

Robin de Ruiter

Spoluautor

Fritz Springmeier

Třináct satanských pokrevních dynastií

Konec svobody národů se blíží

2. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Z německé verze Robin de Ruiter, *13 satanischen Blutlinien. Das Ende der Freiheit der Völker nähert sich*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 2009
přeložil © Jaroslav Voříšek 2011

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Robin de Ruiter

Spoluautor

Fritz Springmeier

Třináct satanských pokrevních dynastií

Konec svobody národů se blíží

2. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Přehled obsahu

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva	8
Poděkování	9
1. Za kulisami světové scény	10
2. Novus Ordo Seclorum	13
3. Spiknutí proti Bohu	17
4. Neviditelná světová elita	20
5. Koncentrační tábory v USA před II. světovou válkou i po ní	22
6. NATO	27
7. Jugoslávie	29
8. Záhadná smrt Slobodana Miloševiče	31
9. „Převýchova“ zvaná ohlupování lidu	38
10. Ptačí chřipka	47
11. Ekonomický zabiják	50
12. Velké bílé bratrstvo	52
13. Izrael nebo Juda?	54
14. Antikrist	57
15. Putování třinácté pokrevní dynastie	60
16. Hitler a založení státu Izrael	64
17. Nový antisemitismus	73
18. Adolf Hitler: Rodinná záležitost	76
19. 11. září 2001	87
20. Stínová vláda George W. Bushe	91
21. Evropa	93
22. Manipulace počasí	96
23. Může nás zachránit jen víra	100
Bibliografie	104

Úvodní slovo editora českého překladu

Druhý díl „13 satanských pokrevních dynastií“ Robina de Ruitera z roku 2009 je logickým pokračováním, doplněním a prohloubením tématu dílu prvního.

Po pádu komunismu v Evropě a skončení studené války nastal čas, kdy si lidé mysleli, že ještě nikdy nebyl mír tak blízko. Šlo však o planou naději! Celosvětové krize všeho druhu ani v nejmenším neskončily. Z rafinovaně vyvolaného chaosu se i dnes odvíjejí války, hospodářské krize a politické zmatky. Vypadá to, jakoby lidstvo mělo být drženo v trvalém neklidu, nestabilitě a strachu! Opravdu jen vypadá? Hned uvidíme!

„Dnešní společnost stále více upadá; panuje v ní bezohledné násilí, lhostejnost a všeobecný negativismus. Zanikající společnost již ztratila veškeré mravní cítění. Rovněž struktura rodiny doznala hlubokých a zásadních změn; rozpadají se všude ve světě v bohatých i chudých zemích. Strach a deprese jsou na denním pořádku. Všude se lidé cítí být tísněni a deprimováni těžkými společenskými, duševními, tělesnými i emocionálními problémy.

Hladovění (každý den umírá více než 35 tisíc dětí!), hrozivá vlna kriminality, obchod s drogami, terorismus, nezaměstnanost, celosvětové korupční skandály na té nejvyšší úrovni, nejrůznější války bez dohledného konce na všech kontinentech i přibývání všemožných chorob, které se pravidelně objevují zdánlivě samy od sebe, to všechno přispívá k tomu, že se lidstvo shoduje alespoň v jednom – je třeba se vzpamatovat!“

O židovském podílu na světovém satanském spiknutí autor píše:

„V pravicově extrémních, revizionistických a antisemitských kruzích se tvrdí, že některé vládnoucí rodiny jsou židovského původu. Proto se také mluví o židovském spiknutí. To není úplně přesné! Ve vládnoucí elitě jsou katolíci, protestanti, muslimové, buddhisté i příslušníci mnoha dalších vyznání. Spiklenci jsou všichni ti, kteří bez ohledu na rasovou příslušnost, národnost nebo politické zaměření usilují o světovládu.“

Zde však pohled na věc poněkud zjednodušuje sám autor předpokladem, že čtenář zná jeho předcházející knihy na dané téma (viz např. předmluvu k prvnímu dílu této studie). Proto nepovažuje za potřebné znovu zmiňovat podstatný, osudový rozdíl mezi Židy Starého zákona (Abrahám, Izák, Jákob), věřící v pravého Mesiáše, a dnešním Židovstvem, z největší části zuřivě protikřesťanským.

„Ve vládnoucí elitě jsou katolíci, protestanti, muslimové, buddhisté i příslušníci mnoha dalších vyznání.“ To je pravda, jenže ti všichni jsou jen užitečnými idioty, které Židé pod nejrůznějšími dočasnými výhodami nalákali do zednářských lóží i do svých dalších nesčetných obskurních organizací, aby jim posloužili k dobytí tohoto světa. Nikdo z nich však neusiluje systematicky o světovládu. Navíc po jejím instalování budou nemilosrdně zlivikvidováni (viz program Protokolů sionských mudrců), protože příliš mnoho znají a Židé se v žádném případě nehodlají o moc s nikým dělit.

V zednářstvu se v nižších stupních skutečně nedbá na původ ani na náboženskou příslušnost přijímaného člena, kde bude celý život sloužit jako „užitečný idiot“. Konečně o skrytém židovském vedení zednářstva je škoda ztrácet slova, protože o něm existuje nespočet důkazů i autoritativních svědectví. Podobně tomu podle logiky věci musí být i v „nižších patrech“ satanské hierarchie, kde je rovněž zapotřebí takových

„užitečných idiotů“, byť i na nesrovnatelně vyšší úrovni, a neinformovaná veřejnost by užasla, kdyby mezi nimi uviděla lidi, k nimž až dosud vzhlížela jako k mocným ba nejmocnějším mužům světové politiky, hospodářství a financí. A konečně i sami „nejvyšší zasvěcenci“ jsou obelháváni samotným Satanem!

Autor mj. uvádí autentické výroky známých osobností politiky, kultury i vědy, horlivě podporujících a prosazujících jednosvětovou diktátorskou vládu:

„Bývalý západoněmecký kancléř Willy Brandt se k Novému světovému řádu vyjádřil následovně: „Nový světový řád je světem, který bude mít nadnárodní správní moc, bude regulovat světový obchod a průmysl, internacionální organizaci k těžbě a spotřebě ropy, internacionální měnu na místě dolaru, a také internacionální policejní síly k prosazování předpisů, vydávaných Novým světovým řádem.“ – Zbývá jen za pana kancléře dodat: Nový světový řád pod egidou Satana a jeho nejoddanějších služebníků, protikřesťanských talmudských Židů.

O počátcích osídlování Palestiny Židy, poznamenaných početnými zločiny sionistického vedení proti domácímu arabskému obyvatelstvu i proti vlastním soukmenovcům, autor uvádí:

„Je ostudnou kapitolou dějin, že několik lodí uprchlíků, kterým se podařilo dostat poblíž pobřeží, Angličané odtamtud vyhnali. V důsledku toho před břehy Palestiny utonulo 600 Židů. ... Po léta jsme byli krmeni lživými povídačkami o pasažérech dopravních lodí Patria a Struma. Říkalo se nám, že raději zvolili hrob na dně Středozemního moře na protest proti odmítnutí britské mandátní správy pustit je do Palestiny. Takové falešné vyličení tehdejších událostí dodnes bez příčiny pobuřuje nálady veřejnosti.“

Škoda, že se zde autor popsány událostmi nezabýval podrobněji. Nešlo totiž o nějaké svévolné opatření britské vlády, která již dávno nebyla „britská“, nýbrž židovská, jak sám spisovatel zde i jinde konstatuje. Obětování 600 „nepoužitelných“ Židů bylo nezbytné k zrušení britského mandátu nad Palestinou a tím teprve otevření cesty k založení židovského státu Izrael. Kdo je tedy skutečně vinen?

Hlavní přínos druhé části knihy Satanských dynastií spočívá v přesné analýze současného stavu světa i v ukázaní na skutečný „kořen zla“:

„Téměř každý je dnes ochoten vzdát se svých práv. A to dokonce i práva na svobodu myšlení, pokud mu tím bude garantována bezpečnost a ochrana! Z toho důvodu je také lidstvo spory, nenávistí, závistí, strádáním, hladem a bídou tak vyčerpáváno, že nakonec neuvidí jiné východisko, než hledat útočiště u neviditelné elity.

Čím více chaosu, třídního boje, rasové diskriminace, válek a mezinárodního politického napětí ve světě existuje, tím rychleji se celé lidstvo blíží k bodu, kdy bude elitu prosit o řešení, tj. bude akceptovat světovou vládu, která železnou paží údajně navždy odstraní všechny trýzně a utrpení lidstva. Světová diktatura, v níž dominuje computerem řízený společenský řád a jedinec je nepřetržitě strážěn a kontrolován; taková vláda bude nemilosrdnou autoritou. ... Bude to celosvětové Souostroví gulag!“

V kapitole „Manipulace počasí“ nám autor ukazuje na příkladu d'ábelského zařízení HAARP, jak elity vyvolávají „změny klimatu“, ničivé vlny tsunami, exploze sopek, náhlá ochlazení a extrémní teploty, jichž jsme všichni svědky, i s jakým cílem „v nás

vyvolávají bojácnost a poddajnost“. Odhaluje podvod tzv. „globálního oteplování“ i odvádění pozornosti od skutečných příčin tzv. odborníky, podplácenými a zavázanými systémem. Je sice pravda, že ke „globálnímu oteplování“ zčásti přispívá i činnost člověka bezohledným plundrováním přírodních zdrojů, nicméně 90 procent průmyslové produkce představují výrobky, nesloužící skutečným potřebám lidí, nýbrž výhradně kumulování zisků, a tedy znovu v důsledku monetarismu.

Poslední kapitola nese osvobozující titul „Může nás zachránit jen víra“.

„Ježíš Kristus nám ukazuje ještě víc poznávacích znamení pro konec času. Tak například uvádí některé jmenovité zvláštní události pro začátek konce času: nespočetné války a hladomory, přibývání přírodních katastrof, sílící bezzákonnost a bezcitnost mezi lidmi, hrozivé rozšíření zoufalství a strachu mezi národy, obava z budoucnosti, atd. (srv. Mt 24; Mk 13 a L 21). Porovnáme-li s tím současný stav našeho světa, sotva budeme moci pochybovat, že se tato proroctví v našich dnech již naplňují. ... V zásadě nejsou dějiny nic jiného, než nesmiřitelný boj mezi božskými a satanskými silami.“

Máme tedy před sebou volbu ze dvou možností. Buď se na poslední chvíli vrátíme k Evangeliumu a naději na věčnou spásu, nebo se necháme Talmudem strhnout do věčného zatracení! Žádná třetí možnost není!

Předmluva¹

Tato kniha má přispět k poučení lidí o skutečných mocenských poměrech za kulisami světového dění. Jde o neobvyklé dílo, jehož četba změní způsob nazírání na historii i na vidění dnešní doby.

Kniha byla přeložena do mnoha jazyků a publikována ve více než 100 zemích. Ve Francii je zakázána. V Německu vychází ve dvou dílech.

Oba díly *Pokrevních dynastií* vedou čtenáře po hluboce skryté a dokonce i současným historikům velmi málo známé stezce za kulisy dnešních světových dějin. Rüter v této knize ukazuje, jak se pod pláštíkem světové politiky vystupující internacionální monopolisté snaží zničit stávající světový pořádek a na jeho místě instalovat diktátorský Nový světový řád, celosvětový plán pro světovou vládu, světovou diktaturu se všemi jejími složkami.²

Oba díly *Pokrevních dynastií* pojednávají o zřízení Nového světového řádu, jehož cílem je zotročení celého lidstva. Od počátku světa až dodnes bylo základním učním a hlavní zásadou satanismu víra, že Satan jednoho dne bude pro každého zřejmě vládnout celému světu. Své panství však Satan nemůže vykonávat přímo jako viditelná osoba; navždy je odkázán na lidské nástroje. Přednostně využívá vlivných lidí, kteří žijí v hříchu. S jejich pomocí dokáže ostatní lidi téměř úplně ovlivňovat. S přispěním ochotných politiků i dalších mocných osob a organizací může stále rozšiřovat okruh své působnosti. Satanova elita vynakládá maximální úsilí na zřízení světové diktatury. Dokud budou pohlížet na Satana jako na svého Boha a věřit, že jeho konečným cílem je zřízení světové diktatury, tak dlouho také budou všichni obyvatelé této země pociťovat všechny zhoubné následky.

Stručně řečeno – jako výsměšné opičení se po Bohu, který požehnal dvanácti kmenům Izraele, požehnal rovněž Satan dvanácti pokrevním dynastiím. Ty se nechají vysledovat zpět daleko před narození Krista. Dnes je můžeme znovu nalézt v několika mocných rodinách s celosvětovým vlivem. Členové těchto exkluzivních rodinných dynastií patří k vůdčím satanistům světa; považují d'ábla za jediného a pravého Boha.

Nad dvanácti pokrevními dynastiemi existuje ještě třináctá neboli poslední pokrevní dynastie. Tato ryze satanská pokrevní dynastie napodobuje Bohem vyvolený královský rod, z něhož vyšel Ježíš, a má být zplozena samotným Satanem. Na viditelného světovládcu povýšený Antikrist vyjde právě z této pokrevní dynastie! Zmíněná 13. pokrevní dynastie sahá zpátky přes Merovejce a Sugambrijce (Franky), Řeky a Římany až ke kmeni Dan.

Ve své knize de Rüter neoponechává nic a nikoho bez povšimnutí. Na základě nespočetných skutečností odhaluje hanebné děje za kulisami světového dění a všudypřítomnost mocné elity, předchůdce Antikrista.

Všichni, kdo se nezaleknou pravdy a jsou ochotni o všech zde probíraných věcech nepředpojatě přemýšlet a diskutovat, by to měli považovat za výzvu. Nikdo, a už vůbec ne věřící v Boha, by neměl zavírat oči před skutečnostmi, popisovanými v tomto díle. Zvláště křesťané by měli rozpoznat znamení posledních dnů, o nichž mluví Bible, aby je možná již blízké události nezastihly nepřipravené.

---

¹ Předmluva německého vydavatele; pozn. překl.

² Pojem „Nový světový řád“ je souznačný se „Světovou vládou“.

Přední badatelé a zkušení archiváři po léta spolupracovali s autorem, v horách dokumentů sledovali stopy a shromažďovali fakta. Navíc i řada přírodovědců a historiků svými profesně i duchovně zdravými radami přispěla k publikování knihy.

Mnohé detailní informace v tomto díle jsou výsledkem rozhovorů autora s insidery, kteří vystoupili ze systému Nového světového řádu. Dotyční informátoři samozřejmě nejsou v knize jmenováni, aby byli uchráněni před pomstou těch, kteří chystají nemilosrdné zotročení lidstva.

Německý překlad knihy spočívá na autorizovaném rukopisu v angličtině (stav k roku 2008). Nové německé vydání bylo připraveno mimořádně pečlivě. Přesto ani vydavatel, ani autor nepřebírají odpovědnost za možné chybné nebo neúplné informace v novém vydání.

Poděkování

Kdybych zde chtěl zmínit všechny, kteří mi s prací na této knize tak nebo onak pomáhali, nedobral bych se konce.

Můj dík mají jmenovitě Eberhard Krehl a můj otec, Cebastiaan de Ruiten, kteří mi poskytli mnoho pomocných informací o životě v koncentračních táborech během druhé světové války i po ní. Oba přežili několik takových táborů.

Vděčný jsem také holandskému obhájci a poradci Slobodana Miloševiče, N. M. P. Steijnenovi, za jeho příspěvek k této knize, zvláště v kapitole *Záhadná smrt Slobodana Miloševiče*. Také mi umožnil přístup k cenným protokolům tzv. jugoslávského tribunálu i k dosud nezveřejněným zprávám holandského tisku.

Okolnost, že jsem často po celé dny nevyšel ze své pracovny a po léta jsem byl takřka připoután k psacímu stolu, byla nepochybně těžkým břemenem pro mou milovanou rodinu: pro ženu Mayru, naše děti i mé rodiče. Přesto mi nejen pomáhali, stále znovu v práci povzbuzovali a vždy mi dávali možnost načerpat nových sil k často obtížnému hledání pravdy o chystaném Novém světovém řádu.

Především však děkuji Bohu a jsem mu vděčný za zázračné vedení v mém životě, kterého se mi dostalo již v raném dětství. Kéž Bůh bohatě odmění všechny, kteří k úspěchu této knihy přispěli odkazem, povzbuzením, informací nebo radou!

Robin de Ruiten

Kapitola 1

Za kulisami světové scény

„Jsou lidé, kteří se zásadně zdržují za kulisami světového dění. Proto jsou také dva druhy podání historie: první je určené pro veřejnost, zfalšované *ad usum Delphini* (pro potřebu orákula v Delfách), a druhé tajné, v němž jsou zaznamenány skutečné příčiny historických událostí – hanebné příběhy.“

Honoré de Balzac

Co mají společného současní prezidenti a premiéři Francie, Velké Británie, Holandska, Indie, Gruzie, Řecka, Kolumbie, Filipín, Portugalska a mnoha dalších zemí?

Všichni byli vybráni velvyslanectvím USA a rovněž vyškoleni ministerstvem zahraničí USA. V počátcích své kariéry všichni absolvovali program pro zahraniční předáky.³ Po absolvování speciálního programu se více než 240 bývalých studentů stalo prezidenty a premiéry ve svých rodných zemích.⁴ Naprostá většina voličů o tom přirozeně neví a tak nadále slepě důvěřuje nějaké straně nebo prezidentovi a každé čtyři roky jim odevzdává svůj hlas. Stejně tak nemají voliči tušení o skrytém internacionálním propojení politických stran a politiků bez ohledu na jejich politické zaměření. V tom smyslu mohou strany i politici patřit ke všem možným směrům. Nejen tedy naši političtí vůdci, ale i ostatní vlivní předáci ve vzdělávání, ve světě práce, v médiích a ostatních oblastech jsou vyškoleni naší internacionální elitou.

Tradičně jsme vychováni v důvěře ke svým vládám a žijeme v přesvědčení, že ty se také starají o naše dobro. **Taková představa je však hrozný omyl!** Pod viditelným povrchem politiky probíhají složité sociologické a ideologické děje.

Nejmocnější muž 19. století, židovsko-anglický premiér Benjamin Disraeli, kdysi prohlásil: „Svět je řízen zcela jinými lidmi, než si představují ti, kteří nestojí za scénou.“

Edward Bernays, synovec Sigmunda Freuda, ve své knize „Propaganda“ říká: „My budeme vládnout, formovat náš rozum, vytvářet naše chutě a sugerovat lidem ideje, o nichž jsme nikdy neslyšeli. V téměř každém činu našeho života, ať ve sféře politiky nebo obchodu a v našich sociálních vztazích i etickém myšlení budeme dominovat prostřednictvím relativně malého počtu osob.“

Mimořádně vlivný německo-židovský politik Walter Rathenau ve vánočním čísle 1909 vídeňského listu „Neue Freie Presse“ psal: „Tři sta mužů, kteří se navzájem znají, ovládá hospodářské osudy kontinentu a vyhledává si nástupce ve svém okolí.“ A v dopisu básníkovi Franku Wedekindovi ještě Rathenau dodal: „Jejich moc spočívá v anonymitě.“

V rámci volební kampaně roku 1912 Woodrow Wilson prohlásil: „Dospěli již jsme k jedné z nejhůře vedených, k jedné z nerozsáhleji kontrolovatelných a ovladatelných vlád, přesto však již ne k vládě svobodného vyjádření názoru, kde by rozhodoval hlas

³ Dnes je v běhu „Foreign Leader Program“ pod jménem „International Visitor Leadership Program“.

⁴ Giles Scott-Smith, *Network of Empire; The US State Department's Foreign Leader Program in the Netherlands, France and Britain 1950-1970*, Brussel 2008. Giles Scott-Smith, zkušený vědec v Rooseveltově studijním centru a docent mezinárodních vztahů na Roosevelt Academy, institucích sídlících v holandském Middelburgu, nám podává široký obraz toho, proč byl kdo vyvolen.

většiny, nýbrž k vládě, ovládané míněním malé skupiny dominantních mužů a jimi vykonávaného nátlaku.“

Theodore Roosevelt se vyjádřil podobným způsobem: „Za veřejně viditelnou vládou existuje na trůnu neviditelná vláda, která není nikomu zavázaná loajalitou a nezná pocit odpovědnosti.“

John F. Kennedy během přednášky 27. dubna 1961 v newyorském hotelu Waldorf-Astoria mluvil o tajné vládě za kulisami světové politiky: „Všude na celém světě proti nám stojí gigantické, bezohledné spiknutí.“

Nejsou tedy ústřední postavy dějin nic jiného než loutky, dirigované kýmsi z pozadí? Tahají neviditelné ruce za nitky světa? Existuje světové spiknutí? A pokud ano: kdo jsou ti spiklenci?

Při setkání nositelů Nobelovy ceny roku 1978 v Lindau proslulý židovský biochemik George Wald, emeritní profesor biologie na Harvardské univerzitě, který r. 1967 spolu s dalšími dostal Nobelovu cenu za medicínu, doslova uvedl: „Nevěřím, že v západním světě vlády skutečně vládnou. Jsem přesvědčen, že slouží za přísluhovače velkých finančních a průmyslových mocností. Existují tucty multinárodních, nadnárodních obrů, majících v rukou větší koncentraci moci a bohatství, než jaká kdy byla v lidských dějinách. To nejsou pouze obchodní podniky, jsou to světové mocnosti! – A mají také vojenskou moc? Přirozeně, mají naši vojenskou moc. Mají kontrolní a řídicí systémy? Přirozeně! Mají přece naše vlády!“⁵

Arthur Jensen, emeritní profesor univerzity Berkeley v Kalifornii, prohlašuje: „Nejsou žádné národnosti. Nejsou žádné národy. Nejsou žádní Rusové. Nejsou žádní Arabové. Není žádná třetí světová válka. Není žádný Západ. Není žádná Amerika. Není žádná demokracie. Jsou pouze IBM a ITT a AT&T a DuPont a Dow, Union Carbide a Exxon. Již dávno nežijeme ve světě národů a ideologií.“

Chilský prezident Salvador Allende již roku 1972 před Spojenými národy dal jasně najevo: „Moc těchto koncernů překračuje všechny hranice. ... Jsme svědky otevřeného boje mezi nadnárodními koncerny a suverénními státy. Zásadní politická ekonomická a vojenská rozhodnutí států jsou podkopávána celosvětovými organizacemi, nezávislými na státu, nekontrolovatelnými parlamenty nebo institucemi veřejného zájmu, jimiž by mohly být volány k odpovědnosti. Celá politická struktura světa je podvrácena.“

Ruský generál Leonid Ivašov v interview prohlásil: „Máme co dělat s rozmachem nové geopolitické, nadnárodní světové moci. Tato geopolitická moc vychází od nejbohatších rodin světa. Spolu s nejmocnějšími nadnárodními koncerny ovládají a kontrolují všechny země i mezinárodní dohody a svazky. Vlastním cílem této elitářské skupiny je naprostá kontrola planety Země.“⁶

Světový institut pro hospodářský rozvoj⁷ rovněž tvrdí, že většina veškerého bohatství na zemi je v rukou malého počtu rodin.⁸

Vševládná moc, o níž mluvili George Wald, Arthur Jensen, Salvador Allende a Leonid Ivašov, se skládá z malé elitní skupiny, zastoupené nejvlivnějšími a nejmocnějšími,

⁵ Osobní dopis Elijaha Walda. Syn George Walda byl tehdy v Lindau přítomný.

⁶ Generál Leonid Ivašov, in: *Targets*, první čtvrtletí 2005.

⁷ V originále „World Institute for Development Economics“; pozn. překl.

⁸ *BBC World Service* z 23. 12. 2006.

velice exkluzivními rodinnými dynastiemi po celém světě. Svou moc a peníze udržují pohromadě vzájemnými sňatky. Působí v zákulisí sítě nejvýznamnějších podniků, mediálních i finančních organizací, ale také za politickými kulisami. Svými kontakty, penězi a mocí si tyto mocné, své obchodní partnery bezostyšně podvádějící rodiny zajistily nepředstavitelný vliv s jediným velkým cílem: zřízení světové diktatury. Jejich záměrem je vnutit celému lidstvu „Nový světový řád“. Neviditelná elita si svou hospodářskou mocí již koupila významnou část světa a podřídila ji své kontrole. Pomocí nesmírných finančních rezerv si vybuodovala celosvětový systém kontroly kapitálových trhů, jímž současně může držet pod kontrolou také hospodářství a politiku světa.

Postupem času tyto rodiny rozšířily sféru svého vlivu na celý svět, takže jejich síť sahá prakticky do všech jeho částí. Její oka zahrnují všechny aspekty lidské existence, její vliv zasahuje nepředstavitelně daleko a hluboko do předních institucí a organizací v oblasti politiky, výchovy, náboženství, financí i masmédií. Je jí ovlivňována a na ní finančně závislá samozřejmě i věda, takže se stala předmětem všemožných manipulací (stačí si připomenout nadace Rockefellera, Carnegie nebo Guggenheima).⁹

Téměř každý je dnes ochoten vzdát se svých práv. A to dokonce i práva na svobodu myšlení, pokud mu tím bude garantována bezpečnost a ochrana! Z toho důvodu je také lidstvo spory, nenávisť, závistí, strádáním, hladem a bídou tak vyčerpáváno, že nakonec neuvidí jiné východisko, než hledat útočiště u neviditelné elity.

Většina zmíněných problémů byla záměrně vyvolána! Plukovník Mandell House, pravá ruka prezidenta Wilsona, to ve své knize „Intimate Papers“ říká následovně: „Vytvoř problém na mezinárodní úrovni a pak nabídní řešení, které nejvíc vyhovuje tvému záměru.“¹⁰

Čím více chaosu, třídního boje, rasové diskriminace, válek a mezinárodního politického napětí ve světě existuje, tím rychleji se celé lidstvo blíží k bodu, kdy bude elitu prosit o řešení, tj. bude akceptovat světovou vládu, která železnou paží údajně navždy odstraní všechny trýzně a utrpení lidstva. Světová diktatura, v níž dominuje computerem řízený společenský řád a jedinec je nepřetržitě střežen a kontrolován; taková vláda bude nemilosrdnou autoritou. Půjde o jistý druh světové rady, kontrolující všechny národní a regionální instituce.

V pravicově extrémních, revizionistických a antisemitských kruzích se tvrdí, že některé vládnoucí rodiny jsou židovského původu. Proto se také mluví o židovském spiknutí. To není úplně přesné! Ve vládnoucí elitě jsou katolíci, protestanti, muslimové, buddhisté i příslušníci mnoha dalších vyznání. Spiklenci jsou všichni ti, kteří bez ohledu na rasovou příslušnost, národnost nebo politické zaměření usilují o světovládu. „Nový světový řád“, který vymysleli, bude světovou diktaturou. Konzervativci ji budou nazývat socialismem nebo komunismem, liberálové fašismem. Je ovšem zcela lhostejné, jaká etiketa se pro ni zvolí: bude to celosvětové Souostroví gulag!

---

⁹ Giles Scott-Smith, *The Politics of a-political Culture; The Congress for Cultural Freedom, the CIA and Postwar American Hegemony*, London 2002, 123.

¹⁰ Edward Mandell House, *The Intimate Papers of Colonel House*, Boston 1926-1929, 24.

Kapitola 2

Novus Ordo Seclorum

„Ti, kdo nevidí, že je již v běhu celosvětový podnik, důležitý plán, na jehož provedení se smíme podílet jako věrní služebníci, musí být bezesporu slepý.“

Winston Churchill

Bylo to roku 1989, přesně 200 let po Francouzské revoluci, kdy úsilí po Novém světovém řádu našlo ve vhodném okamžiku vyvrcholení v předvídaném zhroucení východního bloku. Téměř ve stejnou dobu, na počátku první války v Perském zálivu, tehdejší prezident USA, George Bush senior, ohlásil nástup Nového světového řádu.

Ve svém projevu ke kongresu z 11. září 1990 s titulem „K Novému světovému řádu“ (Toward a New World Order) nazval prezident válku v Zálivu příležitostí k jeho uskutečnění. Tehdy řekl: „Krise v Perském zálivu představuje vzácnou příležitost k vykročení do éry mezinárodní spolupráce. Z trosek této zmatené doby... může povstat ‚Nový světový řád‘, v němž národy světa, východu i západu, jihu jako severu, budou moci žít v blahobytu a svornosti. ... Dnes Nový svět bojuje o své zrození.“

Prezidentský kandidát demokratů, Richard Gebhard, prohlásil: „Za stíny, které vrhá současná válka na Blízkém východě, již můžeme rozeznat ‚Nový světový řád‘, v němž silní spolupracují, jde-li o odstranění a zastavení agresora.“¹¹

6. března 1991, když válka v Zálivu skončila, George H. Bush v rámcové mírové směrnicí pro kongres (A Framework for Peace) prohlásil: „Již nyní můžeme vidět, jak povstává nový svět, v němž je velmi reálná vyhlídka na ‚nový světový řád‘. Řečeno slovy Winston Churchilla, ‚světový řád, v němž budou platit zásady spravedlnosti a slušnosti... který vezme slabé pod ochranu před silnými...“ – A se zpětným pohledem na válku v Perském zálivu ještě řekl: „Válka v Zálivu byla prvním testem pro nový svět, a my, milí američtí přátelé, jsme v testu obstáli...! Nacházíme se dnes v jedinečné, mimořádné situaci: Necht' si je krize v Perském zálivu jakkoli vážná, představuje vzácnou příležitost vkročit do věku internacionální spolupráce. Z trosek této chaotické doby... teď může povstat náš pátý cíl: ‚Nový světový řád‘, nový věk.“

Později v témže roce velebil Bush znovu „Nový světový řád“ v poselství ke stavu Unie: „Ve hře je víc než jedna malá země, jde o velkou ideu nového světového řádu jako odpověď na univerzální tužby lidstva... na základě společných principů a vlád zákona: osvětlení (*iluminace!*) tisícovkou malých světél... Změna směru větru se nám již začíná ukazovat.“

Často je slyšet názor, že to byl George H. Bush, kdo razil pojem „Nový světový řád“. To samozřejmě naprosto není pravda! Plány na vytvoření „Nového světového řádu“ (Novus Ordo Seclorum) daly o sobě vědět již dávno předtím nejen na jednodolarové bankovce, avšak pojem „Nový světový řád“ byl již také tisíckrát použit politiky, pedagogy a médii, ale rovněž představiteli průmyslu i bankovníctví. Mnozí z nich „Nový světový řád“ dali na vědomí celému světu. Nyní si zde uvedeme stručný přehled toho, co se pod „Novým světovým řádem“ rozumí v projevech těch, kteří si jeho realizaci dali za cíl:

---

¹¹ Richard Gebhard, *The Wall Street Journal*, září 1990.

Následující slova Paula Mantoux jsou z předmluvy knihy Johna Eugene Harleyste „Mezinárodní porozumění“¹² publikované roku 1931: „... A základem tohoto nového světového řádu musí být utváření názorů. Pouze to může položit základní kámen, na němž spočívá celá stavba. ... Jak může elita rozšířit svůj vliv na masy? Zde narážíme na vlastní problém, a je to problém osvěty. ... V posledním desetiletí devatenáctého století se ujala skupina mužů obtížného úkolu přípravy veřejného mínění na velké změny. ... To vedlo k založení ‚Londýnské školy ekonomických a politických věd‘,¹³ která dnes patří k nejproslulejším vzdělávacím institucím.“

Ve své knize „Tvářnost budoucích věcí“¹⁴ z roku 1933 anoncoval H. G. Wells na dobu kolem roku 1940 druhou světovou válku, která bude vyvolána konfliktem mezi Německem a Polskem. Po roce 1945 bude rostoucí slabost veřejné bezpečnosti ve městech „infikována kriminalitou“. Plán moderního „světového státu“ by mohl být úspěšně realizován při třetím pokusu jako důsledek něčeho, co se stane v iráckém městě Basra.

Carnegieho nadace pro mezinárodní mír vydala r. 1940 knihu „Nový světový řád.“¹⁵ Obsahuje mj. přehled doporučení regionálních a internacionálních svazů a také řadu speciálních poválečných plánů pro nový světový řád.

14. května 1947 Winston Churchill v rámci svého proslulého projevu v londýnské Royal Albert Hall oznámil následující: „Naším posledním cílem je zřízení všemocné vlády na světové úrovni. O tento cíl také budeme usilovat.“

„Předběžný koncept světové ústavy“¹⁶ z roku 1948 předvídá „světový koncil“ spolu se „strážními body“ k prosazování celosvětově platných zákonů.

17. února 1950 internacionální finanční žralok James P. Warburg před senátním výborem pro zahraniční věci prohlásil: „Budeme mít světovou vládu, ať chceme nebo ne chceme. Otázkou pouze je, zda mírnými prostředky nebo násilnými.“

Fondem bratří Rockefellerů (Rockefeller Brother Fund) sponzorovaná organizace Výzvy poválečné doby pro zahraniční politiku USA (The Mid-Century Challenge to U.S. Foreign Policy) roku 1959 uvedla: „Spojené státy nemohou uhnout. Naopak by měly uvítat úlohu, kterou nám ukládají dějiny. Tou je pomáhat novému světovému řádu získat podobu a tvar ve všech dimenzích – duchovní, hospodářské, politické i společenské.“

V projevu z roku 1968 s názvem „Spojené národy a alternativní formulování – tvrdá cesta do světového řádu“ Richard Gardner, bývalý náměstek státního tajemníka ministerstva zahraničí USA a velvyslanec v Itálii vyslovil jasné varování a vykreslil obraz světa tak, jak bude utvářen elitářskými plánovači. Ti používají metodu „malých kroků“ (dva kroky dopředu, jeden zpátky) k uskutečnění svého staletého plánu vytvoření světové vlády. Gardner pak ze svého projevu vyvodil následující závěr: „Stručně řečeno, rozhodli jsme se, že bude lepší stavět světový řád zdola, než jej utvářet shora. Bude vypadat jako mohutná konfúze (booming, buzzing confusion), abychom použili proslulého výroku Williama Jamese k popisu této reality. S postupným utlumováním

---

¹² V originále *International Understanding*.

¹³ V originále „London School of Economics and Political Science“.

¹⁴ V originále *The Shape of Things to Come*.

¹⁵ V originále *The New World Order*.

¹⁶ V originále *Preliminary Draft of a World Constitution*.

národní nezávislosti bude moci být světový řád zřízen rychleji než staromódním frontálním útokem.“

V „Budoucnosti federalismu“¹⁷ Nelson Rockefeller r. 1969 říká, že současné události naléhavě vyžadují nový světový řád, protože starý řád se rozpadl, ale současně „se nový a svobodný řád ještě zmítá v porodních bolestech“. Rockefeller pak dále prohlásil: „Nacionalismus ochořel. ... Je stále méně schopný plnit své internacionální závazky. ... To jsou jen některé důvody, které nás nutí s rozhodností se zaměřit na opravdovou stavbu nového světového řádu.“

Bývalý západoněmecký kancléř Willy Brandt se k novému světovému řádu vyjádřil následovně: „Nový světový řád‘ je světem, který bude mít nadnárodní správní moc, bude regulovat světový obchod a průmysl, internacionální organizaci k těžbě a spotřebě ropy, internacionální měnu namísto dolaru a také bude mít internacionální policejní síly k prosazování předpisů, vydávaných novým světovým řádem.“

„Všem národům a vládám: Nechte nás navrhnout plán ‚Nového světového řádu‘.“ Henry Kissinger před valným shromážděním Spojených národů roku 1975.

18. dubna 1991 dalajláma v rotundě washingtonského Kapitolu k členům kongresu Spojených států řekl: „Možná již přišel čas, důkladně, tedy filosoficky se zamyslet nad nalezením řešení nebo se chopit záměrů, které jsou osvícené a civilizované, – tedy toho, co nazýváte novým světovým řádem. Podle mého cítění by měl být tento ‚Nový světový řád‘ postaven na zásadách soucitu a svobody.“

V poselství Spojeným národům za oboustranného souhlasu Michail Gorbačov zvolal: „Celosvětový pokrok je možný jen tehdy, budeme-li hledat všeobecný lidský konsens poté, co se vydáme směrem k ‚Novému světovému řádu‘.“

Henry Kissinger, člen CFR a Trilaterální komise, v listu Los Angeles Times o projektu NAFTA¹⁸ napsal: „Co se zde Kongresu předkládá, není obyčejná obchodní dohoda, nýbrž architektura nového internacionálního systému... první krok směrem k novému světovému řádu.“¹⁹

V novinách „Philadelphia Inquirer“ byl v říjnu 1994 následující článek Nelsona Mandely: „Současná výstavba nového světového řádu se musí soustředit na vytvoření světa demokracie, míru a blahobytu pro všechny.“

Egyptský prezident Husni Mubarak listu „New York Times“ řekl: „Obnovení dohody o zamezení dalšího růstu obyvatelstva je ohledně blahobytu celého světa a ‚nového světového řádu‘ třeba prohlásit za důležité.“²⁰

Po událostech z 11. září 2001 David Rockefeller během každoroční bilderberské konference řekl: „Stojíme bezprostředně před celosvětovým obrátníkem. Všechno, co potřebujeme, je skutečně drastická krize a národy budou souhlasit s ‚Novým světovým řádem‘.“

Francouzský prezident Jacques Chirac v Mezinárodním institutu pro strategická studia (Londýn, 18. listopadu 2004) prohlásil, že má-li být vytvořen čestný nový řád, žádný stát nesmí jednat nezávisle. „Je to uznání multipolárního a vzájemně na sobě závislého světa, které nám umožní vytvořit slušný a zcela internacionální řád.“ Kromě toho

---

¹⁷ V originále *The Future of Federalism*.

¹⁸ Severoamerická obdoba Evropské unie (EU), zahrnující Kanadu, USA a Mexiko s plánovanou jednotnou měnou, společným ústředním vedením armády, hospodářství a správy; pozn. překl.

¹⁹ *Los Angeles Times*, 18. červenec 1993.

²⁰ *New York Times*, duben 1995.

ještě uvedl: „Svět potřebuje silnou Evropu v obnoveném transatlantickém partnerství k vytvoření a zajištění ‚nového světového řádu‘ trvalého míru, bezpečnosti a hospodářského i lidského pokroku.“²¹

V rámci 62. valného shromáždění Spojených národů (New York, 25. 9. 2007) francouzský prezident Nicolas Sarkozy prohlásil: „Musíme posuzovat a řešit problémy světa na globální úrovni. Francie hodlá zápas o zřízení nového světového řádu jedenačtyřicátého století vybojovat spolu se všemi k tomu ochotnými. Národové světa, společně můžeme vytvořit lepší svět pro celé lidstvo! Jménem Francie vyzývám všechny státy sjednotit se ke zřízení ‚nového světového řádu‘ 21. století.“²²

Jsou stovky dalších článků a projevů těch, kteří aktivně pracují na uskutečnění světové vlády. Již po staletí pracuje naše vládnoucí vrstva na zničení stávajícího řádu a jeho nahrazení diktátorským „Novým světovým řádem“. – Přestože ten je pokrytecky nazýván demokratickým a mírovým světem blahobytu, bude ve skutečnosti světem hrůzné diktatury. „Demokratický ‚nový světový řád‘ v žádném případě nemůže být konečným cílem. To by byl jasný protimluv.“ Tak zní komentář Tilmana Everse z Německého evangelického společenství pro vzdělávání dospělých.

Existuje celosvětové spiknutí, jehož jádrem je mimořádně mocné a vlivné seskupení vzájemně příbuzných osob (přínejmenším v jeho nejvyšších kruzích), k němuž dále patří nejbohatší lidé světa, špičkoví politici i hospodářští bosové včetně tzv. evropské černé šlechty, jejichž společným cílem je zřízení jednosvětové vlády mimo jakákoli národní nebo regionální omezení, poslušné výhradně jejich příkazů. Konečným záměrem je získání naprosté, perfektní kontroly nad všemi lidmi světa a drastické zredukování obyvatelstva o nějakých 5,5 miliardy. I když se pro označení řečeného seskupení dnes často užívá označení „Nový světový řád“, bude užitečné vyjmenovat si nejdůležitější organizace, instituce a osobnosti, tvořící obří pavoučí síť elitářských spiklenců. Dr. John Coleman, bývalý člen britské tajné služby MI6, ve své knize „Conspirators Hierarchy – The story of the Committee of 300“²³ charakterizuje za Novým světovým řádem stojící moc takto: „Jednosvětová vláda a jednotný měnový systém pod panstvím nikým nevolených členů dědičné oligarchie, rekrutujících se výhradně z vlastních řad, již dnes téměř úplně existuje ve formě zkarikovaného feudálního systému středověku. V této světové jednotě bude počet obyvatelstva zredukován až na jednu miliardu omezením počtu povolených dětí, chorobami, válkami a hladomory. Zbývající obyvatelé v jasně definovaných oblastech zůstanou jako naprosto bezprávné služebnictvo vládnoucí třídy. Nebude žádná střední třída, pouze páni a otroci. Všechny zákony budou po celém světě jednotné v právním systému světových soudních dvorů, opírajících se o jednosvětové policejní síly a jednosvětovou armádu. Nadále nebudou existovat žádné hranice. Ti, kteří budou jednosvětové vládě sloužit a bezvýhradně jí poslouchat, budou odměňováni životními potřebami. Naopak zase ti, kteří se jí postaví na odpor, budou prostě odsouzeni k smrti hladem, prohlášení za psance mimo zákon a každý bude mít právo je beztržně zabít. Vlastnictví zbraní všeho druhu, a zvláště střelných, bude přísně zakázané.“²⁴

²¹ *BBC News*, 18. listopad 2004.

²² Francouzská delegace ve Spojených národech, 27. září 2007.

²³ V němčině pod zkráceným titulem *Das Komitee der 300 (Výbor 300)*; pozn. překl.

²⁴ John Coleman, *Conspirators Hierarchy – The story of the Committee of 300*, London 1992, 161.

V Novém světovém řádu již pak nebude žádná nezávislost, nebudou žádné královské dynastie ani republiky, státy nebo provincie. Jak ještě dále uvidíme, již dnes vládnoucí moc za Novým světovým řádem řídí celosvětový tok financí, ústřední banky i největší internacionální koncerny. Pomocí masmédií také určuje, kdo v „demokratických“ zemích vládne. Celosvětovou kreditní politikou jsou na ní závislé téměř všechny země světa. Vlády, které chtějí zůstat nezávislé, budou bezohledně sráženy na kolena: jejich představitelé budou pokořeni; nepůjde-li to pomocí politické propagandy, pak hospodářskými sankcemi nebo silou zbraní!

Založení chystaného Nového světového řádu zahrnuje následující kroky:

- Zřízení internacionálního světového parlamentu
- Vytvoření internacionálního hospodářského řádu
- Potlačení všeho národního ve prospěch diktátorské světové vlády
- Naprostá kontrola všech potravin „Světovou potravinářskou autoritou“
- Úplná kontrola všech světových zásob ropy, plynu a ostatních surovin
- Vytvoření světové armády sloučením ozbrojených sil USA, NATO i ostatních západních zemí.
- Vzájemné přizpůsobení a sloučení všech vyznání do humanistického světového náboženství.
- Vytvoření počítačové sítě, kontrolující všechny aspekty života všech lidí světa
- Vyhlášení jednosvětového hlavního města
- Provolání jednosvětového vůdce

Kapitola 3

Spiknutí proti Bohu

„Je důležité upozorňovat na rychle přibývajícím důkazům o existenci celosvětového spiknutí ke zničení stávajících vlád a na vypuštění zla ze řetězu.“

Christian Science Monitor, 19. června 1920

Spiklenecké teorie zde byly vždy. K přelomu tisíciletí se však lavinovitě rozmnožily. Na internetu, ve filmu, televizi i v časopisech kolují všechny možné blouznivosti o – skutečném nebo domnělém – spiknutí. Spiklenecké teorie, předkládané na pozadí nejzmatenějších představ, dnes mají hotovou konjunkturu. Vynalézavost, ale i hloupost těch, kteří takové teorie vytvářejí a přijímají, opravdu nezná mezí. Spiklenecké teorie nejenže působí zhoubně na rozumné myšlení, ale jsou užívány také jako zbraně propagandy, resp. cílených dezinformací.

Spiknutí je však také tvrdá realita! Kdo popírá existenci spiknutí v dějinách lidstva, popírá i Boží slovo: Bible na mnoha místech zmiňuje ďábelská spiknutí, mezi nimi i spiknutí proti Bohu na „konci času“. Existuje tedy spiknutí proti Bohu? K zodpovězení otázky je třeba otevřít Písmo svaté a Boží slovo velmi pečlivě prostudovat. Na co nejdříve narazíme, je početnost, s níž se slovo spiknutí v Bibli vyskytuje. A že se v případě myšlenky spiknutí proti Bohu jedná o biblickou skutečnost, o tom se může přesvědčit a ujistit každý, kdo umí číst. Protože však ne všichni čtenáři jsou s Bibli seznámeni, krátce si zde tuto jedinečnou knihu představíme.

Důkladná a nezaujatá analýza Bible nám ukazuje, že se jedná o mimořádně důležitý spis, o knihu, nárokuje si být inspirována Bohem (srv. 2 Tm 3,16-17; 2 S 23,1-2). Již jen to je dostatečným důvodem ke čtení a studiu Bible, základu naděje na věčný život (srv. J 17,2-3). Bible jako taková byla napsána 40 lidmi během 1 600 let. Mezi pisateli byli nejen kněží, proroci a králové, nýbrž i pastevcí, chovatelé dobytka, rybáři, rolníci, celníci a lékaři. Často ani sami nerozuměli tomu, co napsali (srv. Da 12,8-10). Všichni však psali tak, jak jim Duch svatý psát vnukl (srv. 2 Pt 1,19-21). Psali tedy pod Božím působením. Tím se Bible stala výrazem ducha jednoho jediného autora!

Bible obsahuje nejen nadčasově platné odpovědi ohledně životně tak důležitých věcí, jako je manželství, rozvod, rodičovství, potrat, hygiena, ochrana před vážnými a chorobami, mezilidské vztahy, atd., ale odpovídá také na naše otázky po minulosti, současnosti i budoucnosti.

Lidé, kteří sami Bibli ještě nikdy nečetli, vycházejí z toho, že jde o knihu, napsanou moudrými muži starověku. Mnozí skeptici argumentují tím, že se texty Bible během staletí podstatně změnily. Pokud se však zeptáme, jaké knihy nebo texty mají konkrétně na mysli, většinou nedokáží uvést žádné příklady. Ve skutečnosti je tomu totiž tak, že porovnání našich moderních vydání Bible²⁵ s nejstaršími existujícími rukopisy prokazuje, že slova Písma tak, jak je autoři napsali, zůstala pozoruhodně přesně zachována. V zájmu úplnosti však musíme dodat, že v mnoha překladech byly texty záměrně rozšířeny. Doplnky jsou tam však tak jasně vyznačeny, že se originální text dá snadno zrekonstruovat. Tak například v překladech Holandské biblové společnosti jsou doplnky textu uvedeny v závorkách. V jiných případech jsou doplněné části textu většinou uvedeny v poznámkách pod čarou.

Často se také tvrdí, že v Bibli jsou pasáže s pravým opakem toho, co se říká na jiných místech. Avšak ti, kteří takto argumentují, se bohužel jen zřídka namáhají podívat se na věc trochu hlouběji. Srovnáme-li totiž navzájem v úvahu připadající pasáže, bude rychle zřejmé, že si naprosto neprotiřečí. Tak například mnozí říkají, že druhá kapitola knihy Genesis odporuje zprávě o stvoření v první kapitole. Přesné prozkoumání však ukazuje, že druhá kapitola Genesis jen navazuje na příběh šestého dne stvoření a pouze jej doplňuje o některé charakterizující rysy. Podle biblických Skutků apoštolských ponechal Bůh pisatelům Bible značnou volnost při spisování své kroniky (srv. Sk 3,21). Není proto vyloučené, že by se zde mohlo ukázat nějaké pnutí. Jestliže je však pečlivě zanalyzujeme, rychle poznáme, že je snadno vysvětlitelné. Když porovnáme naše moderní vydání Bible se starými rukopisy, můžeme snadno zjistit, že zde není žádný pozoruhodnější rozdíl. Musíme tedy souhlasit se žalmistou, kde říká: „Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kteří žijí tak, jak to učí Hospodinův zákon“ (Žalm 119,1). Stejně tak musíme přisvědčit našemu Pánu Ježíši Kristu, když se ke svému Otci modlí: „Posvět se v pravdě; slovo tvé jest pravda“ (J 17,17).

V Bibli je rovněž vyprávění o různých historických událostech. Mnozí skeptici zpochybňují historickou spolehlivost takových textů. Avšak poté, co v novější době byla archeologickými i jinými nálezy postupně potvrzena řada Biblí zmiňovaných osobností, jako asyrský král Sargon, babylónský Belsazar, římský místodržící a prefekt Pontius Pilatus, ale i početná biblická vyprávění, jsou ovšem donuceni své názory revido-

---

²⁵ Autor jako katolík má samozřejmě na mysli pravověrná vydání Bible; pozn. editora.

vat. Vykopávky potvrzují historickou i geografickou správnost biblických údajů. Všechny v biblických krajích učiněné nálezy jsou plně potvrzeny archeology i historiky.

Také v přírodovědecké oblasti si Bible zaznamenává jedno vítězství za druhým nad nejrůznějšími formami skepticismu. Ať už se jedná o astronomii, geologii nebo jiný přírodovědný obor, všechny potvrzují výroky Bible. Jsou v ní zmiňovány přírodovědecky relevantní věci, které teprve o staletí později badatelé odhalili. Dávno předtím, než lidstvo poznalo, že je země kulatá, Bible o tom již „věděla“ (srv. Jb 26,7; Iz 40,22)!

Bible také poskytuje jedinečný náhled do počátků lidstva: přírodověda potvrzuje pořadí událostí, jak je popsáno ve zprávě Genesis o stvoření světa. Je jen sotva představitelné, že jejího spisovatele vedla pouhá náhoda. Co tedy bylo zdrojem jeho vědomostí? Snad šlo také o ukázání zásadního rozdílu od nejrůznějších mýtů starého světa o stvoření? Vždyť Genesis zdaleka překonává všechny mytologie starého Orientu!

Další důležitý aspekt lze nalézt v knize Kazatel (Kohélet), kde je zmiňován koloběh vody jako jeden z tří základních procesů, umožňujících život na zemi (srv. Kaz 1,5-7); tedy vědomost antice ještě zcela neznámá.

Jak se teprve nedlouho ví, je zubní sklovina potažena vrstvou, odolávající opotřebení, tzv. cuticula dentis. Jak o tom mohl již o staletí dříve vědět pisatel knihy Job (srv. Jb 19,20).

V knihách Genesis (Gn 17,12) a Leviticus (Lv 12,3) se mluví o tom, že každý kojenec mužského pohlaví má být obřezán ve stáří osmi dnů. Jak mohli lidé té doby vědět, že koncentrace látky prothrombin, působící srážlivost krve, je osmý den po narození vyšší než v každém jiném období lidského života? A také že vitamin K, který je v této souvislosti mimořádně důležitý, dosahuje týden po narození nejvyšší účinnosti?²⁶ Odkud mohl mít biblický autor informaci, objevenou teprve nedávno?

Mnozí kritici se rádi ohánějí jedním veršem v knize Leviticus (Lv 11,6), kde je zajíc označen za přežvýkavce. Když roku 1940 londýnský odborný biologický časopis²⁷ poprvé popsal a vysvětlil udivující fakt přežvýkávání u zajíců a jim podobných zvířat, bylo mnoho lidí překvapeno, že tak mimořádný jev byl v Bibli popsán již za Mojžíšových časů.²⁸

Ale nejpádnějším důkazem, že Bible je inspirována Bohem, jsou její proroctví. Bible s až puntičkářskou přesností ohlašuje historické události dávno předtím, než se pak staly. Tato pozoruhodná proroctví dovolují bez jakýchkoli pochybností poznat Pána jako jediného možného původce této jedinečné knihy. K historickým skutečnostem, které Bible předpověděla dávno předem, patří pád Babylonu, budoucí existence bohatého přístavního města Tyrus, jméno panovníka, jenž pak měl Babylon dobýt (totiž Kýros, který nařídil Židy propustit a vrátit do Jeruzaléma), obnova Jeruzaléma i chrámu, a také vzestup a pád střední perské říše i Řecka. V Bibli jsou doslova stovky proroctví, která se všechna v předurčený čas vyplnila!

Podle profesora Josepha Free obsahuje Starý zákon více než 330 proroctví, vztahujících se na Krista! Všechna se o něm a na něm také naplnila až do nejmenších podrobností, např. z jakého kmene se má narodit, že po jeho narození má přijít vraždění dětí, že má svým nevěrným učedníkem být zrazen za 30 stříbrných, dále způsob jeho smrti (ukřižování hřeby za ruce a nohy), že mu nemá být přítom zlámána žádná kost,

²⁶ *The New Directory of Thoughts* (Lexikon moderního vědění) 1954, 534.

²⁷ V originále *Proceedings of the Zoological Society of London*.

²⁸ *Proceedings of the Zoological Society of London*, London 1940, 159-163.

atd. V knize „Archeologie a biblická dějprava“²⁹ prof. Free píše, že by žádný člověk nemohl svůj život předem stanovit s takovou precizností.

Nestačí to všechno jako důkaz, že Bůh použil 40 písařů Bible za své nástroje?

Nejenže se již v minulosti vyplnil ohromující počet proroctví, Bible se také podrobně zabývá současnou dobou, na kterou nahlíží jako na nejmýstražnější epochu v dějinách lidstva. Dobu, v níž žijeme, nazývá Bible „konec času“ (srv. Da 11,40 a Mt 24, 14.33). Pro řečený „konec času“ oznamuje Bible ohromný nárůst zločinů všeho druhu, rozvodů, mravního úpadku a zpusnutí mládeže. Tak svatý apoštol Pavel píše, že konec času bude bezpečně rozpoznán podle těžkých časů. Lidé budou „... sobečtí, hrabiví, chlubní, pyšní, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelaskaví, nesmířliví, utrhační, nezdrženliví, neurvalí, dobrému nepřizniví, zrádčí, lehkomyšlní, nadutí, více rozkoší nežli Boha milovní“ (2 Tm 3,1-4).

Ježíš Kristus nám ukazuje ještě víc poznávacích znamení pro konec času. Tak například uvádí některé jmenovité zvláštní události pro začátek konce času: nespočetné války a hladomory, přibývání přírodních katastrof, sílící bezzákonnost a bezcitnost mezi lidmi, hroživé rozšíření zoufalství a strachu mezi národy, obava z budoucnosti, atd. (srv. Mt 24; Mk 13 a L 21). Porovnáme-li s tím současný stav našeho světa, sotva budeme moci pochybovat, že se tato proroctví v našich dnech již naplňují.

Po desetiletí bdělí křesťané varovali před hroící celosvětovou diktaturou pod žezlem Božího protivníka. Co mnozí z nás odbývali jako bajku nebo pověru, dostává dnes před našima očima jasnou podobu. Všechno, co Bible o konci času učí, se již kolem nás doslova naplňuje. Nás obklopující svět, jak jsme jej kdysi poznali, se rychle hroutí. Mnozí křesťané reagují podrážděně, když slyší mluvit o konci času. My však nesmíme zapomínat, že to byl sám Pán Ježíš, který na nás naléhal rozpoznávat znamení doby. Charakter naší doby může být chápán jen tehdy, pokud správe známe Bibli! Pouze z křesťanského zorného úhlu si můžeme přiměřeně vysvětlit stav současného světa. V zásadě nejsou dějiny nic jiného, než nesmířitelný boj mezi božskými a satanskými silami. O co konec konců jde, je skutečnost, že každý z nás má volbu mezi věčným životem a věčnou smrtí.

Kapitola 4

Neviditelná světová elita

„Mnozí dokonce věří, že jsme součástí tajného spolčení, pracujícího proti zájmům Spojených národů. Charakterizují moji rodinu i mne jako ‚internacionalisty‘ a tvrdí, že jsme se s ostatními spikli ke zřízení globálně integrované, politicko-hospodářské struktury. Pokud je to obžaloba, cítím se vinen, a jsem na to hrdý.“

David Rockefeller ve své knize „Memoirs“

V prvním dílu Pokrevních dynastií jsme si ukázali, že za Novým světovým řádem se skrývá 13 rodin. Znamý autor Berry Smith to ve své knize *Final Notice* (Poslední poznámka) potvrzuje: „Je to 13 rodin, od nichž pochází plán světové vlády. Tyto rodi-

²⁹ Joseph P. Free, *Archäologie und biblische Geschichte*, 1950, 284.

ny jsou také dány do spojitosti se 13 stupni pyramidu na pozoruhodné pečeti, vyobrazené na zadní straně americké jednodolarové bankovky.³⁰

Většina badatelů, kteří nejmocnější rodiny světa intenzivně zkoumali, uvádí mezi jinými následující jména: Warburg, Rothschild, Rockefeller, DuPont, Russell, Onassis, Collins, Morgan, Kennedy, Habsburg, Li, Bundy a Astor. Následující rodiny s nimi velmi úzce spolupracují: Vanderbilt, Bauer, Whitney, Duke, Oppenheim, Grey, Sinclair, Schiff, Solvay, Oppenheimer, Sassoon, Wheeler, Todd, Clinton, Taft, Goldschmidt, Wallenberg, Guggenheim, Bush, Van Duyn a mnoho dalších. Již před deseti lety se tyto rodiny zmocnily většiny peněz i moci ve velké části světa. Přirozeně, že ne každý, kdo nosí jméno těchto mocných rodin, k nim již také automaticky patří. Na druhé straně velmi mnozí nevědí, co se ve světě skutečně děje. Spisovatelé a badatelé, kteří se snaží toto celosvětové spiknutí odhalit, pocházejí ze všech vrstev společnosti; bez ohledu na to jsou zajedno ohledně existence řečeného spiknutí. Každý badatel, který se tímto – široké veřejnosti neznámým – tématem zabývá, dříve či později narazí na bratrstvo iluminátů. Organizace byla v zásadě založena roku 1530 ve Španělsku. Její cíle totiž spočívají na proslulém konstantinopolském dopisu z 21. prosince 1489, v němž jsou obsaženy plány na dobytí světovlády.³¹ V konstantinopolském dopisu stanovené plány byly roku 1773 přepracovány, zmodernizovány a po konzultaci se zakladatelem bankovní společnosti, Rothschildem, dále rozvíjeny.³² V tajném shromáždění, k němuž byli přizváni někteří členové nejvlivnějších rodin, Mayer Amschel Rothschild poznamenal: „... spojte-li své síly, můžete vládnout světu.“³³ – Konečným cílem bylo dosažení světové diktatury v čele se světovládcem. Zmíněný dopis a závěry shromáždění pak vedly ke zdokonalenému plánu na kontrolu veškerého obyvatelstva zadržováním informací a omezováním osobní svobody. Manipulace médií a cenzurování pravdy jim umožňuje udělat si ze světa svou loutku. Lidstvo by pak nebylo ničím jiným než hračkou v rukou nejvlivnějších rodin, které budou nakonec dominovat hospodářské, finanční i politické scéně světa. Ultimativním cílem také je snížit zájmy lidstva na takovou úroveň, na níž by se vším souhlasilo a tím uvolnilo scénu pro světovládce. Nikoho by to nezajímalo a nemnoho zbývajících odpůrců by již bylo snadné eliminovat.

Nejmocnější rodiny pak vypracování a provedení plánu, spočívajícího na Konstantinopolském dopisu, vložily do rukou Adama Weishaupta.

Jeho záměrem bylo sjednotit pod ilumináty moc všech zemí světa prostřednictvím skupiny zasvěcenců, kteří by potají prováděli přesně vypracovaný plán. Weishaupt sta-

---

³⁰ Berry Smith, *Final Notice*, Melbourne 1980, 6.

³¹ Julian de Metrano, *La Silva Curiosa*, Toledo 1583, nové vydání Paříž 1608. Autor má na mysli tzv. Toledský dopis, nazvaný tak podle místa nálezu a obsahující instrukce konstantinopolského exilarchy Židům v Arles. Viz například Ulrich Fleischhauer, *Die echte Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern* (Pravé Protokoly sionských mudrců, znalecký posudek...), Erfurt 1935.

³² Des Griffin, *Fourth Reich of the Rich*, Clackamas 1994, 208.

³³ William Guy Carr, *Pawns in the Game*, Oregon 1958, 26. Carrsova výpověď spočívá na tajné zprávě nejvyšších úředníků britské tajné služby. Také John Todd, zasvěcený do nejvyšších kruhů moci iluminátů (Rada 13), potvrzuje zmíněné setkání v domě Rothschildů.

novil za základní princip řádu heslo: „Účel světí prostředky.“³⁴ – Weishaupt pohrdal všemi představami o civilizaci, čestnosti, cti, slušnosti, morálce, etice i lidskosti a od-
býval je jako kořen slabostí, které lidstvo a jeho civilizované odpůrce vženou do rukou
spiklenců. Namísto toho si cenil jako ctností lži, klamu, lsti, nečestnosti, brutality, bez-
ohlednosti i vraždy. Ve skutečném etymologickém významu slova je ctnost vykládána
jako „zdroj moci“. Weishaupt určil, že jeho „ctnosti“ musejí být všem dorůstajícím ge-
neracím vštěpovány všemi prostředky vzdělávání, vyučování a propagandy. Nařídil
zničit prospěšný rodičovský vliv, aby tím z dětí udělal vděčné oběti hrůzného spik-
nutí.³⁵

Jedním z největších úspěchů iluminátů bylo v té době ovlivňování a kontrolování
různých etap Francouzské revoluce, která začala roku 1789. Weishaupt v instrukcích
řádu psal: „Je důležité, že jsme dosáhli svých cílů. Masakry jsou nedůležité, protože se
za nimi skrýváme jako za maskou. Největší moc našeho řádu spočívá v utajení. Nepro-
zrazujme nikdy a nikde naše pravé jméno ani záměry, nýbrž jednejme pod falešnými
jmény a udávejme nepravé důvody.“

Ilumináti využívají nejrůznějších zastřešujících organizací, působících za kulisami
viditelné světové politiky. Mezi nimi je Bilderberská skupina, Trilaterální komise a
americká Rada pro zahraniční vztahy (CFR).³⁶ V současnosti je CFR nejdůležitější
složkou v zákulisí působící „světové vlády“.³⁷ V projevu před americkým senátem 15.
prosince 1987 varoval senátor Jesse Helms před novým světovým řádem: „Soukromé
organizace jako Rada pro zahraniční vztahy, Royal Institute of International Affairs,³⁸
Trilaterální komise a Bilderberská skupina slouží k šíření plánu na vytvoření nového
světového řádu ve vlivných hospodářských, finančních, akademických a úředních kru-
zích.“ – Proč se pravdu o těchto organizacích nedozvídáme z běžných médií? Z toho
prostého důvodu, že zde máme co dělat s neuvěřitelně mocným spiknutím, které již
téměř perfektně kontroluje všechny oblasti našeho života. Pokud to, co je zde napsáno,
neodpovídá pravdě, mohly by to řečené organizace kdykoli popřít. Dosud to však ne-
udělaly.

Kapitola 5

Koncentrační tábory v USA před II. světovou válkou i po ní

**„Nejstrašnějším momentem moderní války je okolnost, že jejími nástroji i oběťmi
jsou především lidské osoby a ty že jsou gigantickou mašinerií politických dohod
nuceny vraždit nebo být vražděny pro cíle, s nimiž se nemohou ztotožňovat.“**

Aldous Huxley 1953

³⁴ Tato pokrytecká zásada se obecně přičítá jezuitům na základě rafinovaného zednářského tvrzení, že Weishaupt byl členem Tovaryšstva Ježíšova. Byl sice profesorem církevního práva na univerzitě v Ingolstadtu, ale ne členem jezuitského řádu; pozn. editora.

³⁵ Proces dosažení kontroly nad „myšlením mas“ má mnoho jmen: Vzdělání, propaganda, a ve své nejbrutálnější formě „vymývání mozku“.

³⁶ CFR byla založena Rockefellerem a jeho společníky jako ústředí jejich snah o Nový světový řád.

³⁷ Fritz Springmeier, *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, 454.

³⁸ V podstatě anglická odnož CFR; pozn. překl.

Jenny Estrada patří mezi nejuznávanější a nejznámější historiky Ecuadoru. Ve svém znamenitém díle „La Segunda Guerra Mundial: Lista Negra en Ecuador“ (Druhá světová válka: Černá listina v Ecuadoru) informuje čtenáře o málo známé historii deportací tisíců etnických Němců, Japonců, Italů i jejich latinskoamerických rodin z řady jihoamerických zemí před druhou světovou válkou i během ní a o jejich internování v koncentračních táborech v USA.³⁹

„Národní bezpečnost“, znělo oficiální vysvětlení vlády Spojených států pro internování.

To však byla lež! Po válce bylo totiž oznámeno, že za celou tu dobu existovalo pouze 140 špiónů. Většina z nich navíc žila v USA.

Estrada ve své knize odhaluje, že skutečným účelem bylo nahrazení japonských, italských a německých ekonomických zájmů v latinské Americe zájmy elity! Další neobyčejný motiv pro internování: „... shromažďování rukojmí, aby bylo možné vyjednávat se zeměmi Osy, které vězní americké vojáky.“

Pět měsíců **před útokem** na Pearl Harbour začal tajný a ilegální latinskoamerický internační program civilistů pod vedením Nelsona A. Rockefellera. Pod intenzivním nátlakem pak patnáct jihoamerických zemí spolupracovalo na zmíněném zajateckém a deportačním programu. Měly to důkladně a potají dělat tak, jak to ve Spojených státech zatím ještě nebylo možné.⁴⁰ Počínaje červencem 1941 publikovaly noviny téměř ve všech latinskoamerických zemích „černé listiny“. Nešťastní zahraniční civilisté se svými jihoamerickými rodinami, jejichž jména se objevila na seznamech, byli považováni za „potenciálně podvatné“ a ještě v tentýž den útoku na Pearl Harbour je místní policie v Latinské Americe začaly zatýkat. „Černé listiny“ zahrnovaly i podniky a osoby bez jakéhokoli spojení s mocnostmi Osy. Učitelé, kněží, novináři, vlastníci obchodů nebo ten, kdo měl nějaké postavení v německém, italském či japonském etnickém sdružení nebo kulturní organizaci, se jednoduše stal terčem.⁴¹

Tisíce civilistů s rodinami byly dopraveny do místních internačních center a tam drženy bez právní porady a pomoci. Jejich veškerý movitý i nemovitý majetek byl zabaven! Po převezení do koncentračního tábora v USA byli mnozí z nich vyměněni za Hitlerem internované americké civilisty. Mnoho takových rodin bylo dopraveno do Drážďan a většina z nich zahynula během bombardovacího pekla.⁴² Mezi internovanými byly i židovské rodiny. O jejich osudu není nic známo.

Konec druhé světové války se stal základnou pro novou válku – „studenou válku“. Tehdejší generál Dwight D. Eisenhower, pozdější prezident Spojených států, se staral o to, aby Rudá armáda mohla Německo na východní frontě pomalu zatlačovat. Na jeho rozkaz odmítali Spojenci útok na mnohá místa a přenechávali Rusům území, která

---

³⁹ Pod tlakem stále rostoucího počtu korigujících informací oficiální média např. v rámci francouzského televizního seriálu „Apokalypsa: 2. světová válka“ neochotně připustila fakt internování statisíců etnických Japonců v USA, ostatně z naprosté většiny naprosto loajálních své druhé domovině. Internace dalších národností z jihoamerických zemí do koncentračních táborů v USA, o nichž zde autor píše, byla jako méně známý fakt samozřejmě zamlčena podle starého hesla: „Zapírat, zapírat!“; pozn. editora.

⁴⁰ Heidi Gurcke Donald, *We were not the Enemy: Remembering the United States Latin American Civilian Internment Program of World War II*, Lincoln 2008.

⁴¹ Tamtéž.

⁴² Jenny Estrada, *Segunda Guerra Mundial: Lista Negra en Ecuador*, Guayaquil 2008.

mohli Američané snadno dobýt. Nejlepším příkladem toho je Praha.⁴³ Generál a budoucí prezident USA začal s útoky na západní frontě až tehdy, kdy se ukázalo, že by Sověti mohli blížícího se jara proniknout do Německa. Dnes již víme, že Eisenhower podle Rooseveltova rozhodnutí na „Jaltské konferenci“ záměrně zdržoval britskou a americkou armádu, takže Rudá armáda mohla obsadit půl Evropy i Berlín.

„Černá listina“ USA pro Kostariku

Domingo 20 de Junio de 1942 LA TRIBUNA Página 12

LISTA NEGRA O PROCLAMADA PARA COSTA RICA

LOS COSTARRICENSES Y ALIADOS EN GUERRA CONTRA LOS TOTALITARIOS

NO DEBEN TRATAR CON PERSONAS Y FIRMAS INCLUIDAS EN LA LLAMADA LISTA NEGRA O LISTA PROCLAMADA.

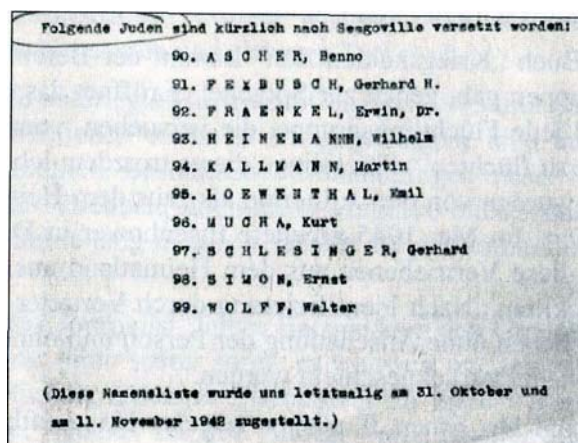
Acaño, J. Alfonso (Dr.) - San José
 Agencia Internacional de Comercio e Industria, S. A. - San José
 Agencia Unida, S. A. - San José
 Agencia Wiesel - San José
 "Alfa" - San José
 Agencia de Herramienta, Cia. - San José
 Alvarado Llaneros - San José
 (No confundir con "Alvarado Arceve")
 "Almendra Dulce" - San José
 Alvarado F. A. - San José
 Alvarez Irujo, Manuel (Dr.) - San José
 "Amam" - Puntarenas
 Amazo, Ysabelara - San José
 Amazo Cia. - Puntarenas
 Ambrun, Franz - San José
 André, Arnoldo - San José
 André, Otilio - San José y Cartago
 Joaquín María Guillermo - San José
 Ángel, W. - San José
 Arand, Walter - Puntarenas
 Arceles, Theodore - San José
 Antonini, S. A. Cia. - San José
 Bartorelli, Federico - San José
 Bartorelli, Gastone - San José
 Baumgartner Lehmann, Adolfo - San José
 Bayon - Heister - Lucías - San José
 Becker, Jairo - San José
 Behlme, Walter - San José
 Benediti Gregorio, Otilio - San José
 Bética de la Catedral - San José
 Blanner, Eric - San José
 Brenes Hiza-Azouadon, Barón - San José
 Brenes Gutiérrez, Ramiro (Dr.) - San José
 Bruce, Starr Paul - San José
 Campabadal, Roberto - San José
 Cantos, Jairo, ciudad de - San José
 Capro Roveri, Vitorino - San José
 Carvajal, Marino - San José
 Casa de Agencia y Comisiones "Decksip" S. A. - San José
 Caschobone Paul, Juan - Puntarenas
 (No confundir con Juan Falcó Caschobone)
 Caschobone Rivolta, Luis - San José y Puntarenas
 Castillo, Rigoberto - San José
 Chacón, Alberto - Puntarenas
 Cheong & Co. - San José
 Chis Alvarado - San José
 Curvelo, José (Dr.) - San José
 Costarricense de Tejidos S. A., Cia. - San José
 Coto, Manuel Alberto - San José
 Cuatrecasas, Constantino - San José
 Dalpelt, Sophie - San José
 "Decksip" S. A. Casa de Agencia y Comisiones - San José
 Diener, Rafael - San José
 Diener & Hijo, S. A. - San José
 Diener, Rafael, Amadeo - Puntarenas
 Denison, Emilio - San José
 Dyer & Co., H. O. - San José
 East Pacific Fishery Co., Ltd. - Puntarenas
 Eckstein, Fritz - San José
 Elinger, Max - San José
 Ehrenberg, Paul - San José
 El Bolin - San José
 Falera, Oreste - San José
 Falcía y Cia., Víctor - San José
 Fabrice de Café "La Económica" - San José
 Federación de Japanese Importers & Exporters (Chagóla)
 Fiald'Aguirre, Nicolás - San José
 (No confundir con Nicolás Fiald'Olivero)
 Fols y Cia., S. A.
 (No confundir con Fols & Hijo, Nicolás)
 Fernández P. C. - San José
 Fernández Palma, Claudio - San José
 Fica San Rigero - Barranca
 Fischbein, Gerhard - Puerto Limón
 "Fito Sport" - San José
 Gantner, Gerold - San José
 Gameros, José - San José
 German Club - San José
 German School - San José
 Giedler, Carl - Puerto Limón
 Gran Hotel Plaza - San José
 Groves, Ewen - San José
 Gurska, Starr Paul Bruce (Mrs.) - San José
 Gurska, Werner - San José
 Gursky y Cia., Werner - San José
 Gutman, Jacobo - San José
 Hapag-Lloyd Steamship Lines - San José
 Hante, Emil - San José
 Heikel, Juan - San José
 Hering & Schoenfeld - San José
 Hernández, Luis - San José
 Hernández Mosquera, Pedro - San José y Puerto Limón
 Herrera G. Hernán - San José
 Hildebrandt - San José
 Ienzi, Gerardo - San José
 Ienzi, Nicola - San José
 Kawakubo, Daiso Jiroko - San José
 Kitzner, Karl - San José
 Kitzner and Schwertli - San José
 Kitzner, Richard - San José
 Klass, Walter - San José
 Knorr, Erwin - San José
 Knorr, Herbert - San José
 Krugman, H. W. - San José
 Kruse, Alfredo - Puntarenas
 "La Epoca" - San José
 Lachner, Rafael (Dr.) - Cartago
 Lapetra C. Nicolás (asesor de Lapetra y Aguilari) - San José
 Lehmann A. Co. - San José
 Lhereria Lehmann y Cia - San José
 Langens, Oswald - Puntarenas
 Lohrengel, C. W. - San José y Tres Ríos
 Lorenza, Detlef - San José
 Los Baños - Puntarenas
 (No confundir con Hotel "Los Baños" de Puntarenas)
 Manhartberger, Carlos - San José
 Mavari, Bernard, Angel - Cartago
 Marzal, P. C. - San José
 Mata Mercedes, Roberto - San José
 Masai, Seijiro - Puntarenas
 Meider, Harold Zebalón Barrantes, Vda. de Ruiz - San José
 Nizides & Co., H. de R. - San José
 Nizides, Rex - San José
 Meyer, Gabriela - San Juan Poás
 Miller, Bruno - Tres Ríos
 Miller, Kurt - San José y Tres Ríos
 Miller, Otto - Tres Ríos
 Miller Hermanns - San José
 Mouton, Aristides - San José
 Morell Cosano, Eugenio - San José
 Muenstern Hermanns - San José
 N.I.C.S.A., National Importing Company S. A. - San José
 Narango Frida, Schavilia - San José
 National Importing Company, S. A. - San José
 Navarrete, Juan - San José
 Newman, Richard - San José
 Nebius, Guillermo - San José
 Nebius, Hans - San José
 Nebius, Walter - San José
 Nebius, Willy - San José
 Nebius & Co., Guillermo - San José y Puerto Limón
 Pan American Agencies Co., S. A. - San José
 (No confundir con Pan American Agencies, subsidiaria por Roberto Burkhard Pelaez)
 Pancherria Hamann - San José
 Pandolfi, Antonio - San José
 Pandolfi, Pascual - San José
 Pandolfi Herreros - San José
 Panchica, Kurt - Cartago
 Panchica, Max - San José
 Pensión Alemana - San José
 Pensión Germania - San José
 Pérez Salas, Andrés, San José
 Peters, Rudolf - San José y Sarchí
 Peters Werner - San José
 Peters, Wilhelm (Dr.) - San José
 Pira Engala, Wito - Guadalupe y San José
 Prato, Eduardo - San José
 Preussak, Friedrich - San José
 Prince Seismend of Prussia - Barranca
 Quijano, Roberto - San José
 Quinara Bayer, S. A. - San José
 Quinara Schering, S. A. - San José
 Quirós Madrazo, Fernando (Dr.) - San José
 Reimers, Fritz - San José
 Reimers & Co., Fritz - San José
 Richter, Eilbert - San José
 Richter, Heinz - San José
 Rojas Rivera, José R. - San José
 Rojas Bateman, Rafael - San José
 Rothe, Fernando H. - San José
 Saubach, Hernán - San José
 Sauter y Triada Scaglietti y Sobrinos - San José
 Sauter, Federico - San José
 Sauter, Josef - San José
 Scaglietti, Ingo - San José
 Scaglietti, Mario - San José
 Scaglietti y Sobrinos - San José
 Schell, Albert - San José
 Scherer, Stephan - Puerto Limón
 Scheraga, S. A. Química - San José
 Scherer, Arturo - Puntarenas
 Scherer y Hermann, A. - Puntarenas
 Schreyer Ossaola, Othelmo, San José
 Schulz, R. - Puerto Limón
 Schulz, Erik - Puerto Limón
 Schulz, Werner - San José
 Severs, Geor (Dr.) - Santa Bárbara
 Severs, Geor (Sr.) - Santa Bárbara
 Sible, Lita O. - San José
 (No confundir con Lita Ossaola, San José)
 Soltaris, Giuseppe - San José
 Spenser, Christina Betty de - San José
 Spenser, Guillermo (Wilhelm) - San José
 Spenser, Roberto - San José
 Spöel, Pablo - San José
 Stauder, José - San José
 Sauter & Co., José - San José
 Steinvorth, Rodolfo - San José
 Steinvorth, Eberhard - San José
 Steinvorth, Ernesto - San José
 Steinvorth, Ricardo - San José
 Steinvorth y Hermann, W. - San José
 Sugawara - San José
 Surroca, Pedro - San José
 Tenda "El Bona Gusto" - San José
 Tannemann, Helmi - Chagóla
 Union Agency Co., S. A. - San José
 Yedera, Franz Ferdinand - San José
 Von Breymann, Guillermo - San José
 Von Breymann-Figeroa, Guillermo - San José
 Von Hermann & Co., Hans - San José
 Von Schreier, Guido - San José
 Walker, Pablo - San José
 Wessel, Carlos III - San José
 Wessel, Federico B. - San José
 Wessel y Cia., Federico - San José
 Wimmer, Frank - Puerto Limón
 Wimmer, Otto - Puerto Limón
 Wunder, Kurt - San José
 Zauer, Fritz - San José
 Ziegler, Paul - San José

Directiva de Acción Democrática Costarricense

⁴³ E. R. Carmin, *Das Schwarze Reich, Geheimgesellschaften und Politik im 20. Jahrhundert*, Sphinx 1999, 187.

Seznam se židovskými jmény (Panama)

Tím Eisenhower zkrížil plány Spojenců, kteří nebyli ilumináty zasvěceni. Celá vláda ve Washingtonu se odmítala zabývat Eisenhowerovými vojenskými rozhodnutími. Montgomeryho plán útoku na Berlín byl odmítnut zcela fiktivními argumenty. Takto mohla Rudá armáda bez překážky a s podporou miliard dolarů zatlačit Německo po celé východní frontě od Karpat až k Baltu. Protože americké vojsko v Itálii bylo na přísný Eisenhowerův rozkaz donuceno k nečinnosti, museli se Spojenci v té době hledět nějak protloukat, než budou moci dál pronikat do Evropy. V následujících měsících pak Spojenci – znovu v precizní Eisenhowerově režii – pomalu postupovali na široké frontě proti Německu.

Mluví se sice o „dobytí Ruskem“, ale způsob, jak si ruské jednotky počínaly, nemá v historii obdoby. Státisíce Poláků, Rusů a Maďarů prchaly na Západ před barbarskou lavinou. Na východním břehu Vltavy skončili početní lidé v lágrech. Řeka Vltava se stala jasně dohodnutou hranicí, kam až americké a ruské jednotky z obou stran směly postoupit. Zde také skončila cesta pro desetitisíce uprchlíků. Američané každému bránili řeku překročit z východu na západ!⁴⁴

V knize „Válečná hrdinství“ je jasně citován Eisenhowerův rozkaz svým jednotkám: „Střílejte na každého uprchlíka i skupiny uprchlíků, pokud by se pokusili dostat z východního břehu na západní!“ – Uprchlíci, jimž se přesto podařilo ve zdraví dostat na Západ, byli Spojenci klasifikováni jako „vyhnaní z vlasti“. V květnu 1945 vypracoval Eisenhower v Německu směrnici pro tyto vyhnané z vlasti. Zněla doslova: „Po identifikaci představiteli Ruska musejí být vyhnanci bez ohledu na názory osob i jejich vůli poslání zase zpátky.“⁴⁵

Podplukovník dr. Ernest F. Fischer ze 101. letecké brigády a „Senior Historian“ (hlavní historik) americké armády, prohlásil: „Počátkem dubna 1945 začala jak americká, tak i francouzská armáda s chladnokrevným vražděním milionů německých mužů, z nich většina zůstávala v amerických utečeneckých táborech.“ – Zdraví uprchlíci, kteří ještě po 8. květnu 1945 zůstali, byli Spojenci internováni.⁴⁶ To se neomezo-

⁴⁴ Des Griffin, *Die Absteiger – Planeta der Sklaven?*, vyd. 1989, 267.

⁴⁵ Tamtéž, 265.

⁴⁶ Do začátku května 1945 bylo více než pět milionů německých vojáků uvězněno v americké a francouzské okupační zóně.

valo na pověstný tábor na Rýnu – utečenecké a internační tábory byly rozeseté po celém Německu. Zajatci žili v mimořádně špatných podmínkách v ohradách z ostnatého drátu, do nichž byli doslova napěchováni. Tisíce z nich živořili pod širým nebem v hotové žumpě výkalů a choroboplodných zárodků. Mnohé z nich nechali Američané prostě zemřít hladu.

Americký senátor William Langer byl zděšen poválečnou politikou Spojenců a napsal: „Dopustili jsme se fanatického ponížení německého národa tím, že jsme teror Třetí říše opláceli stejnou mincí.“ – Skladiště potravin zůstala pro tyto lidi uzavřená. Spojenecká okupační moc začala s cíleným vyhladovováním a infikováním německého národa, který za nejhorších myslitelných podmínek pomalu, ale jistě vymíral.

Za trest uložený hladomor začal 1945 a trval až do roku 1948! Takto zemřely asi dva miliony německých válečných zajatců. Žádnou zvláštností nebylo bestiální zacházení se zajatci, ale tato tragédie zůstala čtyřicet let uzavřená před světem v archivech Spojenců.

Kanadský novinář James Bacque přišel takovým ohavnostem na stopu jako první. O tři roky později se svou knihou *Other Losses*⁴⁷ postaral o celosvětový rozruch prohlášením Eisenhowera za odpovědného za takové zločiny.⁴⁸ Podle Jamese Bacquese nechal Eisenhower své oběti i přes obrovské zásoby potravin vyhladovět z osobní i zděděné nenávisti. Eisenhower tedy svévolně odepřel milionům německých válečných zajatců potraviny i lékařskou péči, což vedlo k jejich smrti.

4. července Bacque v interview pro časopis „Junge Freiheit“ prohlásil: „Již dříve jsem našel nezvratné důkazy o masovém umírání v amerických a francouzských zajateckých táborech. Německé i spojenecké prameny uvádějí, že v letech 1945 až 1950 zahynulo v těchto táborech nejméně 5,7 milionu Němců. Mrtví nebyli nikde oficiálně registrováni. Většina z nich zemřela hladu bez ohledu na to, že byly k dispozici dostatečné potraviny i léky. Tato skutečnost ovšem nikdy nebyla oficiálně potvrzena.“

Váleční zajatci, kteří zůstali v náležité kondici, byli ještě po léta na mnoha místech nasazováni na nucené práce, především ve Francii a Anglii. Váleční zajatci ve Francii to měli mimořádně těžké. Tamější rolníci si mohli své dělníky vyhledávat na trzích s otroky, a jako ve starověku se jim zkoumaly paže, nohy i chrup. Válečným zajatcům, kteří se dobrovolně přihlásili na odminování, bylo písemně přislíbeno propuštění po určité době; slib však nikdy nebyl dodržen! Po životu nebezpečné činnosti je čekal jiný osud: těžká práce v uhelných dolech. Z vyčerpání a malomyslnosti se často rozhodli pro poslední alternativu: Cizineckou legii.

Eberhard Krehl (1915-2008) byl německý voják ve II. světové válce. Před několika lety jsem s panem Krehlem dlouho hovořil. Mimo jiné mi o svém zajetí vyprávěl: „Při našem příchodu do tábora v Cherbourgu nás již očekávali muži GI v bílém. Sebrali nám všechno, co jsme u sebe měli a naházeli to na hromadu: proviant, příbory i toaletní potřeby, všechno – až na oblečení a obuv. Pak jsme byli rozděleni do stanových skupin po asi sto lidech. Stany byly špinavé a ve spěchu ledabyle postavené na práz-

⁴⁷ Kniha vyšla také česky pod titulem *Ostatní ztráty* (Reconquista, 2008) a lze ji jen doporučit; pozn. překl.

⁴⁸ James Bacque, *Other Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the Hands of the French and the Americans after World War II*, Toronto 1989. Německé vydání: *Der geplante Tod. Deutsche Kriegsgefangene in amerikanischen und französischen Lagern 1945-46*, Frankfurt am Main 1989.

dné planině. Kromě jedné deky nedostal zajatec nic. Museli jsme spát na holé, mokré zemi. Byli jsme na sebe natěsnáni tak, že se dalo spát jen na boku. Ráno jsem dostali jako „snídani“ šálek kávového odvaru; k jídlu nebylo nic. K obědu bylo asi půl litru osolené, vodnaté ovesné polévky. Večer jsme dostali asi 200 g bílého chleba a k tomu 150 g paštiky s kousky mrkve. To byl náš celý denní příděl! Bylo nám řečeno, že se tomu všemu můžeme vyhnout, když se dobrovolně přihlásíme do války ve Vietnamu. Žádný z nás to ale neudělal.⁴⁹

V témže táboře u Cherbourgu se jednoho dne objevil *Ernst Wanke*, zajatec z Vídně, který všem ukazoval obnaženou horní část těla, doslova posetou modřinami a hlubokými ranami. Wanke byl komunista tělem i duší. Pro svou komunistickou činnost byl jedním z prvních vězňů nacismu, kteří se dostali do koncentračního tábora Buchenwald. Wanke křičel: „Podívejte se, kamarádi! To mi udělali SS v Buchenwaldu. Zlámali mi všechna žebra. Ale tady je to ještě horší než v Buchenwaldu. Tam jsme se mohli alespoň tu a tam zotavit. Ale nevzdávejte se – my to už i tady nějak vydržíme!“⁵⁰

Teprve mnoho let po konci války byli přeživší zajatci propuštěni. V zajateckých táborech zahynuly celkem 3 242 000 německých vojáků. Totální ztráty německého národa za války i přímo po ní dosáhly čísla **deset a půl milionu mrtvých**. Z toho padly čtyři miliony ve válce, daleko větší část zemřela v důsledku genocidy ze strany spojeneckých armád. Za války padly víc než tři miliony německých vojáků, asi milion německých žen, dětí a starých lidí zahynul při plošném bombardování.

Kapitola 6

NATO

„Roku 1945 jsme začali dobývat svět. NATO nebylo zřízeno k ochraně ubohých národů před Ruskem, nýbrž k získání neomezené kontroly nad západní Evropou.“

Gore Vidal

O tak zvané studené válce bylo řečeno již mnohé. Například že sloužila k udržování lidstva v ustavičném neklidu a strachu! Západní svět byl ovládán strachem před novou světovou válkou! Období teroru a studené války bylo zčásti také využito k přesvědčování lidí o nutnosti nového světového řádu.

Současně s tím mohly být také uskutečňovány staré plány, které musely vést ke světové armádě. Tzv. sovětské nebezpečí bylo systematicky zveličováno a demonizováno v zájmu ospravedlnění vytváření budoucí světové armády (NATO). V průběhu studené války byly vydány nespočetné miliardy na výzbroj a zbraně hromadného ničení. Západní veřejnosti se vnucoval apokalyptický obraz sovětského nebezpečí, které prakticky nikdy neexistovalo.

Hned po druhé světové válce byl položen základní kámen světové armády. V zájmu ochrany západní Evropy před možnou vojenskou agresí tehdejšího východního bloku

⁴⁹ Eberhard Krehl, *Erinnerungen eines 85 Jahre alten Mannes*, Kappel -Grafenhausen 1997.

⁵⁰ Tamtéž.

byla roku 1949 založena Severoatlantické obranná aliance (NATO). Je velmi důležité poukázat na skutečnost, že „velký nepřítel“, Varšavská smlouva, byla založena poněkud podivně až o šest let později (1955).

Podle článku 5 Severoatlantické smlouvy je NATO od svého založení funkční a výhradně obrannou aliancí. Smluvní strany se v případě ozbrojeného útoku nesmluvní stranou zavazují k vzájemné pomoci, a to pouze ve smyslu článkem 51 Charty OSN uznaného práva na individuální i kolektivní sebeobranu.

Pád komunistického režimu v zemích východního bloku udělal NATO zbytečným. Jeho právo na existenci tedy bylo zrušeno. Proto se na ospravedlnění dalšího trvání NATO uváděly všelijaké nové argumenty.

V listu „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ z 2. dubna 1998 ministr obrany USA Cohen prohlásil, že budoucí strategie aliance musí být více zaměřena na projekci moci než na strnulou obranu!

V projevu k uvedení do úřadu jako nově zvoleného prezidenta USA 20. ledna 1993 William Clinton prohlásil: „Když někdo ohrozí naše životní zájmy nebo nehodlá respektovat vůli nebo svědomí mezinárodního společenství, budeme jednat – pokud to bude možné, pokojnými diplomatickými prostředky, jestliže to však bude nutné, i vojenskou silou.“ – Netrvalo dlouho, a představila se nová varianta: Reakce na krizovou situaci neboli válka ve jménu humanitárního míru. V novém strategickém konceptu se k tomu mj. uvádí:

- Schopnost účinně vojensky zasáhnout v celém spektru předvídatelných okolností představuje také základ schopnosti aliance reagovat a nasazením síly přispět k zamezení konfliktů a krizí, nespádajících pod článek 4.

- Ozbrojené síly aliance musejí být také připravené přispět k zabránění konfliktu a zasáhnout v případech, nespádajících pod článek 5.

- Toto opatření dále silám NATO umožňuje reagovat na krizi, nespádající pod článek 5, a představuje předpoklad spojené reakce aliance na všechny možné případy.

- Bojové síly NATO dále musejí být schopné kolektivní obrany a současně i účinného zásahu v případě krizí, nespádajících pod článek 5.

- Přispěním ke zvládnutí krizí vojenským nasazením se bojové síly aliance vypořádávají také s komplexním a mnohostranným spektrem aktérů, rizik, situací a požadavků, mezi nimi i humanitárních katastrof.

- Zásahy v případě krizí, nespádající pod článek 5, mohou klást stejně vysoké požadavky jako některé úlohy společné obrany.

- Rozsah, stupeň pohotovosti, disponibilita a dislokace bojových sil aliance se budou projevat přiznáním se ke kolektivní obraně a prováděním krizových zásahů. Ty mohou být sice někdy krátkodobé, ale vzdálené od vlastní země i mimo území aliance.

- Mnohonárodní ozbrojené síly, a zvláště ty, které budou mohou být rychle dislokovány ke kolektivní obraně nebo krizovému zásahu, nespádajícímu pod článek 5, posilují vzájemnou solidaritu.

Bezprostředně po podepsání Nového strategického konceptu spolkový kancléř Gerhard Schröder na tiskové konferenci 25. dubna 1999 prohlásil: „Byli jsme zajedno, že i v budoucnu mohou být intervence pouze tehdy, je-li zde v zásadě usnesení Rady bezpečnosti. Úzce omezené výjimky mohou být připuštěny, ale nesmějí se stát pravidlem a už vůbec nepřicházejí v úvahu, když se prokazatelně neukáže, že Rada bezpečnosti není schopná jednat.“

Od 19. května 2000 může NATO zasahovat i mimo svou smluvní oblast, pokud to situace vyžaduje! Toto rozšíření úloh v zásadě představuje přechod od obrany státního území členských zemí k celosvětovému (tzv. euroatlantickému) prosazování zájmů vojenskou silou. Kromě toho od toho dne může NATO pro každý případ použít i jaderných zbraní. To všechno stojí v tajném dokumentu (NC-400Y/2), přijatém tzv. *tichou procedurou*. Potvrdil to v interview německý ministr zahraničí Joschka Fischer. Někdejší **obranná aliance** se tím přeměnila na **ofenzivní armádu**.

NATO se mocností Nového světového řádu nabízí jako vlastní vojenský nástroj. V rámci NATO mohou být neskrývaně formulovány a prosazovány jejich plány. Od reformování doktríny NATO roku 1992 k nim patří např. zajišťování dodávek surovin průmyslovým státům pro jejich explicitní úkoly resp. oblasti jejich zásahů.⁵¹

Základní myšlenkou je zřízení jistého druhu celosvětové armády splynutím armády USA, NATO, eventuální evropské zásahové jednotky a dosud samostatných armád evropských zemí. V současnosti je již NATO připraveno zasáhnout hrubou silou proti odpůrcům nového světového řádu! **Cílem NATO není obrana morálních principů nebo lidských práv, nýbrž výhradně zájmů globální elity, kdykoli by byly ohroženy.**⁵²

Generál John Craddock, vrchní velitel NATO v Evropě, prohlásil: „Zásahová jednotka NATO (NRF) je pohotovostní, mobilní a flexibilní bojová jednotka, která v příštích letech významně přispěje k ozdravení a úspěšnosti naší aliance. Jako základní prvek naší vojenské kultury NATO tato NRF umožní alianci lépe reagovat na ohrožení bezpečnosti a stability v jednadvacátém století. NRF od počátku fungovala jako motor přeměny NATO v silnější a efektivnější vojenskou jednotu. Ve své klíčové funkci ve vojenské kultuře NATO také umožní alianci lépe a rychleji reagovat na ohrožení bezpečnosti a stability v novém světovém řádu.“⁵³

Kapitola 7

Jugoslávie

„Malé Srbsko dokázalo, že je možné odporovat. Jeho odpor je od počátku politickým i etickým lidovým hnutím proti tyranii a monopolu, zorganizovanými pány svobodného světa Západu. Hnutí eskaluje a vyvolává nenávist strach i nové formy násilí proti inkvizitorům moderního Západu. Uranové bomby, počítačové manipulace a zdrogovaní nájemní vrazi i vydírání členové tajných služeb by měli být záminkou k novému světovému řádu. Byla zde ukázána mučidla inkvizice, jimiž se nám hrozí. Odporný cynismus, s nímž se tak stalo, nemá v dějinách obdoby.“
Slobodan Milošević

⁵¹ Gerald Flinner, *Bomben für ein neue Weltordnung*, in: *Neue Hanauer Zeitung*, č. 106 z 21. října 1997.

⁵² *New York Times*, 21. října 1997.

⁵³ NATO internetová adresa: <http://www.nato.int/shape/issues/shape-nrf/nrf-intro.htm>. Zahájení zásahových jednotek NATO (NATO Response Force, NRF) bylo oznámeno na zasedání v Praze v listopadu 2002.

Svým pokrytectvím nepřekonatelné fráze o boji za „demokracii“ a „lidská práva“ odpovídají satanské doktríně „Otce lži od počátku“ – tedy zásadě, stavící na hlavu skutečná fakta. Agresivní války se vydávají za „mírová opatření“, genocida za „obranu lidských práv“, hrubé porušení mezinárodního práva zatčením a zavražděním hlavy suverénního státu je „demokratizací“. Z každého hrobu padlého vojáka se dělá „masový hrob civilistů“, z případu nekázně několika vojáků „masové znásilňování“.

Útokem na Jugoslávii se NATO definitivně změnilo z obranné na intervenční alianci. Horst Grabert, bývalý velvyslanec Německé spolkové republiky, přesně definoval skutečný účel války proti Jugoslávii: „Sloužila jedině a výhradně k zakrytí skutečného záměru Spojených států udělat další krok směrem k novému světovému řádu.“

Bývalý bezpečnostní poradce prezidenta Cartera, Zbigniew Brzeziński, ohledně Jugoslávie řekl: „Evropa je pro Ameriku zcela nezbytným geopolitickým předmostím na eurasijském kontinentu. Světová spotřeba energie se v příštích dvou nebo třech desetiletích enormně zvýší. Je známo, že středoasijská oblast a Kaspická pánev disponují zásobami zemního plynu a ropy, které předčí ložiska Kuvajtu, Mexického zálivu i Severního moře.“⁵⁴

Jeden z hlavních důvodů konfliktu na Balkáně lze také hledat v okolnosti, že Jugoslávie leží na křižovatce tří významných dopravních cest v Evropě: je to Dunaj, spojující sever s jihem a východ se západem. Tyto koridory by měly tvořit kanály, jimiž by byly zemní plyn a ropa přiváděny na Západ. Kontrola mohutných asijských ložisek ropy (Kavkaz, Kaspické moře atd.) přes stávající ropovody a plynovody, poté po Dunaji a energetickým koridorem 8/10, plánovaným přes Chorvatsko, Srbsko, Makedonii a Albánii, byla jedním z dalších důvodů války na Balkáně. Balkán je také důležitou oblastí při budování chystaného nového světového řádu. Za opakovanými vojenskými intervencemi NATO na Balkáně se skrývají strategické plány pro celou Evropu. Jugoslávie byla do jisté míry zkušebním polem a současně prvním konkrétním krokem NATO při jeho rozšiřování do Střední a Východní Evropy.

Dostat pod kontrolu celou síť od ropných zdrojů až po konečnou spotřebu bylo tedy *jen jedním* z důvodů války proti Jugoslávii. Další důvod nám uvádí bývalý německý ministr obrany, tehdy viceprezident Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) Willy Wimmer: Válka proti Svazové republice Jugoslávii byla vedena také kvůli zkorigování strategické chyby, které se dopustil generál Eisenhower za druhé světové války.“ Své tvrzení, že geopolitické zájmy Spojených států byly vlastním důvodem pro intervenci NATO, odůvodnil Wimmer výroky vysokých úředníků vlády USA v rámci bratislavské konference koncem dubna 2000. Setkání tehdy uspořádalo americké ministerstvo zahraničí a americký podnikatelský institut AEI. Zmíněný institut je líhní agresivních jestřábů, nebo lépe řečeno kloakou, z níž vycházejí reprezentanti a vůdci velkého byznysu a finančního světa. Proslulým příkladem toho jsou lidé jako J. P. Morgan, David Rockefeller, Newt Gingrich a Richard Perle. Jestřábi z těchto kruhů udávají tón v americké vládě a jejich činností jsou poznamenány prakticky všechny aspekty politiky Spojených států.

---

⁵⁴ Ulrich Albrecht und Paul Schäfer, *Kosovo-Krieg*, Köln 1999, 32.

Kapitola 8

Záhadná smrt Slobodana Miloševića

Slobodan Milošević byl 11. března 2006 v 9.00 hod. nalezen mrtvý v cele v Scheveningu (Den Haag). Pitva byla provedena na příkaz státního zastupitelství. Podle pitevní zprávy Holandského soudního institutu (NFI) se Miloševićovi stal osudným srdeční infarkt. Patologové uvedli dva srdeční problémy, které by mohly infarkt vysvětlit.

Vedle pitvy nechalo státní zastupitelství provést také toxikologické vyšetření, na jehož základě by bylo možné zjistit, zda nebyl Milošević případně otráven. Nenašly se žádné stopy toxických látek. „Některé panu Miloševićovi předepisované léky se nechal v jeho těle prokázat, ale ne v jedovaté koncentraci“, říká státní zastupitelství. Milošević měl tedy zemřít přirozenou smrtí. Expresident byl týden po smrti pohřben v rodném městě Požarevac a tím byla věc vyřízena – politika i masmédia se zahalily do mlčení...

Těsně po jeho smrti to ovšem vypadalo jinak.

Před Mezinárodním soudním dvorem pro Jugoslávii byl Milošević od samého začátku jednoznačně líčen jako nový Hitler, který ušel spravedlivému trestu. Typický pro takový druh zpravodajství je komentář korespondentky CNN Christiane Amanpoursové: „Od té doby, co se dostal k moci, upevňoval svou pozici a určoval všechno, co se na Balkánu dělo. Dopustil se nejhroznějších zločinů proti lidskosti, k nimž v Evropě i ve světě došlo od druhé světové války. To trvalo po většinu devadesátých let. Mezi svými nepřáteli i oběťmi byl znám jako ‚Balkánský řezník‘.“

Ve vydání listu „New York Times“ z 12. března 2006 se nepsalo o nic lépe. Milošević byl chladnokrevný despota, který v mnoha jím rozpoutaných válkách vždy dělal s protivníky krátký proces od Chorvatska roku 1991 až po Kosovo v roce 1999. „Nakonec také zničil choulostivou rovnováhu moci v Jugoslávii, kterou podle vlastních slov hájil, a byl překvapen hrozným zpusťšením své země.“ Byl líčen jako muž, pro kterého „je vždy možné manipulovat pravdu silou“.

Podle citovaného „New York Times“ byl vůdcem Chorvatska, „které znovu objevilo fašismus druhé světové války“. Směrodatný list zde ve své zběsilosti zapomněl na dějiny. Byla to naopak pověstná fašistická organizace Ustaša, odpovědná za druhé světové války za chladnokrevnou masovou vraždu devíti set tisíc Srbů. A list samozřejmě nezmínil, že právě politické dědictví fašismu sehrálo velkou roli v ideologii vznikajícího chorvatského nacionalismu a separatismu.

Milošević byl již roky před smrtí vážně nemocný. Je ovšem pozoruhodné, že jeho srdeční choroba se od začátku procesu v únoru 2002 výrazně zhoršila. V důsledku toho byl proces pravidelně přerušován. Přesto tribunál prohlásil, že není důvod k znepokojení a Miloševićovo zdraví že je soustavně kontrolováno vysoce kvalifikovaným lékařským personálem věznice v Scheveningu. Již se však neříkalo, že ten „vysoce kvalifikovaný personál“ tvoří jeden domácí lékař a jeden ošetřovatel.

Jeden z Miloševićových poradců, srbský právník Zdenko Tomanović, prohlásil, že zdraví jeho mandanta je v Den Haagu systematicky ruinováno. Odborné lékařské návrhy na přiměřenou terapii nebyly brány na vědomí. I pozdější písemné stížnosti týchž lékařů skončily tak říkajíc pod stolem.

Samotným tribunálem vybraná skupina lékařů došla k následující diagnóze: „Silně zvýšený krevní tlak, sekundární vady diverzních orgánů a stav, při němž vysoký krevní tlak vedl ke krvácení do mozku, mohly vést ke smrtelnému srdečnímu infarktu.“ Carla del Ponte⁵⁵ to v listu „Neue Zürcher Zeitung“ z 18. července 2003 odbyla následujícími slovy: „Pokud jde o zdraví, vede se Miloševićovi velmi dobře. Mnozí lidé ve věku šedesáti let a více trpí vysokým krevním tlakem. Jistě jej nenecháme bez lékařského dozoru a nemyslím, že byste snad měli takový dojem.“

Lékařské vyšetření Miloševiče v listopadu 2005 prokázalo v jeho krvi *neznámé* medikamenty. Šlo o medikamenty, *neutralizující* účinek oficiálně mu podávaných léků na snížení krevního tlaku! Mezinárodní skupina lékařů prohlásila, že se hraje o Miloševičův život. Z toho důvodu Miloševič požádal tribunál o povolení dát se vyšetřit ruskými specialisty. Vzdor ujištění ruské vlády, že po vyšetření bude S. Miloševič znovu dán k dispozici tribunálu v Haagu, byla žádost zamítnuta.

Carla del Ponte hájila toto rozhodnutí tribunálu tvrzením, že Miloševič má v Scheveningu k dispozici veškerou lékařskou pomoc, kterou potřebuje. Krátce po jeho smrti Del Pontová italskému listu „Repubblica“ řekla: „Je podivné, ale přirozeně možné, že tak nečekaně zemřel, aniž by lékaře napadlo, že se jeho zdravotní stav již tak silně zhoršil.“

Mnozí považují za lež, že by Miloševič zemřel přirozenou smrtí na infarkt. Ivaca Dacićová, předsedkyně Socialistické strany Srbska (SPS), prohlásila: „Slobodan Miloševič v Haagu nezemřel, byl v Haagu zabit.“ – Ruský generál Leonid Ivašov o tom řekl: „Byla to objednaná politická vražda.“ Podle Nico Varkevissera z mezinárodního sdružení „Slobodan Miloševič Freedom Centre“ je smrt bývalého srbského prezidenta důsledkem mučení. – Vladimir Krsljanin z organizace „Slobodan Miloševič Centrum“ řekl to, co si myslí mnoho Srbů: „Je to pomalá, chladnokrevně záměrná vražda nejodpornějšího druhu.“ – „Lze právem říci, že tribunál mého bratra zavraždil,“ řekl Borislav Miloševič. Slobodanova vdova, Mira Markovićová, je téhož názoru. Všechny srbské noviny přinesly na první straně jednohlasný titulek. „Den Haag zavraždil Miloševiče.“ – Všechny také daly tzv. jugoslávskému tribunálu v Haagu vinu za jeho smrt.

Jak již zde bylo řečeno, pitvu Miloševičovi těla provedl Holandský soudní institut (NFI) v přítomnosti srbského ministra Rasima Ljajiće. Ten pak vypověděl: „Moje přítomnost u pitvy musela spekulace o smrti Miloševiče jen posílit.“ Jeho přítomnost však vedla ke zcela opačnému efektu, protože Rasim Ljajić je známý svým mimořádným nepřátelstvím k Miloševičovi. Pozůstalí bývalého srbského prezidenta Miloševiče věci nevěřili a požadovali nezávislou pitvu mimo Holandsko, ale jejich žádost zůstala bez odpovědi!

Jako možná příčina smrti nebyla vyloučena ani sebevražda. Když se teď jeho proces chýlil ke konci, mohl být Miloševič možná zralý pro tak zoufalý čin. Hlavní žalobkyně Carla del Ponte prohlásila: „Je možné, že Miloševič spáchal sebevraždu jako poslední čin hrdosti, jako znamení pohrdáním tribunálem.“ Del Pontová dále řekla, „že by nebyl prvním, kdo dal přednost smrti před odsouzením“. – Šest dní před Miloševičovou smrtí byl nalezen ve své cele mrtvý Srb Milan Babić, a také zde se tvrdilo, že šlo o sebevraždu. Nicméně i v jeho případě pro ni nic nemluvilo. Byla přijata všechna běžná bezpečnostní opatření: každých třicet minut byl Babić kontrolován dozorcí... a pře-

---

⁵⁵ Hlavní žalobkyně samozvaného tribunálu v Den Haagu; pozn. editora.

sto byl jednoho rána nalezen v cele mrtvý. Způsob, jakým přišel Babić o život, zůstal záhadou, protože o něm nebylo nic oznámeno.

V pořadu holandské televizní stanice NOS stálá pozorovatelka procesu při Amnesty International, Heikelina Verriijn Stuartová, prohlásila, že Miloševićova smrt byla přímým důsledkem medikamentů, které se v jeho krvi prokázaly. „Víme bezpečně, že právě to bylo příčinou jeho smrti. O přirozené smrti nemůže být řeč.“ – Verriijn Stuartová také mluvila s člověkem z přímého Miloševićova okolí. „Z prohlášení této osoby můžeme soudit, že Milošević sám užíval *nevědomky* léky, které rušily účinek jeho medikamentů na srdce.“ Poradce Del Pontové na sebe nenechal dlouho čekat s prohlášením, že Milošević již dříve dělal potíže s přijímáním léků: „Tehdy je odmítal brát.“ To je však velice nepravděpodobné, protože Milošević byl pod trvalým dozorem nucen léky brát. Miloševićovi sebevražda je naprosto absurdní. Své léky bral vždy pod přísným dohledem lékařů. Můžeme skutečně věřit, že by sám potají léky zaměňoval, zatímco byl nepřetržitě sledován kamerami? A hlavně, odkud by asi nesprávné léky bral?

Reiner Rupp řekl: „Velice důvtipné, taková sebevražda. Nejprve se třikrát střelil do zad a pak se oběsil. V dřívějších dobách býval takový popis sebevraždy v policejních zprávách místních šerifů na jihu Spojených států. Takové prohlášení silně připomíná postoj ‚nezávislého‘ holandského toxikologa Donalda Hugese, který se stejným způsobem vyjádřil o ‚sebevraždě‘ jugoslávského exprezidenta Slobodana Miloševiče. Podle Hugese měly být Miloševićovi zakázané léky pašovány do přísně střeženého vězení s cílem poškodit jeho zdraví, a to všechno s vyhlídkou na cestu do Moskvy.“

Toxikolog Donald Huges tvrdil, že několik měsíců před Miloševićovou smrtí zkoumal jeho krev, protože se lékaři ptali, proč nepůsobily léky, které bral Milošević proti vysokému krevnímu tlaku. V lednu 2006 objevil Huges v Miloševićově krvi „Rifampicine“, silný lék proti tuberkulóze a lepra. Ten měl anulovat léky, podávané Miloševićovi na snížení krevního tlaku. Podle Hugese se jednalo o lék, jehož účinkem jsou játra velice aktivní, což pak ruší účinek ostatních léků. Dále tvrdil, že Milošević bral antibiotika, která mu nebyla předepisována a poškozovala jeho zdraví. Toxikolog se domníval, že Milošević tím jen chtěl tribunál donutit k povolení odjet na ošetřování do Ruska. „Zpočátku své léky nebral. Poté byl donucen je brát pod dozorem. Přesto jeho krevní tlak stále neklesal,“ řekl Huges tiskové agentuře AP. „Bylo to velmi rafinované a nikdo by na nic nepřišel. Jeho stoupenci by tak mohli dokazovat, že holandsští lékaři nevěděli, jak jej léčit. Musel tedy do Ruska,“ řekl Huges. „Neočekával jsem vraždu. Na Rifampicine nezemřel. Medikament jej měl výhradně vylákat do Moskvy, kde by byl propuštěn. Milošević měl lék v Moskvě vysadit, jeho zdravotní stav by se náhle zlepšil a Holandsko by jen žaslo,“ prohlásil Huges.

Jeho výroky se samozřejmě chopil globální tisk, aby tím postavil do špatného světla Miloševićovy stoupence i rodinu, kteří věci nevěřili. Bylo uděláno všechno k podkopání hodnověrnosti Miloševiče i prohlášení jeho obhájce o otrávení. Milošević měl prý sám škodit svému zdraví a riskovat život, aby ušel trestu. Donald Huges však byl soudním dvorem angažován jako toxikolog a ne jako detektiv. Prokázání stop nějaké látky v krvi je jedna věc, ale přesně vědět, jak se tam ta látka dostala, je druhá věc. Je možné, aby Donald Huges, světově známý profesor v oblasti biochemické analýzy, směl prohlásit, že Milošević svévolně bral nepředepsané mu preparáty?

Jak by to asi mohl vědět?⁵⁶

Slobodan Milošević po převezení do Holandska znovu a znovu prohlašoval, že nemá sebevražedné úmysly. Výslovně zdůrazňoval, že kdyby se mu mělo něco stát, nebylo by to důsledkem pokusu o sebevraždu.⁵⁷ Několik týdnů před smrtí prohlásil: „Nevytrval jsem tak dlouho jen proto, abych si sám něco udělal.“ Stále častěji se spekulovalo o možném otrávení jako příčině smrti exprezidenta... a to rozhodně ne bez důvodu! Roku 2002 vyšlo najevo, že Miloševićovi byly podávány medikamenty, které přesně jako „Rifampicine“ působí na enormní zvyšování krevního tlaku. Holandské noviny „NRC Handelsblad“ 23. listopadu informovaly: „Slobodan Milošević ve vězení Scheveningen dostával nesprávné léky, čímž jeho krevní tlak náhle a silně stoupl. To bylo příčinou přerušení procesu s jugoslávským exprezidentem počátkem listopadu 2002. Mluvčí tribunálu popřel, že by došlo k nějaké chybě... Odmítl však zaujmout k věci jasné stanovisko.“

Již tehdy tedy nebylo přijato žádné přiměřené opatření proti Miloševićovu silně zvýšenému krevnímu tlaku, přestože bylo zřejmé, že cosi není v pořádku. Koncem srpna 2004 se ve věznicí Scheveningen při podávání jídla událo něco velice pozoruhodného. Mezi vězeňským personálem nastal poplach, když Miloševićovu porci dostal nedopatřením jiný vězeň. V soudním líčení 1. září 2004 se Slobodan Milošević o případu zmínil. Toho dne byla na pořadu jeho obhajoba. Tribunál hodlal odebrat Miloševićovi právo sám se hájit s tím, že toho není schopen. Měl by obhajobu předat panu Stevenu Kayovi. Jedno pak vedlo k druhému a věc končila bouřlivým protestem Miloševiče a současně naprostým bojkotem ze strany vyslychaných. Celý proces hrozil fiaskem. Protože byl Milošević velmi dobře schopen sám se hájit, jeho holandský právník a poradce, N. M. P. Steijnen, podal z Miloševičova pověření správní stížnost k „Holandskému svazu právníků“.

Milošević se v soudním jednání odvolával na skutečnost, že jeho lékaři po celé tři roky prohlašovali, že je schopen se sám před tribunálem hájit. Řekl o tom: „Tři roky již moji lékaři potvrzují, že jsem dostatečně zdravý a ve formě, abych se mohl hájit sám, a pak se stane něco pozoruhodného. Najednou se tu objeví *nezávislý* lékař z Belgie, ze země, kde má NATO hlavní stan, a oznámí, že *nejsem* dostatečně fit, abych se sám obhajoval, a mí vlastní lékaři s tím najednou jednomyslně souhlasí.“

Milošević nadále naléhal na podrobné lékařské vyšetření lékaři z Ruska, Srbska a Řecka. Ti byli připraveni s vyšetřením ihned začít. Milošević tehdy tvrdil, že devaluace jeho zdravotního stavu a údajná neschopnost sám se hájit byly prostředkem, jak mu vzít možnost říkat pravdu: „Vidím to jako manipulaci, jíž se mi bere možnost říci pravdu... a v tom je jádro pudla. Žalobce, pan Nice, obhazuje svůj argument tím, že jsem na věci zainteresovaný a proto ne *nezávislý*. Sám však mám spíše pocit, že v této otázce je až příliš závislá druhá strana.“

Milošević, zdvořilý jako vždy, znovu zdůraznil, že se svého práva na vlastní obhajobu nikdy nevzdá, a upozornil také na podivný průběh věcí od svého zatčení: „Pa-

---

⁵⁶ Citováno z dopisu Johna Jefferiese z irské sekce „Mezinárodního výboru na obranu Slobodana Miloševiče“ (ICDSM).

⁵⁷ „Ako ti kazu, umro sam – ne veruj, ja to neumem“ (Když ti řekou, že jsem zemřel – nevěř, to bych neudělal), *Nova* ze 17. července 2001.

matujte si tedy dobře: „Nikdy neupustím od svého práva sám se hájit a také se ve svém právu nenechám omezovat.““

Následující výpověď Slobodana Miloševića je doslovným překladem zápisu ze soudní síně: „Můžete si dělat vlastní závěry. Měli byste však vědět, že dostávám léky, předepisované lékaři, vašimi spolupracovníky. Nejsem si jistý, co se zde děje, ale celý vězeňský personál může dosvědčit, co se stalo, když bylo moje jídlo omylem podáno osobě na druhé straně chodby. Vypukl hrozný zmatek, aby se jídlo dostalo na správné místo, přestože obě jídla byla očividně stejná. Nedělal jsem z toho velkou věc. Nevěděl jsem, oč tam šlo. Buďte tak laskaví a vezměte na vědomí skutečnost, že lékaři po celé tři roky potvrzovali můj dobrý zdravotní stav, a že – po tomto případu – ti samí lékaři najednou prohlašují, že už zdravý nejsem. Mám o tom svou domněnku, ať už oprávněnou nebo ne, ale přesto jsou pro ni solidní důkazy“ (výťah z jednacího spisu z 1. září 2004, str. 32351 až 32358). Poté byl Slobodan Milošević jedním ze svých *soudců* umlčen vypnutím mikrofonu! Žádné vyšetření alarmující záležitosti se nekonalo!

Počátkem listopadu byl proces s jugoslávským exprezidentem přerušen. List *NRC* „Handelsblad“ 23. listopadu oznámil, že proces byl přerušen, protože Milošević ve věznici Scheveningen dostal nesprávné léky, které pak jeho krevní tlak náhle zvýšily. Mluvčí tribunálu však popřel, že by se stala chyba: „Nemohu zde zaujmout žádný konkrétní postoj, protože jde o privátní sféru podezřelého.“

„Amici curie“ (Přátelé svatozáře) Steven Kay a Branislav Tapusković, dohlížející na poctivý průběh procesu, žádali o přerušeni procesu na jeden rok, aby mohl Milošević nabrat nových sil. Když se o tom hlavní žalobkyně Carla del Ponte doslechla, dostala záchvat zuřivosti. Podle ní má Milošević ve věznici Scheveningen veškerou potřebnou lékařskou péči.

10. března 2006 byla ve věznici Scheveningen přijata bezpečnostní opatření k předvedení dalšího svědka, Momira Bulatovce, exprezidenta Černé Hory. Při té příležitosti řekl Milošević svému obhájci Zdenko Tomanovičovi již po několikáté, že se jej snaží otrávit. Během svého pětiletého pobytu ve věznici⁵⁸ Milošević nikdy nebral antibiotika a nikdy neměl infekční chorobu. Jen jednou prodělal lehkou chřipku. Přesto lékařská zpráva z 12. ledna 2006, kterou Milošević dostal k přečtení až o téměř dva měsíce později, náhle tvrdí, že v jeho krvi se prokázal medikament, užívaný k léčbě tuberkulózy a lepry. Jak již zde bylo řečeno, tento prostředek neutralizuje účinky léku, který bral Milošević proti vysokému tlaku a srdečním potížím. A o tom byl informován teprve o dva měsíce později! Očití svědci vypovídají o dramatickém zhoršení. „Milošević se při chůzi potácel, opíral se rukama o zeď a každých pár minut šel na toaletu.“⁵⁹ – Proč se proti tomu nic nepodniklo?

Heikelina Verrijn Stuartová: „Je velkou záhadou, proč lékařská zpráva z 12. ledna 2006 byla předložena právníkům, žalobcům i Miloševićovi až 7. března 2006.“ Podle Verrijn Stuartové nebylo ani po 7. březnu sledování jeho zdraví o nic intenzivnější. – Z tiskové konference Carly del Ponte vyplývá, že v noci, kdy Milošević zemřel, se regulérní kontroly (každých 30 minut) jednoduše nekonaly!⁶⁰ A jak se zdá, nefungoval ani dozor přes kamery!

⁵⁸ Další nástroj nového světového řádu k eliminování odpůrců – doživotní vazba; pozn. editora.

⁵⁹ *Der Spiegel* z 12/2006, 129.

⁶⁰ Rozhovor s Nico Varkevisserem ze sdružení *Slobodan Milošević Freedom Centre*.

Tzv. jugoslávskému tribunálu tedy lze právem vytknout hrubou nedbalost, ne-li přímo zabití z nedbalosti. Také porušení povinného dozoru na vězně, jímž byla smrt konstatována až v 9.00 hodin, by podle srbských médií i novin „Die Welt“ mělo mít za následek žalobu. Není pochyb o tom, že tribunál ve Washingtonu, který v zákulisí tahal za drátky, nese plnou odpovědnost za smrt Slobodana Miloševiče! Podle svého obhájce Milošević den před smrtí napsal dopis ruskému ministrovi zahraničí, v němž jej prosil o pomoc. Obvinil tam své dozorce, že mu chtějí podávat drogy, aby jej tím umlčeli. – A proč musel být Milošević umlčen?

James Gow již roku 2004 v televizním interview pro britský Chanel Four prohlásil: „Bylo by lepší, kdyby Milošević zemřel během procesu na lavici obžalovaných. Kdyby měl být proces dotažen do konce, je velice dobře možné, že by byl odsouzen za relativně nevelký trestní čin.“ – Gow byl tehdy reportérem dotazován jako „expert na válečné zločiny“ a poradce soudního dvora v Den Haagu.

A skutečně, dokazování viny obžalovanému Mezinárodním soudním dvorem vyhlíželo špatně. Kdyby tomu tak nebylo, jistě by to média hlučně roztroubila. Bylo však stále zřejmější, že obžaloba nemá cenu ani papíru, na němž je tištěna. Podle ruského generála Ivašova by osvobození Miloševiče mělo „vážné důsledky pro odsuzování agrese NATO v Jugoslávii“. Ivašov je přesvědčen, že právě proto byl Milošević zavražděn.⁶¹

NATO mělo pro vraždu velice zřejmý důvod. „Byl vehnán smrti do náruče,“ říká jeho holandský poradce N. M. P. Steijnen. Milošević byl sice vážně nemocný, ale skutečnost, že se proces vyvíjel v jeho prospěch, mu dodávala sílu. Byl přesvědčen, že by z procesu vyšel jako vítěz!

Vukasin Andrić, jeden z lékařů, kteří Miloševiče v listopadu 2005 vyšetřovali, prohlásil: „Tribunál chce Miloševiče zavraždit, protože s jeho smrtí skutečná pravda nikdy nemůže vyjít najevo. Předáci nového světového řádu se jej chtějí zbavit.“

9. března telefonoval s Miloševičem Milorad Vucelić, člen Socialistické strany Srbska: „Byl spokojený, ba nadšený průběhem své obhajoby.“ A Vucelić z toho usoudil: „Není pochyb o tom, že tribunál Miloševiče pomalu likviduje.“ Také Klaus Hartmann po léta viděl nebezpečí „biologického řešení“, jímž tzv. jugoslávský tribunál v Den Haagu hodlá Miloševiče v případě potřeby navždy umlčet.⁶²

Zivadin Jovanović, bývalý ministr zahraničí Jugoslávie, o této záležitosti říká: „Tribunál v Den Haagu je odpovědný za smrt Slobodana Miloševiče.“ Jeho smrt byla žalobcům velice vítaná. Po celých pět let nebyl tribunál schopný prokázat srbské armádě za Miloševičovy vlády genocidu. Dokazování viny Mezinárodním soudním dvorem v Den Haagu si stálo špatně. 26. února 2004 holandské noviny „Volkskrant“ psaly: „Žádný přesvědčivý důkaz proti Slobodanu Miloševičovi.“ – „NRC Handelsblad“ 28. února 2004 psal: „Obžaloba proti Miloševičovi se rozplývá.“

Svědci žalobců byli Miloševičovými otázkami znovu a znovu přiváděni do úzkých. Tím ovšem jejich výpovědi často vypadaly úplně jinak, než jak je Del Ponteová chtěla slyšet. Také se nečekaně vynořil všelijaký pochybný důkazní materiál. A navíc byly v Den Haagu akceptovány svědecké výpovědi, které by za normálních okolností žádné

---

⁶¹ Nemělo by se zapomínat, že šlo také o varování a výstražný příklad, jak skončí každý, kdo se postaví pánům nového světového řádu; pozn. editora.

⁶² Klaus Hartmann je místopředseda Mezinárodní komise na obranu Slobodana Miloševiče (ICDSM).

soudce neuznal. Tak například jeden svědek prohlásil, že prý byl postřelen kulometem a zdvihl nad hlavu tričko, potřísněné krví a proděravěné kulkami. Milošević se jej zeptal po zranění, ale muž odpověděl, že zraněn nebyl, protože ho zachránil Alláh, aby mohl „zde“, před tribunálem vypovídat proti Miloševićovi. Tribunál tak nehoráznou výpověď nejenže nedal z protokolu vyškrtnout, nýbrž ji uznal jako důkaz proti Miloševićovi!

Milošević svědky a zvláště tzv. korunní svědky, kteří měli prokázat mýtus spiknutí, vedoucího ke zřízení Velkého Srbska, jednoho po druhém odkázal jako zlovolné lháře do říše bajek. Také zpravodajství médií bylo velice chudé a vyhýbalo se výsledku svědků Miloševićem, do něhož soudce opakovaně zasahoval a nechával jeho výroky škrtnat z protokolu.

Bumerangový efekt

25. srpna 2005 se žalobce Nice viděl nucen prohlásit, že Milošević nemůže být nadále stíhán za obvinění, že by usiloval o násilné zřízení Velkého Srbska. Tím se základy obžaloby proti němu definitivně zhroutily. Šlo totiž vždy o ústřední obvinění, že Milošević jako předák kriminální organizace zamýšlel založit, sloučit a upevnit Velké Srbsko.⁶³ Holandský obhájce N. Steijnen prohlásil: „Hromada trosek však byla ještě větší. Obvinění se nyní začala obracet jako bumerang proti západním žalobcům. Čeho se však tribunál skutečně obával, byla odhalení, která Milošević a jím uvedení svědci hodlají přednést o roli západního světa v likvidaci Jugoslávské federace včetně důkazů o lživé západní kampani, pokud jde o tzv. snahu o Velké Srbsko, a dále odhalení zločinů, kterých se NATO dopustilo během agresivní války proti Jugoslávii a jmenovitě Srbsku. Tak například Milošević předkládal důkazy, že nemůže být ani řeči o katastrofální humanitární situaci v Kosovu v předvečer války NATO proti Jugoslávii v roce 1999. – Tedy ne Milošević, ale samotný tribunál byl na tom během procesu velice špatně.“

V tiskové zprávě Steijnen psal: „Po léta žalobci v nepřehledné sérii 466 zasedání sháněli svědky a shromáždili více než pět tisíc dokumentů, ale přesto pořád ještě proti němu neměli žádnou důvodnou žalobu.“

Naprostý nedostatek písemných důkazů, vyjednávání žalobců s podezřelými, kteří ani za slib zmírnění trestu nechtěli proti Miloševićovi vypovídat, to všechno nebylo procesu ke prospěchu. Tribunálu oddaní zpravodaji však dokázali široké veřejnosti pečlivě zatajit, že Milošević pomocí svědků udělal z tribunálu žalostnou hromadu trosek.“

Situace se ještě zhoršila, když byl Milošević konečně na řadě s přednesem své obhajovací řeči. Právě se chystal povolat důležité svědky, kteří to hlavní žalobkyni Del Ponteové měli udělat ještě těžší, především proto, že její svědci z největší části vypovídali falešně. S obavami očekával tribunál tuto chvíli.

Bylo to skutečně vzrušující, když Slobodan Milošević koncem února 2006 oznámil, že hodlá jako svědka povolat Billa Clintona. Chtěl tím zcela zřejmě ukázat, že Spojené státy vedly proti Jugoslávii nelegální válku a záměrně bombardovaly civilisty! Jeho úmysl měl být zničující nejen pro tribunál, ale byl také nepřijatelný pro NATO. Ruský

---

⁶³ De Gelderlande Nico.

generál Leonid Ivašov prohlásil: „Slobodan Milošević byl jediný muž, který mohl jednoznačně dokázat roli Spojených států při rozbití Jugoslávie v devadesátých letech – úplně a do nejmenších detailů. A to je přesně to, za co bojoval během svého obžalování z válečných zločinů a genocidy.“ – Podle Ivašova by osvobození Miloševiče mělo nedozírné následky nejen pro tribunál v Den Haagu, nýbrž i pro odsouzení útoků NATO a jeho spojenců.

A právě teď, kdy jeho obhajoba byla v plném proudu a dokazování se ubíralo pozitivním směrem, zemřel ve věznici v Scheveningu! Milošević byl až příliš zaměstnaný, než aby pomýšlel na sebevraždu, ale přesto si dělal vážné starosti o své zdraví. Nicméně se především cítil nucen vynést na světlo pravdu o dění na Balkáně. Pro sebevražedné myšlenky zde rozhodně nebylo místo. Milošević neměl žádný důvod pro sebevraždu, zato pro NATO pracující tribunál měl **velmi zřetelný důvod k vraždě**. Záležitost se hrozila zcela vymknout z rukou NATO i sponzorům tribunálu.⁶⁴

Byl Milošević umlčen dříve, než mohl veřejně ukázat zločiny našich vládnoucích mocipánů? Nelze absolutně vyloučit, že byl zavražděn. Protože po jeho smrti se v krvi nedaly zjistit stopy po Rifampicinu, vyšel Holandský soudní institut (NFI) z „nepravděpodobnosti, že by mu několik dní před smrtí byl Rifampicinu podán“.⁶⁵ Z toho se dá soudit, že od zjištění Rifampicinu v jeho krvi 12. ledna 2006 mu tento lék již nebyl podáván. I to mohlo být příčinou smrti, protože když se tento prostředek náhle vysadí, může to vést k prudkému poklesu krevního tlaku. Jestliže byl Milošević zavražděn, musíme si položit otázku, zda si vrah nebo vrazi toho byli vědomi a podávání medikamentu přerušili záměrně. Selhání exprezidentova srdce mohlo být vyvoláno reakcí na náhle přerušené podávání zmíněného léku. A pokud „oni“ Miloševiče přímo nezabili, pak jej alespoň k smrti dohnali. Není tedy pochyb o tom, že haagský tribunál a Washington nesou plnou odpovědnost za smrt Slobodana Miloševiče!

Kapitola 9

„Převýchova“ zvaná ohlupování lidu

„Dále je nezbytné získat pro náš řád prostý lid. Prostředkem k tomu je vliv na vzdělávací ústavy.“

Adam Weishaupt

Ilumináti se podíleli a podílejí na všech revolucích a válkách, které mají urychlit jejich boj o světovládu. Za tím účelem vyvinuli podrobný plán, známý pouze lidem na vrcholku hierarchie. Plán je realizován již po staletí a okolnímu světu zůstává skrytý. Kromě jiného spočívá na filosofii otce hegelíánské dialektiky, německého filosofa Georga Friedricha Hegela. Hegelova filosofie vychází z historické dialektiky, „že všechny dějinné události se odvíjejí z konfliktu protichůdných sil“. Vytvářející se události stojí se staršími událostmi ve vzájemném konfliktu a liší se od nich. Každá idea nebo její užití může být považováno za tezi. Ta pak povede ke vzniku protichůdných sil,

⁶⁴ Neuspěly dřívější pokusy umlčet Miloševiče pomocí přiděleného advokáta.

⁶⁵ Látka „Rifampicinu“ z těla rychle mizí.

k antitezi. Konečným výsledkem nebude ani teze, ani antiteze, nýbrž syntéza z dříve vzájemně si odporujících sil.⁶⁶ Když se to vezme kolem a kolem, je hegelíánská dialektika povážlivý proces, jehož pomocí vládnoucí elita vytváří problém a již předem čeká na reakci obyvatelstva na krizi. Tím mají být lidé naučeni uvěřit a akceptovat, že změny jsou nutné. Jakmile je obyvatelstvo dostatečně připravené, je mu jako řešení problému předložena agenda, odpovídající záměrům iluminátů. Agenda neslouží jen skutečnému řešení problému, ale mnohem spíše představuje základnu k vytvoření nového nebo zhoršení již existujícího problému. Nezávisle na téma směřuje neviditelná dialektika jak ke konfliktu, tak i ke kontrole řešení, a končí v novém cyklu konfliktů.

Vliv Friedricha Hegela je zřejmý na osudech nás všech. Hegeliánské konflikty udávají kurs ve všech politických arénách světa od Spojených národů přes velké politické strany až po lokální školské úřady a obecní rady: dialogy a hledání konsensu jsou hlavními nástroji dialektiky, teror a zastrasování jsou akceptovatelné prostředky k dosažení cíle.

Ilumináti důkladně studovali tužby i obavy lidí. Svoboda projevu a seberealizace jsou dnes potlačovány a potírány. Lidem se poznenáhlu vštěpuje vyhýbat se svobodnému myšlení a přejímat pouze ideje iluminátů. Člověk je ilumináty preparován k tomu, aby fungoval jako robot v jejich systému tím, že děti jsou vychovávány podle ideálu iluminátů.

Stali jsme se rasou naprogramovaných tvorů, kteří přesně dělají to a věří tomu, čím je balamutí právě daný politický systém, masmédiá a školy. Pomocí těchto tří institucí je jednotlivec nejen kontrolován a ovlivňován, ale také tím mohou být snadno realizovány změny stávajících politických, společenských, morálních i rodinných principů. Neexistuje žádný únik! Není náhodou, že ilumináti co možná nejdříve odebírají rodičům výchovu jejich dětí. Individuální vytváření vlastního názoru a rozvoj osobnosti jsou z rodičovského domu přeneseny na školy a univerzity.⁶⁷

Je všeobecně známo, že vzdělávací systém v západních zemích nemá dobrou pověst. Poukazuje se přitom na nejrůznější věci, které na tom mají mít vinu: přeplněné školní třídy, nedostatečné základní vědomosti, učitelé s nevyhovující kompetencí, atd. Tyto problémy jsou však druhořadé. I kdyby se všechny podařilo odstranit, zůstal by pokles úrovně stejný. Proč? Protože právě to je účelem, k němuž byly školy zřízeny!

Iluminátům se podařilo zničit schopnost myšlení milionů dětí s cílem jejich přípravy na světový stát. Jen od zhlouplé společnosti lze čekat, že se dobrovolně podřídí světové elitě. Teprve když jsou všechny děti zformovány do jediné bezduché masy, může být „nový světový řád“ akceptován všemi občany.

Než převzali kontrolu ilumináti, byla výchova soukromou věcí. Rodiče posílali své děti do farních nebo soukromých škol podle vlastní volby. ... Byl to Pierre Samuel DuPont, který v Evropě zavedl plán vzdělávání a poté roku 1779 odešel do Ameriky, kde také (viz díl 1) uskutečnil plán národního vzdělávání. DuPontův systém umožnil globální elitě získat kontrolu jak nad výchovou dětí, tak i nad formováním jejich myšlenkových pochodů.

Následovníci DuPonta, kteří na přelomu 19. a 20. století naplánovali, vytvořili a financovali náš vzdělávací systém, o tom také něco napsali.⁶⁸ K nejzajímavějším po-

⁶⁶ Ilumináty zamýšlená syntéza se jmenuje Nový světový řád.

⁶⁷ Ilumináti kontrolují celosvětové vzdělávání a financují většinu univerzit.

⁶⁸ Všechny knihy, články a zprávy toho druhu jsou již dnes těžko dostupné.

znatkům z četby těchto zpráv, článků a knih patří rozšíření iluminátů ve Spojených státech, kde – podobně jako již dříve v Ingolstadt nebo Oxfordu – založili na univerzitách tajné buňky. Univerzita v Yale se stala jednou z hlavních bašt iluminátů.⁶⁹

Ve snaze přiblížit se svému vzdálenému cíli řízení našich myšlenek i činů byli v 50. letech 19. století vysláni tři akademici z Yale na Berlínskou univerzitu naslouchat přednáškám německého filosofa Georga Wilhelma Friedricha Hegela a pak jeho filosofii uvést ve známost ve Spojených státech.

Hegeliánskou dialektiku šířil ve Spojených státech tajný řád *Skull & Bones* (Lebka a hnáty). Dnes je moderní systém vzdělávání západního světa založen na „zákonu“, zformulovaném Friedrichem Hegelem, otcem po něm nazvané dialektiky.

- Hegeliánská dialektika
- Stupňovitost (dva kroky kupředu, jeden zpátky)
- Sémantické klamání (předefinování pojmů k získání souhlasu bez pochopení skutečného pozadí)

T. H. Bell svého času jako americký ministr kultury tento koncept shrnul několika slovy takto: „Musíme vyvolat krizi, abychom získali všeobecný souhlas s tím, že se všechno musí změnit.“

Světový vzdělávací systém Západu byl metodou hegeliánské dialektiky pod pláštěm „dosažení konsensu“ vytrvale prosazován v podobě naší účasti na učitelských organizacích, školských úřadech, plánování komunálních organizací služeb a dokonce i v parlamentech.⁷⁰

Ilumináti záměrně vyvolaných „krizí“ vzdělávání využívají k prosazení své „agendy“ tím, že veřejnosti navrhuji k zvládnutí zmíněných krizí radikální, *ale v zásadě vždy zbytečné reformy*. Ty pouze vytvářejí předpoklady pro novou krizi, která pak jen dodává záminku pro další změny. Tak vypadá realizování dialektické metody, tedy metody, kterou se naši inženýři myšlení a jednání naučili velice účinně používat.

Americký filosof a pedagog John Dewey (1859-1952) je jedním z otců vzdělávacího systému Spojených států. Tento hegelián je vlajkovou lodí iluminátů financovaného, instruovaného a šířeného moderního vzdělávacího systému. Jeho dílo a učení směřodatně ovlivnilo pedagogiku ve Spojených státech, Evropě, Číně a v Jižní Americe. Na Hegelovi spočívající Deweyova filosofie je jádrem jeho pedagogického systému. Hegel zastával názor, že člověk je zde jenom pro stát: „Stát je absolutní skutečnost, individuum má objektivní bytí, pravdu a morálku pouze jako státní občan.“ – U Deweye se tento názor projevuje stejně jako u pedagogů na celém světě.

Při vytváření zautomatizovaného dítěte hrál významnou roli také bývalý harvardský psycholog B. F. Skinner. Ten mj. říkal: „Lidé budou manipulováni. Všechno co chci, je, aby se to dělo co nejúčinněji. Bez potřebných stimulů a životního prostředí – jako u psa, kterému se vštěpuje, že se po podání masa musí okamžitě posadit k noze – by to bylo nemožné.“ – Většina pedagogických programů, učebnic a seminářů se opírá o Skinnerovy metody. Také oblíbené počítačové hry a programy, stejně jako učební osnovy pro děti jsou silně ovlivněny touto metodou. Křesťanský apologeta a teolog, dr. Francis Schaeffler, ve své brožuře „Back to Freedom and Dignity“ (Zpátky ke svobodě

⁶⁹ Emanuel M. Josephson, *Roosevelt's Communist Manifesto*, New York 1955, 33.

⁷⁰ Charlotte Thomson Iserbyt, *The Deliberate Dumbing Down of America; A Chronological Paper Trail*, Ravenna 2000, předmluva.

a důstojnosti) z roku 1972 varoval před zhoubným vlivem B. F. Skinnera: „Ve Skinnerově systému není žádná kontrolní morální instance a nejsou tam žádné nepřekročitelné hranice pro činnost elity, která drží v ruce mocenské páky!“

Školy se staly bitevním polem skryté války, vedené proti dětem jako zajatcům ve školních třídách. V disertaci z roku 1905 na Columbia Teachers College pozdější děkan na Standfordu, Elwood Cubberly, napsal, že školy mají být něco jako továrny, „... v nichž se ze suroviny dětí má formovat konečný produkt... vyráběný jako hřebíky, přičemž instrukce k produkci přicházejí od vlády a průmyslu.“

Prezident Woodrow Wilson kdysi v projevu k obchodníkům prohlásil: „Potřebujeme třídu pro liberální výchovu. Potřebujeme také další třídu, mnohem větší třídu nátlaku, v níž se upustí od privilegia liberální výchovy a kde žáci budou připravováni na vykonávání zvláště těžkých manuálních prací.“

Dlouholetý (1933-1953) prezident Harvardu, James Bryan Conant, psal, že „jisté průmyslové inovace, které chtějí charakter výroby zásadně změnit“, by si vyžádaly přeměnu vzdělávacího systému v přísný, donucovacích opatření užívající a potenciálně destruktivní systém.

Jinak řečeno, ilumináti chtějí výslovně vzdělávací systém, který by zachoval tento společenský řád tím způsobem, že se nám bude dostávat právě tolik vědomostí, abychom se orientovali v životě, ale již ne dost k tomu, abychom byli schopni sami myslet, zpochybňovat společenský a politický řád nebo si vzájemně rozumět jasnou a srozumitelnou řečí. Máme být vychováváni na dobrá tažná zvířata, určená pouze k dosažení úrovně, potřebné k pochopení zadaných pracovních úkolů.

Tak tedy vypadá jejich veřejně potvrzený model státního školního systému, na němž se dodnes nic nezměnilo. Ale byť i za ním stojící důvody jsou jen málokdy pojmenovány, v odborných kruzích jsou zjevně známé. Klinický psycholog Bruce E. Levine roku 2001 napsal: „Jednou se přišla učitelka poradit o případu osmiletého, velice inteligentního chlapce, který byl označen za postiženého rebelantskou duševní poruchou. Namítl jsem, že chlapec možná vůbec není nemocný, ale že se jen nudí. Jeho učitelka, jinak sympatická žena, však dodala: „V učitelské konferenci nám bylo řečeno, že naši úlohou je připravovat žáky na dělnický život... Děti si na něj musejí zvykat a ne být ustavičně jinak stimulovány; v opačném případě by v reálném světě své pracovní místo brzy ztratily.““

Vedoucí *Charity for the Rockefeller Foundation* (Dobročinného oddělení při Rockefellerově nadaci), Frederik T. Gates, založil r. 1913 *General Education Board* (GEB; Úřad pro všeobecné vzdělávání), čímž spustil systematické ohlupování obyvatelstva. V prvním vydání Gatesem redigované periodika „*County School of Tomorrow; Occasional Papers*“ (Venkovská škola zítřka, New York 1913) je i odstavec, nadepsaný *A Vision of the Remedy* (Vize léku), kde píše následovně: „V našich představách (...) se již lidé s naprostou poddajností odevzdávají našim formujícím rukám. Nebudeme se pokoušet tyto lidi nebo jejich děti vychovávat na filosofy nebo milovníky vzdělanosti či vědy. Nechceme z nich ani spisovatele, řečníky, básníky nebo korespondenty, ani nemáme ambice dělat z nich právníky, lékaře, kazatele, politiky nebo státníky. Úloha, kterou jsme si dali, je velice prostá: Shromáždíme všechny děti kolem sebe... a budeme je učit přesně to samé jako jejich rodiče, jen trochu dokonaleji, než to dělali oni.“

Když Rockefellerova a Carnegieho nadace plánovaly konec tradičního vysokoškolského vzdělání, byla sekcí normálních škol *Národního vzdělávacího sdružení* na výročním setkání 1914 v St. Paul (Minnesota) schválena rezoluce, kde se říkalo: „S obavami sledujeme aktivity Rockefellerovy a Carnegieho nadace – agentur, které nemají žádný pocit odpovědnosti vůči lidu –, a také s nedůvěrou pozorujeme jejich úsilí po kontrole státních vzdělávacích institucí, aby je mohli přetvořit podle vlastních představ a dodat jim jednotný a omezený rámec, což představuje hrozbu skutečné akademické svobodě, která až dosud byla nedotknutelná jako první princip demokracie.“

Roku 1928 se vážně diskutovalo o zjednodušení matematiky. Členové *Council of Foreign Relations* (CFR) se účastnili setkání *Progressive Education Association* (Sdružení pro pokrokové vzdělávání), na němž se školní učitelé dozvěděli, že hlavním cílem „nové matematiky“ je zhroupení studentů. Příběh, který penzionovaný pedagog O. A. Nelson vypráví v dopisu, otištěném v časopisu „Young Parents Alert“ (Rádci mladých rodičů, Lake Elmo, Minnesota), mluví sám za sebe:

„Z osobní zkušenosti vím, o čem mluvím. V prosinci 1928 jsem dostal pozvání promluvit před Americkým sdružením pro pokrok ve vědě (*American Association for the Advancement of Science*, AAAS). Přestože jsem v těch věcech byl ještě naivní a nezkušený, pozvání jsem 27. prosince přijal. Nasbíral jsem několik zkušeností z výuky praktické fyziky na gymnáziích. To také mělo být téma přednášky. Následujícího dne, 28. prosince, jsem byl osloven dr. Zieglerem, zda bych na závěr setkání AAAS nechtěl přijít na jím pořádané setkání kroužku pedagogů. Setkání se konalo od 22 hod. do 2:30. Bylo nás tam celkem 13 účastníků. Předseda vzdělávacího výboru CFR, dr. Ziegler, měl možná dva důvody pro mé pozvání: za prvé moji přednášku o výuce fyziky na gymnáziích, a za druhé skutečnost, že jsem byl členem skupiny, známé pod jménem *Progressive Educators of America* (Pokrokoví vychovatelé v Americe). Vždy jsem se domníval, že „pokrokové“ je myšleno ve smyslu zlepšení školství. Většina účastníků setkání byli přední pedagogové jako doktor John Dewey a Edward Thorndike z Columbijské univerzity. Tento vznešený kroužek však viděl svou jedinou úlohu ve zničení našich škol! Bezmála dvě hodiny jsme diskutovali o tzv. nové matematice! V jednu chvíli jsem namítl, že látka, určená k naučení z paměti je příliš rozsáhlá, a že matematika má více co dělat s myšlením než s učením se nazpaměť. Dr. Ziegler mi odpověděl. „Nelsone, probudte se! Přesně to přece chceme: matematiku jen pro školy, ne pro život!“ – Nová matematika byla oficiálně zavedena až mnohem později, protože účastníci diskuse přece jen neměli odvalu k tak radikálnímu kroku. Ten přišel až v roce 1952 a přinesl to, co se ještě dnes praktikuje. A když dnes absolventi gymnázií nemají ani tušení o matematice, není to jejich vina – vždyť přece nic užitečného nemají znát...!“

Odstraňování všeho křesťanského z učebních osnov

Na přelomu 19. a 20. století zesilovali ilumináti tlak na nové školství. V roce 1908 začala v Itálii vychovatelka Maria Montessoriová (1870-1952) vyvíjet novou učební metodu, která kladla více důraz na vedení a cvičení smyslovosti než na přísný dohled na děti, a v průběhu 20. století nabyla velice silně na vlivu. *Severoamerické učitelské sdružení* Montessori (NAMTA) se otevřeně hlásilo k víře v reinkarnaci. Montessoriová učila, že každé dítě je již plně vyvinutým dospělým člověkem. Pomocí její výchovné metody si „inkarnované dítě“ může najít své zvláštní místo v kosmu.

Maria Montessoriová byla ve spojení s Teosofickou společností. Její učební osnova je učebním plánem New Age! Metoda Montessoriové byla poprvé publikována r. 1912 teosofickým nakladatelstvím (*Theosophical Publishing House*), které vydávalo i její další díla. Montessoriová žila u teosofů v Indii. Za svou, u hinduistů i teosofů stejně oblíbenou a rozšířenou „kosmickou výchovu“ sklídila chválu nikoho menšího než Mahátmy Gándího. Kultovní hlava *Univerzální a triumfující církve*, Elizabeth Clare Prophetová, založila seskupení, které si říkalo *Montessori International*. Oslavovaný autor „New Age World Core Curriculum“ (Základní světové učební osnovy New Age), Robert Müller, nazval v jednom projevu v Kostarice metodu Montessoriové výchovným programem, velice dobře připravujícím děti celého světa na nový věk.

Ve svém časopisu „Education for a New World“ (Výchova k novému světu) Montessoriová píše: „Svět není stvořen k tomu, abychom jej užívali; jsme stvořeni k rozvíjení kosmu.“ V článku časopisu „Severoamerického učitelského sdružení Montessori“ je následující výmluvný komentář: „Maria Montessoriová předvíдалa – jako mnoho dalších osvícených myslitelů naší doby – vznik nové lidské kultury. Tato nová kultura celosvětového, globálního lidstva bude spočívat na vědomí jednoty a vzájemné závislosti všech stvoření i všech forem hmoty a energie. Je to kultura současné změny základních vzorů, která nám dovolí výchovou lidí začít vědomou spoluprací na evoluci života na zemi.“

Pod pláštíkem odstranění náboženství ze škol oživilo ilumináti pohanská náboženství! Již dávno předtím, než to vůbec někdo postřehl, byli učitelé nabádáni přednášet ve školách pro nový řád tak typické spirituální systémy, jako gnosticismus, humanismus i nový věk. Učebnice byly napsány k výchově kontrolovatelných otroků s globální vizí a synkretickým, ryze světským a gnostickým rázem New Age.

Stejně tak málo si veřejnost povšimla, že mnoho prvků v moderní školní pedagogice má okultní charakter... Kdyby se někdo pokusil upozornit, že moderní psychologie, obecně považovaná za vědu, spočívá na okultních směrech, které jí dodali Sigmund Freud a Carl Gustav Jung, narazil by na zuřivé odmítnutí. Okultisté jako např. rozenkruciáni otevřeně přiznávají, že Jung byl osvícený duch. Své vědomosti měl od „duchovního vůdce“ (démona) a navíc věřil v astrologii.

Likvidace svobodné vůle

Ilumináti, kteří nás obdarovali státním „vzděláváním“, odstranili ze školních osnov nejen všechno křesťanské. Ve své knize „Impact of Science upon Society“ (Vliv přírodních věd na společnost) volá Bertrand Russell po širším uplatňování vědy a techniky na změny postojů studentů s cílem vyvolat u nich zpochybňování nebo přímo zavrhování tradičních hodnot a připravovat je na dobrovolné akceptování totalitních vládních forem: „Myslím, že největší význam pro politiku by mohla mít masová psychologie. Její význam nesmírně roste rozvojem a šířením moderních propagandistických prostředků tisku, filmu a rozhlasu. Avšak nejúčinnější je to, co se nazývá ‚výchovou‘. Jejím cílem je odstranit svobodné myšlení, takže příslušně vychovaní žáci nebudou po zbytek svého života schopni myslet a jednat jinak, než jak to slyšeli od svých učitelů. ... Indoktrinace musí začít před desátým rokem věku, pak je už pozdě. ... Vliv rodičovského domu tomu škodí. Při formování studentů se stále opakující zhudebněné texty ukázaly jako nejúčinnější. ... Bude úlohou příštích vědců tento záměr zkonkreti-

zovat a přesně vypočítat, jak vysoké budou náklady na metody, jimiž se má student přesvědčit, že sníh je černý.“

Závěrem Russell upozorňuje: „I když tato věda bude horlivě studována, zůstane přísně omezena na vládnoucí třídu. Prostý lid se nesmí dozvědět, jak povstalo jeho přesvědčení. V případě perfektní techniky bude vláda, uplatňující déle než jednu generaci takový druh ‚výuky‘, schopna své občany bezpečně ovládat bez pomoci armády nebo policie.“

Publikovaná „Zpráva pro americký lid o UNESCO“ s dokumenty amerického Senátu obsahuje také následující podrobné výklady, které tam John T. Wood 18. října 1951 přednesl:

„Program UNESCO na přestavbu státního vzdělávání byl publikován ve formě devítisvazkové řady pod titulem *Toward World Understanding* (Směrem ke globálnímu vědomí). Říká se tam, že učitelé a učitelky ve školách a základních školách je třeba instruovat tak, aby naše nejmladší připravovali na den, kdy jejich loajalita bude především platit světové vládě. Program je velmi promyšlený. Učitelé musejí nejdříve odstranit z výuky všechna slova, pojmy, popisy, obrazy, mapy a ostatní učební metody, které by mohly v žácích vyvolávat pocity sympatií nebo loajality ke své vlasti. Děti, které by dávaly najevo takový postoj v důsledku dřívějšího vštěpování v rodině – UNESCO mluví o zkažení v rodinné atmosféře –, musejí být co možná nejdříve vystaveny masivní kontrapropagandě. V pátém svazku (str. 9) se učitelům dává následující rada: „Školky a základní školy musejí sehrát rozhodující roli ve výchově dětí. Jejich úkolem je nejen zkorigovat početné chyby rodičovské výchovy, nýbrž i připravovat děti ve věku od zhruba sedmi let na členství ve skupině svého stáří a druhu – jde o první z mnoha dalších společenských identifikačních procesů, jimiž dítě musí projít na své cestě k členství ve světové společnosti.“

Naše vlády dělají doslova všechno k přípravě našich dětí na jejich budoucí roli otupělých vazalů nového světového řádu! Vědomí průměrných studentů se infikuje představa, že cíl výchovy spočívá v tom, aby byli schopni dostat dobře placené místo na světovém trhu práce. Tím ilumináti také výrazně přispěli ke vzniku nesčetných případů potíží s učením, které pak nevyhnutelně vedou k tomu, což je známo jako nedostatek pozornosti (syndrom hyperaktivity, ADHS) i k „léčení“ milionů dětí silným medikamentem Ritalinem.

Mnozí věří, že jsme dnes chytřejší než naši předci. To je omyl! Dr. John Coleman k tomu ve své knize „One World Order – Socialist Dictatorship“ (New York 1995, str. 32) uvádí následující: „Podíváme-li se na učební osnovy konce 80. let, užaseme nad rozsahem a komplexností učebních předmětů. Tehdy se studovaly dějiny a vědělo se mnohé o Napoleonovi nebo Alexandru Velikém. Ještě nebyly žádné dohady připouštějící způsoby zkoušení ve smyslu ‚Multiple Choice‘ (více možností). Studenti buď dokázali zkušební otázky zodpovědět nebo ne. V posledním případě propadli a museli si studium prodloužit. Nebyla žádná metoda volby, při níž by pomocí rady bylo možné dojít ke správnému výsledku. Dnes existuje jedna volba za druhou, takže studenti zůstávají nevzdělaní a pro život nepřipravení. Výsledek se jmenuje průměrnost. A přesně to vysvětluje cíl pedagogických reforem: vychovat lid s průměrnou úrovní vzdělání.“

Úroveň znalostí našich dětí je dnes v porovnání se světem úplně dole.⁷¹ To je také jádrem iluminátských pedagogických reforem. Náš vzdělávací systém, kdysi akademicky úspěšný, byl přebudován tak, že nyní z dětí vychovává poddajné, pro potřeby vlády a průmyslu použitelné „lidské zdroje“. Vláda plánuje naše životy za nás. Buď se přizpůsobíme vládou nám ukládaným omezením a pravidlům, nebo musíme počítat s tím, že naše možnosti kariéry budou příslušně omezeny.

Mravnost a hodnotový systém

O mnohém z toho, co se ve školních třídách odehrává, se rodiče buď nedozvědí, nebo to ignorují. V Anglii jsou dnes již pětileté děti seznamovány se způsobem života homosexuálů. V listopadu 2005 vydaná neoficiální příručka „Qualifications and Curriculum Authority“ po učitelích požaduje „probrat s dětmi pojem rodiny... a přitom zdůrazňovat, že existují její různé formy“. Musí se zajistit, „aby se mluvilo o všech formách rodiny a také aby byly ve stejné úctě.“ Rovněž páry stejného pohlaví a „jejich“ děti se mohou chápat jako „rodiny“... Podobný zkušební pokus je již v „Balíčku k sexuální výchově na základních školách“ z roku 2000. Je tam doporučováno ukázat sedmiletým školákům obrázek lesbického páru s dětmi a vyzvat je k napsání krátkého pojednání o této „rodině“!

„Službou na podporu zdraví“ *Camden & Islington* vydaná příručka pro učitele ukazuje, že je brán zřetel na práva homosexuálů napříč všemi učebními osnovami. V komunálními radami doporučované brožuře „Barvy duhy“⁷² je konkrétně popsáno, jak se má téma homosexuality zavádět do všech učebních předmětů, do angličtiny, umění, dějin i hudby, ale také do pravidelně se opakující zdravotní prevence. Balíček zahrnuje početné vyučovací hodiny. Výslovně se přimlouvá za sexuální „výuku“ v rámci vlastivědy, kdyby rodiče případně své děti odhlašovali pouze z první a ne z druhé!

Beynod a Phase je diskutovaný učební soubor. Mj. osahuje videofilm pro třináctileté žáky, v němž jsou vyzýváni k experimentálním hrátkám s chlapci i děvčaty, aby se ukázalo, co jim nejlépe vyhovuje! Učitelé jsou povzbuzováni nechávat své žáky hrát role homosexuála, bisexuála, transvestity, prostitutky nebo sadomasochisty. Ve vyučovacích hodinách jsou žáci vyzýváni zjišťovat své sexuální sklony otázkami jako

- Jak jsme se naučili být heterosexuální?
- Máš pocit, že sis již našel (našla) svou pohlavnost?
- Je pohlaví nezměnitelné?

V roce 2000 vydala skotská vláda doporučující přehled s materiály k sexuální výchově pěti až čtrnáctiletých dětí. Na seznamu doporučení byla také publikace „Sexualitu berme vážně – Praktická cvičení k výchově sexuality pro mladé lidi“ (1994), v níž jsou děti povzbuzovány hrát si a kamarádit se s tím, koho považují za homosexuálního, ale který o tom ještě nikomu neřekl. V jiném cvičení jsou děti nabádány mluvit otevřeně o sexuálních praktikách včetně anální!

Válka proti křesťanskému světu byla ilumináty pečlivě naplánována. V Evropě se dnes již téměř každý bez zábran oddává „náruživostem“. Zavedení výuky o homosexualitě je vhodné také k šokování a pobouření těch, kdo lpějí na starém systému. Studie

⁷¹ Autor zde mluví o Spojených státech; pozn. editora.

⁷² Duha je jedním z hlavních a nejrozšířenějších symbolů New Age; pozn. editora.

ukazují, že samotná homosexualita není důsledkem potlačovaných niterných puzení, nýbrž byla mj. vítaným prostředkem k šokování starého establishmentu a řádu.⁷³

Nejotevřeněji se podpora homosexuality projevuje jejím ztotožňováním s nárokem na lidská práva. K tomu účelu jsou příslušní lidé speciálně vybíráni a školeni. Nejznámější z nich je asi Ellen Degeneres.⁷⁴ Pod pláštíkem občanských práv dnes západní vlády umožňují homosexuální manželství. Naši političtí vůdci včetně křesťansky orientovaných stran „zapomněli“, že předpisy pro uzavírání manželství stanovil náš Stvořitel. Genesis, první kniha Písma svatého, nás učí: „Byli pak oba – Adam totiž a žena jeho – nazí a nestyděli se“ (Gn 2,24). A Ježíš potvrdil, že ty, kdo jsou spojeni manželstvím „... na počátku mužem a ženou je učinil...“ (Mt 19,4).

V dnešní společnosti se setkáváme u lidí se zásadně rozdílnými názory; s takovými, kteří homosexuální praktiky považují za dovolené, i těmi, kteří je mají za morálně zvrhlé. Všech šest velkých náboženství se vyslovuje *proti* homosexuálním praktikám. Také Bible učí velmi zřetelně a jednoznačně o jejich morální zvrácenosti (srv. 1 K 6,9-11).

Bůh nám přikázal: „Nesměšuj se s mužským, jako se obcuje se ženou, protože je to ohavnost,, (Lv 18,22).

Znamé biblické líčení Sodomy a Gomory jasně ukazuje Boží náhled na homosexualitu. Bůh prohlásil: „Křik o Sodomanech a Gomořanech se rozmnožil a hříchy jejich nabyly veliké tíže...“ (Gn 18,20). Velikost jejich hříšného života byla zřejmá, když dva hosté navštívili ctihodného Lota. „Dříve však, než šli spát, mužové města oblehli dům, všecek lid bez rozdílu, od chlapců až po starce. Zavolavše Lota řekli mu: Kde jsou ti mužové, kteří k tobě v noci vešli? Vyved' je sem, abychom je poznali!“ (Gn 19, 4-5).

„Víme však, že zákon jest dobrý, užívá-li ho kdo náležitě, to věda, že zákon není dán pro spravedlivého, nýbrž pro nespravedlivé a nepoddajné, pro bezbožníky a hříšníky, pro nešlechetníky a poskvrněnce, otcovrahy a matkovrahy, pro vražedníky, smilníky, pro ty, kteří smilní se stejným pohlavím, pro lidokupce, lháře, křivopřísežníky a co jiného se ještě příčí zdravému učení. Tak jest podle evangelia o slávě blaženého Boha, kterým já jsem byl pověřen“ (1 Tm 8-12).

„Proto je Bůh vydal v náruživosti hanebné; vždyť ženy jejich zaměnily přirozené obcování za protipřirozené. Podobně i muži, zanechavše přirozeného styku pohlavního se ženami, rozpálili se v chťiči svém k sobě vespolek a páchali mrzkost mužští s mužskými; docházeli tak za své poblouzení na sobě samých odplaty, která jim náležela“ (Ř 1,26-27).

„Nevíte, že nespravedliví království Božího neobdrží? Nemylte se, ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani změkčilí, ani ti, kteří smilní se stejným pohlavím, ani lakomci, ani opilci, ani lupiči neobdrží království nebeského“ (1 K 6,9-10).⁷⁵

„... Neboť ač poznali ustanovení Boží, že smrti hodni jsou ti, kteří takové věci páší, netoliko je činí, nýbrž i přisvědčují těm, kteří je páší“ (Ř 1,32).

⁷³ Dr. John Coleman, *One World Order – Socialist Dictatorship*, vyd. 2003, 16.

⁷⁴ Dr. John Coleman, *Tavistock Institut for Human Relations: Shaping the Moral, Spiritual, Cultural, Political and Economics Decline of The United States of America*, vyd. 1995, 221.

⁷⁵ Zde zmiňovaní chlapci, vydržovaní za účelem prostituce, nebyli ničím zvlášť výjimečným v řecko-římském světě. V řecké mytologii to byla úloha Ganymeda, „nejkrásnějšího mezi smrtelníky“, jehož latinské jméno znělo Catamitus.

Nikdy předtím svět ještě nezažil takovou ukázkou bezbožnosti, nespravedlnosti a morální zkázy. Zdá se, jako by lidstvo již ztratilo veškerou morálku. Věci se však nedějí „prostě jen tak“. Co právě prožíváme, není náhoda, nýbrž výsledek pečlivě naplánovaného programu iluminátů. Jak jsme si již řekli, ti nejenže podporují homosexuální manželství, nýbrž i kontrolují v současnosti velice úspěšný pornografický průmysl, který vedle každoročního zisku miliard dolarů především ničí manželství a rodiny. Jen v posledním století se počet rozvodů, nevěr a polygamií vztahů dramaticky zvýšil. Úpadek manželství – jak křesťanských, tak i muslimských a židovských – se zdá být přírodním fenoménem, který se vymkl kontrole. Ve Spojených státech je víc rozvodů mezi křesťany než nekřesťany!

Kapitola 10

Ptačí chřipka

„Stejní lidé, kteří ovládají krevní i finanční banky, z historického pohledu vždy podporovali rasovou hygienu, genocidu, regulování porodnosti, očkování matek a dětí i kontaminované krevní transfuze. Do decimování světového obyvatelstva investovali spoustu peněz.“

Dr. Leonard Horowitz⁷⁶

Ve své knize „Skutečná historie Bilderberské skupiny“ (Utrecht, 2007) zveřejnil Daniel Estulin zprávy její konference z května 1973. Jejich obsahem byly mj. diskuse o zdecimování světové obyvatelstva o miliardy lidí, nejméně o dvě třetiny pro jeho snadnější ovládnutí. **Redukce světového obyvatelstva je jedním ze stěžejních cílů neviditelné elity.** Záměr iluminátů je zcela jasný: Početně malá elita, ovládající přehledný počet otroků, jejichž jediným smyslem je kromě práce plození nových otroků v počtu, požadovaném elitou. Před několika lety zmíněná elita vypracovala tři nezávislé studie o tom, jak dalece by mohla populační exploze překážet jejím plánům. Výsledky studií shodně připouštějí pouze jediný závěr: růst obyvatelstva musí být drasticky redukován. Naši skrytí vládcí se v reakci na to chopili všech opatření, potřebných k zamezení růstu obyvatelstva. Publikace i analogické výroky vládnoucí elity nedovolují sebemenší pochybnosti, že genocida takového rozměru ještě nikdy nebyla plánována. Světové obyvatelstvo stojí před tragédií a velmi mnozí padnou za oběť novému světovému řádu.

Lékařský establishment propaguje stále více očkování a politici kampaň podporují na všech frontách. Stále znovu a znovu se nám připomíná, že nejrůznější nemoci představují pro lidské tělo velké nebezpečí. O stinných stránkách očkování se však zarytě mlčí!

Očkování spočívá především ve vyvolání slabého onemocnění, čímž si tělo vytvoří protilátky na ně. Dosud je všechno jasné a v pořádku. Očkování se však ukazuje jako hlavní příčina mnoha chorob a strastí dnešního světa! Nemoci jako rakovina, syfilis,

---

⁷⁶ Interview s dr. Leonardem Horowitzem, 28. prosince 2004.

AIDS a ostatní životu nebezpečná onemocnění mají přímou souvislost s očkováním.⁷⁷ Lékařský svět se domnívá, že očkování proti příušnicím, spalničkám nebo jiným chorobám je příčinou např. Morbus Crohn.⁷⁸

Nucené očkování proti neštovicím – s tvrzením, že se tím brání jejich šíření –, při němž je krevní oběh člověka otráven zvířecím mízním mokem bylo jednou z nejčernějších kapitol historie minulého století. Podle podrobného výzkumu a revidování faktů spolu s pozorováními a zkušenostmi mnoha lékařů lze dnes spolehlivě dojít k závěru, že zmíněné očkování vedlo ke vzniku mnoha chorob namísto ochrany před neštovicemi.

Hlavní příčinou vzniku rakoviny jsou rakovinotvorné látky, které se do krevního oběhu mohly dostat očkováním.⁷⁹ Roku 1991 Americká společnost pro boj s rakovinou předpověděla, že v roce 2000 každý třetí člověk onemocní nějakou formou rakoviny. V roce 1901 se tento odhad týkal pouze jednoho člověka z pětadvaceti, což znamená, že máme co dělat s nárůstem osmi set procent pouze u rakovinných onemocnění.

Dnes mnoho vlád na celém světě požaduje nucené očkování dětí proti hepatitis B (zánět jater). Zde máme jasný příklad toho, jak naši mocní ovládají i svět medicíny. Očkování proti hepatitis B je považováno za mimořádně kontroverzní a krajně nebezpečné. Mnozí lékaři se obávají, že očkovací látka může být kontaminována mikroorganismem, vyvolávajícím AIDS. Přesto však vlády – a mezi nimi i holandská – nařídily touto látkou očkovat každé dítě do dvanácti hodin po porodu. Zásadní otázka zní: Proč? Hepatitis B je původce nemoci, vyskytující se hlavně u drogově závislých, prostitutek a homosexuálů.

Naši vládci ve skutečnosti vůbec nemají zájem na nalezení léků proti rakovině i ostatním chorobám a neduhům, protože *právě ty* jim pomáhají lidstvo zredukovat!

2005 byl celý svět varován před zmutovaným chřipkovým virem H5N1 – spíše známým jako ptačí chřipka. Tzv. virus ptačí chřipky si údajně měl vyžádat miliony obětí. Stěhovaví ptáci z Asie prý měli být ptačí chřipkou infikováni a na své cestě pak mj. nakazit drůbež v Evropě a Africe. Přitom je pozoruhodné, že sami nemocní stěhovaví ptáci neměli žádné potíže a bez problému uletěli tisíce kilometrů.

Média oznámila, že všechna drůbež s podezřelými symptomy musí být otestována na virus H5N1. Jejich výsledky se ukázaly být nezřetelné. Přesně jako tzv. virus HIV, nebyl ani virus ptačí chřipky nesporně prokázán, a stejně tak nebyla dokázána ani žádná souvislost mezi ptačí chřipkou a jejím přenosem z ptáků na lidi. „Jasnozřivá“ média přinesla tuto novinku dokonce na titulních stranách.

Ani v lidském nebo zvířecím organismu, ani v rostlinách nebo půdě nikdy nebyla objevena struktura, která by mohla potvrdit existenci ptačí chřipky. Důkaz pro existenci viru H5N1 v tělech ptáků je vlastně také zcela zbytečný. Jeho katastrofální nebezpečí totiž číhá někde úplně jinde. Jako již u mnoha jiných obávaných epidemií se i zde jedná o naplánovanou akci s politickým pozadím: o šíření strachu a nejistoty! Kromě toho se vlády snaží – bez ohledu na skutečnost, že se očkování mnohokrát ukázalo jako zdraví velice škodlivé – přimět lidi k povinnému očkování proti chřipce. Dále by

---

⁷⁷ Eustace Mullins, *Murder by Injection – The Story of Medical Conspiracy Against America*, La Porte 1990, 145.

⁷⁸ Zánětlivé onemocnění zažívacího traktu, nazvané podle amerického lékaře Burrila Bernarda Crohna; pozn. překl.

⁷⁹ Eleonor McBeam, *The Poisoned Needle*, Sandpoint 1990, 7.

jim ošetřování a předepsané léky vynesly miliardy eur. Všechny významné farmaceutické koncerny se nacházejí v rukou našich mocných. Během epidemie tzv. ptačí chřipky jsme dobře viděli, jak nás naši politici a jejich úřady vydávají na pospas svým příkazcům a skutečným držitelům moci. O jejich vzájemném propojení a dohodách by se dala napsat samostatná kniha.

Ve skutečnosti neexistuje absolutně žádné nebezpečí infikování virem tzv. ptačí chřipky. Podle expertů jsou dotyční ptáci ve skutečnosti ve stresu z nevhodných životních podmínek a závadné nebo chybějící potravy. Především chování slepic i jiné drůbeže v klecích s nedostatečnou nebo vůbec žádnou možností pohybu (velkochov nosnic) je pravou příčinou jejich úhynu.

Vědci také poukazují na skutečnost, že média ustavičně přinášejí obrázky viru ptačí chřipky. Na snímcích jsou mikroorganismy, které mají tyto viry představovat. Virolog dr. Lanka o tom prohlásil: „Ve skutečnosti to jsou jen uměle vytvořené částice proteinů a tuků. Každý mikrobiolog dokáže tyto komponenty jednoduše rozpoznat a potvrdit. Některé snímky ukazují zcela normální buňky, nacházející se právě ve stádiu mezi buňkou a látkovou výměnou. Každý mikrobiolog to může prozkoumat a konstatovat. Pokud se však ptáme po vědeckém vysvětlení takových snímků, které mají dokázat, že se jednalo o virus, nikdo k tomu nechce zaujmout stanovisko! Elita strůjců strachu své metody zásadně neprozrazuje. A ptáme-li se u příslušných tiskových agentur po původu těchto „výmluvných“ snímků... jsme vždy odkazováni na americké epidemiology z Center of Diseases Control (Centrum kontroly chorob, CDC) Pentagonu.⁸⁰

Epidemie ptačí chřipky výrazně přispěly k sílícímu neklidu evropského obyvatelstva. Tak např. v Holandsku se lidé zajímali o epidemii viru víc než o hospodářství, bezpečnost nebo kriminalitu. Obyvatelstvo bylo ustavičně krmeno informacemi o léčících, které by měly virus potlačit, jako např. tamiflu. Pouze pomocí tohoto antivirového preparátu se mělo údajně zamezit plošnému rozšíření nebezpečného viru. Příslušné tvrzení znělo, že tamiflu sice chorobu neléčí, ale mírní její symptomy. Výzkum však ukázal pravý opak. Je prokázanou skutečností, že antivirus působí trvalé, větší nebo menší škody v těle. Mnoho lidí zemřelo bezprostředně po aplikování tamiflu. Vedlejší účinky tohoto „léku“ jsou srovnatelné se symptomy těžké chřipky: rychle stoupající horečka, svalové bolesti, třesavka, bolesti v krku, kašel a pocit celkového vyčerpání. Bude-li se tamiflu masově užívat jako léčebná metoda, zemře mnohem více lidí, než by bylo nutné, a to jen znovu poslouží jako důkaz o nebezpečnosti viru ptačí chřipky!

Mnoho Turků reagovalo šokovaně na zprávu, že 14letý Mehmet Ali Koçyigit a jeho 15letá sestra Fatima zemřeli na ptačí chřipku. Otec dětí uvedl, že se nejdříve ukazovaly jen slabé příznaky a dalo se tedy soudit na normální chřipku. Po ošetření tamiflem se jejich stav rychle zhoršoval a nakonec zemřely.

Tyto děti i další lidé měli smůlu, že upadli do rukou „lovců H5N1“ a byli „léčeni“ nesmyslnou dávkou antiviru k potlačení „virového fantomu“. Mnozí z nich zemřeli v hermeticky izolovaných stanech na selhání různých tělesných orgánů.

V roce 2004 se v jistých kruzích mluvilo o plánu podrobovat chemoterapii lidi, nakažené nějakou formou chřipky.⁸¹ Konečně 8. března dozrál čas k přípravě obyvatelstva na plánovanou chemoterapii proti ptačí chřipce. Renomovaný odborný lékařský časopis *The Lancet* jako první publikoval tezi, že by chemoterapie mohla být efektivní

⁸⁰ Více informací na: www.klein-klein-verlag.de.

⁸¹ Viz *Frontier Magazine* z února 2004.

při ošetřování lidí, infikovaných ptačí chřipkou. „... Prostředek je k dispozici v dostatečném množství a není drahý...“, tvrdil odborný časopis.⁸²

Kapitola 11

Ekonomický zabiják

V prvním dílu jsme si podrobně řekli o programu Vladař (Monarch). Vybraná skupina „otroků Vladaře“ v posledních letech hodně přispěla ke zřízení největšího impéria, jaké kdy svět poznal. Řečené impérium iluminátů bylo – na rozdíl od téměř všech ostatních impérií v dějinách – zřízeno převážně pomocí podvodu, klamu a hospodářské manipulace. Otroci programu Vladař jsou jistým druhem hospodářských nájemných vrahů! Země se strategicky výhodnou polohou nebo chudé země, bohaté na cenné suroviny, jsou celosvětově podváděny o miliardy půjčováním více peněz, než mohou kdy splatit, a touto velmi prostou metodou se pak přebírá jejich hospodářství i výkonná moc.⁸³

Většina z úvěrů je poskytována ilumináty. Podmínkou takových kreditů je, že devadesát procent z nich musí být použito na zadání zakázek firmám jako např. Halliburton nebo Bechtel. Tyto firmy – a mnohé jiné – jsou přirozeně v rukou iluminátů a v dotyčných zemích realizují velké projekty jako výstavbu letišť, dálnic, přístavů a elektráren. Kredity a úroky postižená země se tím dostane do prodlení se splácením, ale chudé obyvatelstvo je zatíženo obrovskými dluhy, které je nemožné splatit. Takové země jsou pak nevyhnutelně závislé na iluminátech. Ty z toho mají nejen miliardové zisky, ale od té chvíle i jejich celý politický systém.

Pokud někde otroci programu Vladař neuspějí, nastoupí pokus iniciovat pomocí CIA státní převrat nebo revoluci. Nefunguje-li ani to, přijde řada na speciální likvidační jednotku. Pak zpravidla postihne předsedu vlády resp. diktátora dotyčné země infarkt nebo jiná nehoda. A nestačí-li výjimečně ani to k řešení, nasadí se do akce vojenská složka Nového světového řádu.⁸⁴

Ecuador je charakteristickým příkladem země, která byla podřízena kontrole iluminátů prostřednictvím naprogramovaných otroků. Bohatství ecuadorských ložisek ropy je srovnatelné s Blízkým východem. Z toho důvodu byla země donucena přenechat deštné pralesy amazonské pánve iluminátům. Koncem šedesátých let se tam začalo s těžbou ropy. Země za to s vyhlídkou na ropné zisky přijala mimořádně velkou půjčku od iluminátů. Spolupracovníci a misionáři ze *Summer Institute of Linguistics* (SIL), Rockefellerovy financovaného evangelického společenství, nabádali usedlé indiánské obyvatelstvo k opuštění své země. Odměnou za to mělo být bezplatné jídlo, pití, oblečení, přístřeší, vzdělání a lékařská péče.⁸⁵

⁸² *The Lancet* z 8. března 2006.

⁸³ Světová banka spolu s MMF má lví podíl na úvěrech, užívaných ekonomickými zabijáky.

⁸⁴ Armáda jako poslední prostředek byla zatím nasazena v několika málo případech, jako v Jugoslávii a Iráku.

⁸⁵ John Perkins, *Confessions of an Economic Hitman*, San Francisco 2004.

Ecuador dlouho trpěl pod řadou despotů. Jaime Roldós byl prvním zvoleným prezidentem po dlouhé sérii diktátorů. Roldós představoval velkou výjimku. Rozpoznal určité souvislosti, které ostatní politici na obou stranách Panamského průplavu popírali nebo nechtěli vidět. Sledoval proces, který hrozil proměnit svět v jediné „světové impérium“ a udělat z jeho národa obyčejné nevolníky. Roldós byl muž, který věřil v práva chudých i v odpovědnost politiků.⁸⁶ Byl také jedním z mála politiků své doby, který se nebál iluminátům bránit. Zasazoval se nejen za právo své země na sebeurčení, nýbrž pustil se i do boje proti velkým ropným společnostem.⁸⁷

Roku 1981 předložila Roldósova vláda parlamentu návrh zákona o těžbě ropy. Zákon byl zaměřen na novou formu vztahů mezi Ecuadorem a ropnými společnostmi. Ilumináti se obávali, že by to mohl být signál, který by mohl i mimo Latinskou Ameriku najít následovníky po celém světě.⁸⁸ Ilumináti zareagovali podle očekávání: bylo učiněno všechno pro postavení Jaime Roldóse do špatného světla. V tisku byl první zvolený prezident Ecuadoru líčen jako druhý Fidel Castro. Lobbisté se s kufříky plných peněz vyrojili do Ecuadoru s cílem podvrátit nový režim. Začal prudký spor s firmou Texaco, ropnou společností Rockefellerů.

Roldós se však nenechal zastrašit, naopak důrazně ukázal na spiknutí mezi politikou a ropou. Veřejně obvinil Summer Institute of Linguistics (SIL) ze spolupráce s ropnými společnostmi a jeho členy vykázal ze země. Několik dní poté, co předložil svůj nový zákon o těžbě ropy a misionáře SIL vypověděl, Roldós oznámil, že vyhodí ze země každou firmu, která by profitovala na ecuadorském lidu. Pak se stalo něco nečekaného.

Po dlouhém projevu na stadionu Atahualpa v hlavním městě Quito Jaime Roldós 24. května 1981 zahynul při havárii vrtulníku.

Roldós byl ještě ten den varován před atentátem a učinil bezpečnostní opatření. Přicestoval dvěma vrtulníky. Na poslední chvíli jej však velitel ochranky přesvědčil, že by měl raději letět „druhou“ helikoptérou... Ta pak krátce poté doslova vyletěla do vzduchu.⁸⁹

Novým prezidentem Ecuadoru se stal Osvaldo Hurtado. Ten nejenže dovolil další činnost Summer Institute of Linguistics, ale počátkem příštího roku začal realizovat nový ambiciózní plán: rozšíření těžby ropy firmou Texaco v zálivu Guayaquil a v amazonské pánvi. Průběhem doby Ecuador zcela zruinoval. Země dodnes vynakládá polovinu národního důchodu na umořování dluhů, a tato skutečnost je prostě neuvěřitelná. Na vzdělání, bydlení a zdravotnická zařízení zůstávají *přesně dvě procenta* ecuadorského státního rozpočtu! Ecuador je na okraji propasti: země prostě již není schopna své dluhy někdy splatit!

Celý zisk z ropy nepochybně připadl iluminátům. Jejich ropné společnosti klidně vypouštějí kontaminované odpadní vody do řek v povodí Amazonky a tím vědomě ohrožují životy lidí, zvířat i rostlin. V Ecuadoru se tak každodenně vypouští přímo do řek osmnáct milionů litrů jedovatých odpadních vod, těžkých kovů, ropy a dalších rakovinotvorných látek.⁹⁰

---

⁸⁶ Tamtéž.

⁸⁷ Osobní rozhovor se Santiago Roldósem, synem Jaime Roldóse.

⁸⁸ V zatím posledních volbách se Chile, Brazílie, Argentina, Uruguay, Venezuela, Bolivie a Ecuador rozhodly pro hlavy států, sledující politiku odklonu od Nového světového řádu.

⁸⁹ Osobní rozhovor se Santiago Roldósem, synem Jaime Roldóse.

⁹⁰ John Perkins, *Confessions of Economic Hitman*, San Francisco, 2004.

Velké Bílé Lóže a ostatními duchovními členy jsou démoni... Satan i démoni jsou v ustavičném telepatickém spojení s několika viditelnými (lidskými) vůdci Bratrstva.

Potenciální kandidáti se rekrutují různými způsoby. Když Bratrstvem oslněný kandidát projeví ochotu být zasvěcen do jeho učení, musí prohlásit, že pro něj není cesta zpátky.

Uvedení do Velkého Bílého Bratrstva se děje pomocí kosmického přijímacího rituálu. Podobně jako v bratrstvu rozenkruciánů, u zednářů i v dalších tajných společnostech je kandidát při přijímacím obřadu hypnoticky spojen s démonem, ne s lidmi, nýbrž přímo s démonickými mocnostmi, protože právě ty mají v rukou všechny nitky. Poté kandidát vykoná symbolickou resp. rituální cestu z temnoty do světla. Během přijímání je jeho osobnost zcela absorbována, takže se nadále stává i cítí být jinou osobou.

Po absolvování přijímacího rituálu již není cesta zpět. Od toho okamžiku jsou kandidáti zcela pod panstvím zlého ducha. Vlastní duch dotyčné osoby se změní ve zlého ducha, který jej pak ovládá a formuje. Stává se naprostým otrokem démonů. Od té chvíle jedná kandidát výhradně v souladu s vůlí démona, s nímž je spojen. Pokud se oběť démonickému vlivu vědomě nepostaví na odpor, určují démoni plně její způsob myšlení. Dokud je poslouchá, vydávají se mu démoni za anděly světla. Teprve když je neuposlechne, ukáže se jejich pravá povaha a zjevují se jako padlí andělé, jako pomocníci Satana, a začínají dotyčného všemi možnými způsoby ponižovat, trýznit a mučit. Většinou svou oběť přinutí spáchat sebevraždu.⁹¹

Po přijetí následuje test, přičemž je kandidátovi řečeno, že je prozřetelností vyvolen k vlastnictví zvláštních sil. Ty na něj mají být přeneseny z jiného člověka. Metoda k tomu je přísně tajná a kandidát musí na svůj život přísahat, že ji nikdy neprozradí. Po složení slibu neprozradit nic z toho, co se dozví, je velmistrem i ostatními přítomnými mistry poučen o rituálu a jeho historii, počínaje inky a druidy. O tom, jak se řečený rituál provádí, se kandidát přirozeně nedozví nic, pouze o jeho existenci a že v něm hrají roli jisté přírodní procesy.⁹²

Kandidátovi se pak sdělí, který kněz byl zplnomocněn k přenesení schopností, o jaké síly se konkrétně jedná a také že tyto tajné techniky se předávají pouze hrstce vyvolených. Praktiky jsou potají předávány po tisíce let a musí tomu tak být na věky. Inkové byli mistry v předávání zvláštních sil a schopností, říká se dále kandidátovi, a on se dozví, jak to praktikovali. Jeden z nejmocnějších iluminátských velmistřů popsal ve své anonymně vydané knize „334% Lži – zjevení Mistra Stolce“ (Libri books), jak na něj byla přenesena síla mladého prodavače pizzy. Mladík byl ukrutně zavražděn; ušetřím zde čtenáře detailního popisu scén mučení a popravy.⁹³

Začátečník je zasvěcen do základů tajného učení. V tomto období života se učí poznávat temné síly, dřímající hluboko v jeho duši. Na konci učební doby – po úspěšně vykonané zkoušce – může postoupit do stupně mistra.⁹⁴

---

⁹¹ Elly Sterk, *Uit de school geklapt*, Dordrecht 2006, 62.

⁹² Anonym, *334 % Lüge: Die Offenbarung des H. M. v. Stuhl*, 47.

⁹³ Tamtéž.

⁹⁴ Tamtéž.

Kapitola 13

Izrael nebo Juda?

V prvním dílu jsme zmínili, že pojem „Židé“ se původně vztahoval na příslušníky kmene Juda, v řídkých případech označoval i Levity. Teprve později byli všichni obyvatelé Judeje nazýváni „Židy“. Pro mnohé křesťany a dokonce i teology je Izrael a židovský národ to samé. Také dnešní Židé jsou často označováni jménem Izrael. A jsou dokonce křesťané, kteří věří, že již Abrahám byl Žid. Kdyby byl býval Abrahám Žid, byli by Židy i všichni jeho potomci. Abrahám však byl Semita, potomek Séma a Hebera. Abrahámovi potomci jsou proto Semité a Hebrejci. Ze Starého zákona jasně vyplývá, že také Izák nebyl Žid, stejně jako Jakob, Mojžíš, Jošua, Gideon nebo Samuel. Dokonce ani Ester a Mordechaj nebyli Židé, nýbrž náleželi ke kmeni Benjamin. Rovněž většina proroků nebyli Židé, nýbrž Izraelité.

Chceme-li správně porozumět proroctvím i světovému dění, musíme jasně chápat rozdíl mezi rody Izrael a Juda. Rozumí mu jen málo čtenářů Bible. Pro ty, kteří tento rozdíl nedokáží jasně rozeznat nebo se jej zdráhají uznat, zůstává Bible knihou zavřenou na sedm pečeti.

Rozdíl mezi syny Izraele a Židů je srovnatelný např. s rozdílem mezi Němci a Bavoři. Všichni Bavoři jsou Němci, ale ne všichni Němci jsou Bavoři! To znamená, že Židé patří k synům Izraele, ale synové Izraele nejsou všichni Židé. Židé pocházejí pouze z jednoho ze dvanácti kmenů Izraele a mísili se výhradně s kmenem Benjamin, ne však s ostatními deseti kmeny.

Jak jsme viděli v prvním dílu, byl rod Juda (kmeny Juda, Benjamin a Levi) Bohem potrestán. Král nové babylónské říše, Nabukadnezar, nechal v letech 598 až 586 př. Kr. většinu obyvatel Judeje odvést do Babylonu. O půl století později, roku 539 př. Kr., dobyl perský král Kýros Babylónii a dovolil odvečeným i jejich potomkům návrat do rodné země. Malá část kmenů Juda a Benjamin, Levitů a ostatních Izraelitů se poté vrátila do Palestiny (srv. Est 1,1-5; 2,1). – U zmíněných zbylých Izraelitů se jednalo o národnostní skupinu, která nejspíš od počátku obývala města Judeje, každopádně však již od oddělení Izraele a Judy. Podle všeho to byla velice malá skupina. Jen mizivě malý počet se v průběhu staletí smísil s kmeny Juda a Benjamin.

Ve snaze přizpůsobit slova Bible svým teoriím někteří teologové tvrdí, že rod Izrael byl spolu s rodem Juda rovněž odvečen do Babylonu. Takové teorie se však na základě biblických textů nedají udržet. Ve zprávách o návratu z Babylonu není nikde řeč o vypovězených z Asýrie. Návrat z Babylonu je popsán v poslední (36.) kapitole druhé knihy Letopisů, jejíž poslední verš (23) zní takto: „Toto praví Kýros, král Perský: ‚Hospodin, Bůh nebes, mi dal všechna království země. Pověřil mě, abych mu vybudoval dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdokoli z vás, ze všeho jeho lidu – Hospodin, jeho Bůh, buď s ním – se může vydat na cestu!‘“

Tento verš Bible musí být považován za historicky autentický. Novodobá bádání se snaží prokázat, že perský král nařídil obnovu svatyní i u dalších národů. Podle všeho se obnovou zničených svatyní podrobených národů král snažil o zajištění si jejich přátelského, loajálního postoje. Kromě toho se zdá, že sdílel tehdy mezi pohany rozšířené pojetí, podle něhož má každý lid své národní bohy; je tedy výhodné je ukonejšit a udělat z nich perské říši nakloněné mocnosti.

Na začátku knihy Ezdráš je tentýž výnos krále Kýra, ovšem podrobnější a úplnější: „Léta prvního Cyra, krále perského, – aby se naplnila řeč Hospodinova, kterou byl mluvil ústy Jeremjášovými – vnukl Hospodin Cyrovi, králi perskému, že dal provolati po všem království svém a také písemně vyhlásiti toto: „Takto přikazuje Cyrus, král perský: Všecka království země dal mi Hospodin, Bůh nebes, a on přikázal mi, abych vystavěl mu dům v Jerusalémě, který je v Judsku. Kdo z vás jakkoli patří k jeho národu, s tím budiž Bůh jeho; ať jde do Jerusaléma, který je v Judsku, a staví dům Hospodina, Boha Israelova; ten jest Bůh, který je v Jerusalémě. A všichni ostatní na kterémkoli místě, kdekoli sídlí, ať pomáhají mu lidé jeho bydliště stříbrem, zlatem, zbožím i dobyt看em, mimo to, co dobrovolně obětují chrámu Božímu, který je v Jerusalémě!“ (Ezd 1,1-4)

Ve stručném úvodu do knihy Ezdráš prof. Dr. A. Noordzij prohlašuje, že příslušníci deseti kmenů Izraele neučinili žádné přípravy k uposlechnutí výnosu perského krále. V této souvislosti nelze přehlížet skutečnost, že se království deseti kmenů již dávno před exilem zřeklo náboženství, spojeného s chrámovým kultem v Jerusalémě, a že rod Izrael se oprostil od kmenů rodu Juda.

V Babylonu „povstaly tedy hlavy rodové z Judy a Benjamina, kněží a levité, – každý, komu to vnukl Bůh, – aby šli a stavěli chrám Hospodinův, který byl v Jerusalémě“ (Ezd 1,5).

Přestože výnos perského krále platil rovněž pro žijících deset kmenů království Izrael v Asýrii, právě citovaný verš dokazuje, že jej uposlechly prakticky jen kmeny Juda a Benjamin s kněžími a levity. Knihy Ezdráš a Nehemijáš se v tom shodují: „Jsou pak tyto synové (té) krajiny, kteří se brali ze zajatých, které byl zavedl Nabuchodonosor, král babylonský, do Babylona a navrátili se do Jerusaléma a Judska, každý do svého města“ (Ezd 2,1; srv. Neh 7,6).

Dobrých sto let po návratu exulantů nařídil Nehemijáš sčítání lidu. Kniha Neh 11 ukazuje, že tam kromě Levitů byly jen kmeny Juda a Benjamin. Roku 90 po Kr. to potvrdil židovský spisovatel Josephus Flavius: „V Asii a Evropě jsou jen dva kmeny, žijící pod římským panstvím, zatímco obrovské množství lidí žijících na druhé straně Eufratu musí patřit k deseti kmenům.“

Ti, kteří se z exilu vrátili do země svých otců, byli podle toho potomci odvedených z Judeje, ne však Izraelité, odvedení do Asýrie. Je to zřejmé tam, kde kniha Ezdráš 2,2 mluví o „lidech z národa Izraele“ a míní tím rod Juda. Nesmíme zapomínat, že Židé jsou současně také Izraelité. Tak např. v knize Ezechiel jsou příslušníci kmene Benjamin a Levité nazváni „... ze všeho domu Israelova, s ním (Judou) spolčeného“ (Ez 37, 16).

Ohledně argumentace, že někdy po návratu z exilu žily v Judeji kmeny Efraim a Manasse, odkazujeme na 2. knihu letopisů (10,17), kde je řeč o tom, že král Roboam, syn krále Šalamouna, panoval nad kmeny Juda a Benjamin i po oddělení Izraele od Judy, i nad „syny Israelovými, kteří bydlili v městech judských.“ – Verše 16 a 21 v 6. kapitole knihy Ezra objasňují, že „synové Izraele“ byli v babylonském zajetí, z něhož se vrátili spolu s kněžími, levity a ostatními (Judejci). K nim se přidali i ti, kteří po čas exilu zůstali v Judeji. Že však tato skupina byla poměrně nevýznamná, je zřejmé z knihy Ezra, kde jsou výslovně zmiňovány pouze hlavy kmenů Juda a Benjamin.

Není tedy pochyb, že poté, co se v Bibli píše o čase bezprostředně po exilu, se návrat omezil pouze na ty, kteří byli odvedeni do Babylonu včetně několika členů rodů Efraim a Manasse. Ti však patřili k praobyvatelům měst Judeje. Návrat kmenů Izraele z Asýrie tím v žádném případě není dokázán.

Po návratu z Babylonu byli členové kmene Benjamin nazýváni Galilejci. Po rozboření chrámu v roce 70 po. Kr. císařem Titem opustila část Galilejců Palestinu. Podle početných historických pramenů se tito Galilejci spojili s Masagety, kteří tehdy obývali jih Ruska. Masageti byli zase předci Normanů a islandských Vikingů. Erbovním zvířetem Islandu i emblémem Benjaminů je vlk. Zakladatel ruské říše (Rossija), Rurik, byl z kmene Benjamin.

Od časů Jákoba mluvili proroci zcela jasně o rozdílu mezi Izraelem a Judou. Rod Izrael se v Bibli objevuje ve zcela jiném světle než rod Juda. Bible popisuje minulost, současnost i budoucnost rodu Izrael, je knihou Izraele, jejíž obsah je určen Božím příkazem v tom smyslu, že lid Izraele má být požehnáním pro všechna pokolení země. Naproti tomu jméno Juda se v Bibli stalo zlořečením (srv. Izajáš 65,15) a bylo Bohem rozšířeno po celém světě k všeobecnému posměchu. Prokletí potrvá tak dlouho, až lid na konci času přijme Boží milost. Také po vyhnání Judy a Izraele proroci adresovali Bohem jim zjevné přísliby, napomenutí i hrozby oběma vzájemně odděleným rodům.

V dílu 1 jsme viděli, že exil Izraelitů, království deseti kmenů, znamenal konec Izraele. Po vypovězení do exilu označili proroci Izraelity za deset „ztracených kmenů Izraele“. Mnozí jsou přesvědčeni o tom, že Izrael již byl definitivně absorbován lidem Asýrie a že navždy zmizel ze scény světových dějin. Bez ohledu na to nás Písmo svaté učí, že deset národů Izraele existuje ještě i dnes.⁹⁵ O tom nesmíme pochybovat. Všechna proroctví Bible jsou absolutně spolehlivá, protože spočívají na samotném Bohu. Podle Bible se národy Izraele nikdy neztratí a v určený čas – na konci věků – se znovu sjednotí. Bible dává jednoznačně najevo, že k tomu ještě nedošlo, a že národy Izraele do dnešního dne trvají dále. Izrael bude jako národ před tváří Boží žít tak dlouho, dokud bude slunce, měsíc a hvězdy dávat své světlo (Jr 31,35-37). Počet dítek Izraele bude jako písek mořský, který nemůže být změřen ani sečten (Oz 1,10). Historici a archeologové spolehlivě prokázali, že Izraelité ještě staletí po svém vyhnání žili v Asyrské říši. Židovský spisovatel Joseph Ben Mathitjahu (Josephus Flavius) ve své knize „Židovské starožitnosti“ (díl XI, kap. 5) ujišťuje, že za Kristova pobytu na zemi stále ještě členové deseti kmenů žili na opačném břehu Eufratu. Sedm století po pádu a vyhnání pokolení Izraelitů věděl Ježíš i jeho učedníci o existenci izraelitských potomků v Asii a u Černého moře (Mt 10,5-6; 15,24). Petr, jeden z Ježíšových učedníků, psal „cizincům“ v Pontu, Galatě, Kappadocii, Asii a Byzanci, o nichž předpokládal, že jsou křesťané: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, lid vlastnický, abyste zvěstovali vznešené vlastnosti toho, jenž vás z temnosti povolal k podivnému světlu svému“ (1 P 2,9). – Je zřejmé, že se výraz „cizinci“ vztahuje na Izraelity. V tomto verši užívá Petr stejných slov, jaká zazněla, když byl na Sinaji Izrael sloučen v jeden národ: „Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptanům, kterak jsem vás nesl na křídlech orličích a (kterak jsem vás) k sobě přivedl. Budete-li tedy poslušni hlasu mého a budete-li zachovávatí úmluvu mou, budete mi zvláštním majetkem mezi všemi národy – mně totiž patří celá země. Vy budete mi kněžským královstvím a národem svatým. To jsou slova, která proneseš k synům Israelovým“ (Ex 19,4-6).

⁹⁵ Jádro potomků kmene Izrael žije v dnešní Evropě a Severní Americe.

Může být, že Izraelité jsou pro svět ztraceni, ne však pro Boha. Má vlastní plán k jejich spojení.

Kapitola 14

Antikrist

„Před posledním soudem a na konci všech věcí se Ježíš Kristus ukáže a dá pocítit svou svatou moc Antikristovi.“

George Gillespie

Bylo již hodně napsáno o iluminátech a jejich plánu podrobit lidstvo svému otrokářskému panství, přesto však jen málo lidí ví o „významu pokrevních dynastií“ ve vyšších kruzích iluminátů. Abychom jim porozuměli a odhalili je, je důležité znát jejich významnost. Poznání těchto pokrevních dynastií otvírá nový úhel pohledu na dějiny, ba co víc, je klíčem k jejich pochopení. Jak jsme si již v prvním dílu řekli, ilumináti věří, že okultní síly člověka jsou skryté v jeho krvi. Kdo tyto síly v krvi nemá, nikdy nebude patřit k vůdčím rodinám iluminátů.

Ilumináti zkoumají a zachovávají své pokrevní dynastie, aby patřily k nejmocnějším na světě. Při jejich zpětném sledování se ukázalo, že se jistí evropští ilumináti snažili integrovat některé pokrevní dynastie australských domorodců a Křováků v Kalahari. Kromě toho se zajímali také o pokrevní dynastie některých severoamerických praobyvatel. Například Čerokézové⁹⁶ mají vedle svých démonických spirituálních schopností také výraznou paranormální dovednost. Je známo, že se ilumináti přiznali a přivdali do několika kmenů praobyvatel Ameriky, aby se tím zmocnili okultních sil vybraných indiánských pokrevních dynastií. Málokdo také ví, že početné indiánské rezervace se využívají k iluminátským rituálům.

Jestliže sledujeme pokrevní dynastie některých předních iluminátů, získáme představu o jejich bezpříkladné moci. Každý jednotlivec má své vlastní místo v hierarchii. Osud každého předáka je určován jeho původem a pokrevní dynastií. Každý z nich má také svou určenou roli v satanistickém panství, ať už jako král, královna, princ nebo princezna temnot. Vskrytu ovládají své části světa k prospěchu vlastní pokrevní dynastie.

Vůdčí ilumináti sami uvádějí, že jejich tradice trvá již více než čtyři tisíciletí. Nejvyšší kruhy momentálně vládnoucích iluminátů jsou přímými potomky těch, kteří po celé dějiny určovali vývoj našeho světa. Před dávnou dobou, v temných, nepsaných kapitolách dějin světa mocné rodiny objevily způsob, jak lze kontrolovat lidstvo pomocí mučení, magie, války a politiky. Tyto elitářské rodiny vyvinuly strategie a taktiky k zachování svých okultních praktik. Různé úrovně utajování a maskování pak rodinám umožnily skrývat se před profánními masami.

Jak jsme v dílu 1 viděli, mají satanistické dynastie původ daleko zpátky v Babylonu, Kanáanu a Kananejcích, od Ezaua i v orientální pokrevní dynastii egyptsko-keltsko-druidské. Další satanskou pokrevní dynastií jsou farizeji, kteří za Kristových časů po-

⁹⁶ Také Čirokové, Čerokiové, Cherokee; pozn. překl.

tají praktikovali babylonský satanismus. Oni a jejich potomci náležejí k Satanově synagoze. Jen někomu je však známo, že označení „Satanova synagoga“ pochází z Písma svatého. Bible svými argumenty nepřipouští žádných pochybností o tom, že nevěřící farizeji byli přímými potomky Satana dokonce již za Ježíšova pozemského života. Ani Abrahám, ani Bůh nebyl jejich otcem... nýbrž ďábel!⁹⁷ – Vůdčí iluminátské rodiny jsou potomci farizejů!

Také jako farizejství známé boje v Judeji za Kristových časů byly religiózním obyčejem, který se odvolával na Talmud. Ježíš si ošklivil a odsuzoval v Judeji praktikovanou formu religiózní války, která je dnes dál vedena pod jménem „židovství“. Je pozoruhodné, jak se křesťanští teologové i židovští učenci shodují v tom, že Talmud je pokračováním farizejského myšlení jak v personálním, tak i ideologickém smyslu. Podle židovské historičky Salcie Landmannové lze farizejskou filosofii i způsob myšlení Talmudu jednoduše shrnout takto: „Farizeji byli skutečnými zakladateli talmudských myšlenek.“⁹⁸ Významný rabín Louis Finkelstein, předseda židovského teologického semináře v Americe, často označovaného za „Vatikán Židovstva“, v předmluvě své klasicky proslulé knihy „Farizeji“ říká:⁹⁹ „Farizejství se stalo talmudismem, talmudismus se stal středověkým rabinismem, a středověký rabinismus se zase stal moderním rabinismem. Bez ohledu na změnu jmen a nevyhnutelné přizpůsobení obyčejům i zákonům přežil duch starých farizejů v nezměněné formě.“¹⁰⁰

Talmud je výsledkem farizejských duševních pochodů. Založil náboženství, které nemá nic společného se službou Bohu, a proto má být křesťany odmítáno jako kacířství! Talmud se zcela otevřeně prezentuje jako zvláště opovržením hodné kacířství, odvolávající se na nadpřirozené zjevení. A byť by to mělo v zásadě talmudismus s křesťanstvím sblížovat, není a nemůže tomu tak být – talmudisté popírají Boží zjevení skrze Ježíše Krista! Ježíš nepoznal od farizejů nic jiného, než zatvrzele a hnidopišsky chybný výklad dřívějších příkázání. Podle katolického vědce Giuseppe Ricciottiho učil Ježíš farizeje: „... i zrušili jste příkázání Boží pro své podání“ (Mt 15,6; Mk 7,9), a dodal: „... rušíte tak slovo Boží podáním svým, jemuž jste učili; a podobných věcí takových činíte mnoho“ (Mk 7,13).¹⁰¹ A přestože nebyl Talmud za časů Ježíše Krista ještě sepsán, jeho způsob myšlení již farizejské znalce Písma ovlivňoval.

Ohledně představ o budoucnosti je velice zajímavé a především prospěšné číst Bibli. Dále si uvedeme několik pasáží z knihy *Daniel*, vztahujících se na satanské rodiny.

Daniel 2,40-44

40. A království čtvrté bude jako železo. Jako železo drobí a tříští všechny věci, tak ono rozdrobí a roztříští toto všecko.

41. Žes pak viděl nohy a prsty dílem z hrnčířské hlíny a dílem železné (to znamená), že to království rozděleno bude; něco železné pevnosti bude mít, ježto jsi viděl, že smíšeno bylo ze železa s hlínou.

42. A prsty nohou odpola železné a odpola hliněné (znamenají, že) království bude zpola silné a zpola křehké.

⁹⁷ Zj 2,8-9; 3,7-9, J 8,41-45.

⁹⁸ Salcia Landmann, *Die Juden als Rasse*, München 1991, 175-179.

⁹⁹ Originální titul *The Pharisees. The Sociological Background of Their Faith*.

¹⁰⁰ Louis Finkelstein, *The Pharisees. The Sociological Background of Their Faith*, Philadelphia 1938, 21.

¹⁰¹ Joseph Ricciotti, *Das Leben Jesu*, Basel 1952, 29.

43. Železo pak smíšené s blátem a hlinou, jak jsi viděl, (znamená, že) **budou sice slepena lidským semenem, nebudou však při sobě držeti**, jako železo nemůže být smíšeno s hlinou.

44. A za dnů těch králů zřídí Bůh nebes království, jež na věky nebude zničeno, a toho království jeho nedostane se jinému národu; rozdrobí a dokonale zničí všechny ony říše, samo však státi bude na věky.

Daniel 7,24-27

24. Deset pak rohů: Z říše té deset králů bude, a po nich povstane jiný, ten mocnější bude než první, a tři krále poníží,

25. a řeči proti Nejvyššímu mluvíti bude. Svaté Nejvyššího bude utlačovat, bude se domnívati, že může změnit časy a práva, a vydání budou v ruku (jeho) na dobu, a na (dvě) doby a na půl doby.

26. Soud však zasedne, aby moc (mu) byla vzata, a potřena a vyhlazena venkoncem.

27. Vláda pak a moc a velikost říší pode vším nebem dána bude národu svatých Nejvyššího. Jeho vláda jest věčná vláda a všichni králové jemu sloužiti a jeho poslouchati budou.¹⁰²

Mnoho křesťanů se domnívá, že výše zmíněnými králi je deset vládců evropských zemí, které dosáhly světovlády (protože vyšly z Římské říše, jak naznačuje železo) a své moci že budou zbaveny Spojené státy. Taková představa je početnými křesťany z větší části akceptována. Naše kniha však představuje jiný úhel pohledu na ony globální události, které mnoho lidí podníti k odporu, protože se přiči jejich očekáváním i jejich víře. Zde zmiňovaní králové v žádném případě nejsou reální králové, nýbrž deset satanských rodin (pokrevních dynastií), které mají ve skutečnosti moc nad světem. Jistě je zajímavé zjištění, že tři z těchto pokrevních dynastií byly zbaveny moci nově vzniklou „pokrevní linií“.¹⁰³ Je to právě tento král (tato rodina nebo pokrevní dynastie), z níž má podle Bible vyjít Antikrist. Kniha Daniel 2 a 7 i Zjevení 17 objasňují, že oněch deset vladařů, kteří se spikli za účelem získání veškeré moci světa a jejího předání Antikristovi, bude stejného ducha jako on!

Zjevení svatého Jana mluví o deseti králích, kteří na konci času budou spolu s Antikristem vládnout celému světu (Zj 17,12).

Žijeme na konci času a deset říší je již mezi ilumináty rozděleno.

- Spojené státy, Kanada a Mexiko
- Západní Evropa
- Japonsko
- Austrálie a Nový Zéland
- Východní Evropa
- Latinská Amerika
- Severní Afrika a Střední Východ
- Střední a jižní Afrika
- Jižní a jihovýchodní Asie
- Centrální Asie

Budoucnost nám ukáže, koho Antikrist vyvolí k vládě nad deseti regiony světa.

¹⁰² Verš 27 se vztahuje na zřízení královské říše Krista při jeho návratu.

¹⁰³ V současnosti jsou zbaveny moci rodiny Kennedy a Onassis. Třetí rodina je stále ještě neznámá.

Kapitola 15

Putování třinácté pokrevní dynastie

Ruka Boží sáhla do samého srdce říše Satana a některé z nejmocnějších satanistů z ní vytrhla. Několik nejvyšších předáků bylo dokonce získáno pro Kristovu stranu. Následující informace pocházejí od bývalých satanistů a exiluminátů.

Celosvětové bestsellery se nás snaží nalákat na falešnou stopu Antikrista. Představováním světa Antikrista jako velkého spasitele se pokouší oklamat ty, kteří věří v parusii Krista.¹⁰⁴ Romány a tzv. literaturou faktu se nás snaží přesvědčit, že Kristus na kříži nezemřel. Namlouvá se nám tam, že před ukřižováním mu byla podána jakási droga, po níž vypadal jako mrtvý. Jeho přátelé jej sňali z kříže a přenesli na bezpečné místo, kde se zcela zotavil. Stále více lidí také věří, že Ježíš byl ženatý, zplodil děti a že jeho pokrevní dynastie pořád ještě existuje! Má se za to, že jeho potomci žili ve Francii a sňatky se spojili s dynastií Merovejců. Jeho závěť platí za její původ. Ilumináti dělají všechno možné k šíření této myšlenky po světě, tak např. vydáním bestselleru „Svatý grál a jeho dědici.“¹⁰⁵ Také bestseller „Da Vinciho kód“ se nám snaží namluvit, že Ježíš byl ženatý a měl děti! Proč nás ilumináti balamutí tvrzeními, že na zemi žijí potomci Ježíše a Máří Magdaleny? Když byl 10. července 1785 zasažen bleskem člen iluminátů Jacob Lang, našla u něj policie tajné dokumenty, určené pro velmistra Velkého Orientu v Paříži. Dokumenty obsahovaly plány, v nichž byla několikrát zmínka o tom, že světu bude vládnout potomek Davida. Pátrání v nejvyšších kruzích iluminátů ukázalo, že pokrevní dynastie, které se označovaly za „nástupce domu Davidova“, jsou ve skutečnosti velmi významná okultní magická rodina. Jak jsme již v prvním dílu viděli, je tato rodina známá jako „třináctá pokrevní dynastie“. Podle iluminátských rituálů představuje „setbu d'ábla“. Tato třináctá pokrevní dynastie ze sebe vydá nejvyššího vládce světa – Antikrista.¹⁰⁶

Jak jsme si v prvním dílu ukázali, lze tuto třináctou pokrevní dynastii vysledovat zpět až do antiky, ke kmeni Dan ve Starém zákonu. Kmen Dan musí být posuzován v průměru k čeledi Jidáše. Je to jen další důvod toho, proč pokolení Dan nadále nepatřilo k dětem Izraele (Zj 7). A nezůstává jen u sbírky různých textů Starého zákona, toto podezření jde zpátky k židovskému testamentu na dvanáct praotců. Dan byl pátý z dvanácti Jákobových synů (Gn 35,25-26). Pokolení Dan bylo zpočátku známo pod jménem Husím, ale později nazývané Suham. Jeho potomci byli Suhamovci. Byli jedinými členy rodiny Dan, zachycenými pod jménem Suhamovci (Nu 26,42). Po osvobození z otroctví měl lid 62 700 mužů ve věku dvacet let nebo starších (Gn 46,23; Nu 1, 38-39). Podle počtu mužů bylo pokolení Dan druhou největší rodinou Izraele té doby.

Irenej byl prvním velkým teologem v tradici pravé Církve a nejdůležitějším myslitelem ve druhém století po Kristu. Byl to nesmírně plodný autor a jeho nejproslulejším

¹⁰⁴ Jenom pro úplnost zde zmiňuji, že křesťané i muslimové věří, že „falešný mesiáš“ vystoupí jménem Ježíše Krista.

¹⁰⁵ Michael Baigenet, Richard Leigh a Henry Lincoln, *Der Heilige Gral und seine Erben*, New York 1982.

¹⁰⁶ V historii si mnoho lidí nárokovalo postavení Antikrista a dali se poznat jako ilumináti. Mezitím je však již mnoho let známo, kdo bude světovládcem.

dílem je „Adversus haereses“ (Proti bludům). Dílo obsahuje pět řecky psaných knih, které se většinou zachovaly v latinském překladu. Biskup Irenej psal o tom, jak důležitá byla ve druhém století tradice ohledně Antikrista ve společném učení křesťanů. Několik pasáží páté části „Adversus haereses“ (5.30.1) shrnuje Irenejův názor na význam Antikrista. Biskup tam popírá tvrzení, že se číslo ďábla v knize Zjevení 13,18 musí číst jako 666. Odvolává se na odkazy Polykarpa a dalších pamětníků, kteří se s apoštolem Janem setkali. Číslo 666 totiž zahrnuje všechny kacíře, kteří se jimi ukázali být od počátku, v mezidobí a budou jimi i na konci času.¹⁰⁷

Podstatu Irenejova učení o Antikristu lze shrnout do jediného pojmu (anakephalaiois): v Antikristovi je sloučeno všechno zlo tak, jako je v Kristovi sloučeno všechno dobro. Tak jako se slovo Boží stalo tělem, musí se tělem stát i Antikrist, který v sobě sdružuje všechno zlo a lidi rozděluje. Irenej vykonal veliké dílo, spočívající na hebrejských i na řeckých pasážích Bible. Do svého pojednání života Antikrista zahrnul Irenej početná proroctví Starého zákona. Biskup tím nabízí nejen vysvětlení čísla 666, čísla ďábla, ale také zdůrazňuje, že se falešný mesiáš narodí z pokolení Dan. Na důkaz toho cituje Jeremiáše 8,16 a ukazuje, že kmen Dan pozoruhodně chybí na seznamu těch, kteří budou zachráněni v sedmé části vysvobození.¹⁰⁸ Dále pak Irenej naráží na třiapůlleté panství Antikrista.¹⁰⁹

Vědomí reality Boha, který se stal tělem v Ježíši Kristu, mu dovoluje zdůrazňovat, že Antikrist bude jedním jediným mužem, který teprve přijde. Podle Ireneje mu připraví cestu jistá velká skupina. Ve své teologii ohledně Antikrista dále zdůrazňuje lidskou svobodu rozhodování. Návrat Krista s sebou přinese také vzkříšení těch, kteří se rozhodli pro dobro, i odsouzení takových, kdo se rozhodli pro zlo (5.27.1). Příchod Antikrista pak rekapitulací všech kacířů a rozvratníků ukáže, kdo se rozhodl pro věčný trest (viz 5.27.1-2; 5.28.1 a 5.29.1).¹¹⁰

Podle proroctví potomci izraelského rodu ztratí nejen své jméno, ale také zemi, jazyk i identitu (Ř 11,25). Asyrské nápisy dokazují, že Izraelité budou po svém vyhnání nazýváni „Lo Ammi“. Sami Asyřané jim říkali „Beth-Kumari“ podle Komriho, šestého krále říše deseti kmenů. Babylonské slovo pro Izrael je „Kummiri“ (nebo „Khumari“).

Že si Izrael změní jméno, je předpovězeno prorokem Izajášem (Iz 62,2; 65,15): „I uzří národové spravedlivého tvého, a všichni králové slavného tvého; a dáno bude tobě jméno nové, kteréž ústa Hospodinova vyřknou.“ Izrael má být pojmenován po Izákovi (Gn 21,12). Po asyrském exilu byli Izraelité známi jako Iacea, Sace, Saca-sunna, Scotti, Getea a Kymbri. Asyrský král jména národů, které porazil, nechal vytesat persky, babylonsky a súzsky do skal hory Behistun. Mezi těmito národy byli také Izraelité království deseti kmenů. V perštině byli nazváni Saca, v babylonštině Cimmericians a v súzštině Skýtové.

Ve své knize „Saxons East and West“ dr. George Moore říká, že Sacae, Getea a všechny ostatní národy, které vpadly do Indie, mohou být dány do přímého spojení

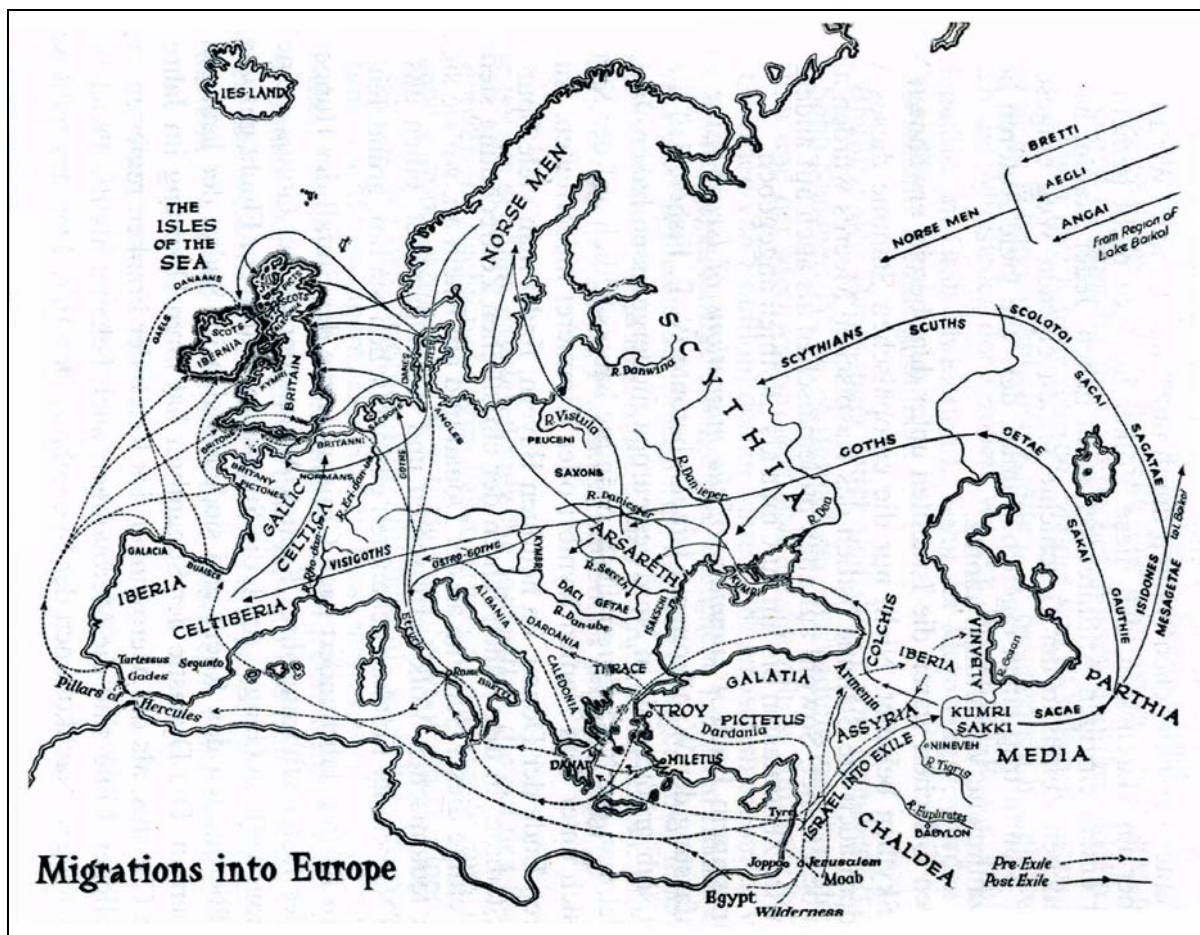
¹⁰⁷ Irenej psal v letech 175-180 po Kr. a znal Polykarpa.

¹⁰⁸ *Adversus haereses*, 5.30.2.

¹⁰⁹ *Adversus haereses*, 5.25.3,4.

¹¹⁰ Bernard McGinn, *De Antichrist – De geschiedenis van Tweeduizend jaar aardse verdorvenheit*, Baarn 1994, 83.

s Izraelity.¹¹¹ Existuje starý nápis na skále chrámu v Kanari, 20 mil od Mumbai, kde je mezi jiným zmíněn také kmen Dan. Rovněž nápisy v Girnaru a Delhi zmiňují pokolení Dan.

Migrace v Evropě

Sugambrijci a Merovejci

Deset kmenů Izraele bylo rozděleno mezi Asýrii a Persii. Každý z těchto kmenů se snažil uprchnout a pod různými jmény se probíjával mnoha zeměmi. Musíme mít jasno v tom, že kmény neodešly z exilu společně a pod jediným vůdcem. Každý kmen si v různých obdobích dějin razil svou vlastní cestu. Každý měl také své vlastní jméno, které podle mnoha autorů znalo množství variant.

Řekové byli Izraelité, známí pod již zmíněným jménem Skýtové. Nejen evropské kmény tohoto národa, ale také kmény východně od Kaspického moře byly označovány za Skyty. Na ptolemajských i dalších mapách je střední Asie až po Čínu označována za Skytii.

V knize „A Summary of the Israel“ (Souhrn Izraele) W. E. Fisher tvrdí, že Izraelité se většinou usídlili v severozápadní Evropě. Jinde v Evropě se potomci těchto kmenů

¹¹¹ Dr. Georg Moore, *Saxons East and West*, London 1962, 270-276.

nacházejí hlavně na Krymu, kde se usadili pod jménem Kimbrové nebo Kimmeriové. Také na horním toku Dunaje, v dnešním Bavorsku, se nachází mnoho stop těchto kmenů. V raných dobách křesťanského letopočtu se některé z těchto kmenů usadily na Dunaji a na Rýnu, kde se smísily a spolu s teutonským lidem a se Sugambrijci založily jeden z nám známých germánských kmenů pod jménem Frankové. V pátém století po Kristu dal do pohybu vlnu migrace vpád Hunů pod vedením svého krále Atilly, zvaného bič Boží.¹¹² Také Sugambrijci byli donuceni k útěku. Překročili Rýn a usadili se na jihu dnešních Arden. Dynastie Sugambrijců má svůj původ v roce 448 po Kristu, když Merovejci vládli francké říši. Po přeslici jsou Merovejci, zvaní také dynastie merovejská, potomci Sugambrijců. Podle zpráv franckého dějepisce Prisca měli Merovejci nadpřirozené síly. Tvrdil, že jeho matka byla svedena strašlivou stvůrou (Satanem?) a že tato bestie dál žije v následujících generacích.¹¹³ Znovu bych zde chtěl zdůraznit, že třináctá pokrevní dynastie je d'ábovou setbou. Merovejci a jejich potomci byli známí svými esoterickými znalostmi a okultními schopnostmi. Pomocí rituálů, čarodějnic, mágů a okultních kněží měli přístup k neobyčejným silám. Tak například také jako členové Velkého Bílého Bratrstva ovládali telepatii. V hrobě Childericha I., syna Merovejců, byly nalezeny početné diabolické relikty.

Pokrevní linie Merovejců se odvozuje přímo od Dagoberta II. a jeho syna Sigisberta IV. Na základě spojení s dynastiemi Sugambrijců a Merovejců pokračuje třináctá pokrevní linie až ke Gottfriedovi z Bouillonu, který roku 1090 dobyl Jeruzalém. Mnohé dřívější i současné šlechtické a královské rodiny nacházejí svůj původ v dynastiích Sugambrijců a Merovejců, mezi nimi pokolení Blanchfort, Giro, Saint-Clair (v Anglii: Sinclair), Montesquieu, Montzépant, Plantard, Habsburg-Lorraine, Stuart a De Medici.

Jak zde již bylo zmíněno, existují indické nápisy, které ukazují na kmen Dan. Bádání prokázala, že kmen Dan přišel také do Evropy. Symbol této čeledi, orla, najdeme u Řeků a Trojanů, ale také u Sugambrijců a Merovejců. Kmen Dan představuje jednu z nejmocnějších satanských pokrevních dynastií v dějinách. V každé evropské zemi, která je přijala, zanechali jméno svého praotce Dana.¹¹⁴ Severně a západně od Černého moře byly řeky jako Dunaj, Dněpr a Dněstr nazvány podle pokolení Dan.¹¹⁵

Dalším názorným příkladem je Dánsko. Irské dějiny vypravují o imigrantech se jmény Tautha a Danaas, což v překladu znamená „Kmen Danův“. V Irsku se nachází mnoho známek tohoto kmene, jako např. Dan-Lough, Dan-Sower, Dun-Dalk, Dun-Druin, Don-e-Gal, Dun-Glow a Dun-More. V irštině má slovo Dun stejný význam jako slovo Dan v hebrejštině.

Existuje nejen spojení mezi pokolením Dan a arkádskými Řeky a Trojaný, ale také Sugambrijci. Homér píše o tom, že velká skupina Arkádců se účastnila boje o Troju. Podle řeckých dějepisců byla samotná Troja založena Sugambrijci. Proslulý historik Francis A. Yates ve své knize „Astrae – The Imperial Theme in the Sixteenth Century“ (Astrae – Imperialistické motivy šestnáctého století) tvrdí, že skupina Arkádců,

---

¹¹² Hunové pocházejí od Mongolů. Původně žili v srdci Asie (Karakoram). Ve čtvrtém století po Kr. dobyli Hunové Rusko a krátce poté dosáhli i dnešní Francie.

¹¹³ Laurence Gardner, *Das Vermächtnis des heiligen Grals. Die Nachfahren Jesu und die geheime Geschichte Europas* (Odkaz svatého grálu. Ježíšovi potomci a tajné dějiny Evropy), 1999.

¹¹⁴ Viz také Jozue 19,47; Soudců 18,27-28; 18,11-12

¹¹⁵ Souhlásky se v hebrejštině nepišou a pouze se vyslovují. Zde je příčina, že Den, Di, Dan, Din, Dow nebo Dun všechny pocházejí z hebrejského Dan.

kteří založili Troju, byli potomci pokolení Dan.¹¹⁶ Některé významné osobnosti v kruzích iluminátů tvrdí, že jsou potomky kmene Dan. Jiní zase mají zmatené rodokmeny, sahající zpět až k čeledi Dan. Mnozí ilumináti jsou hrdí na to, že jejich předci hráli významnou roli v Troji.¹¹⁷

Sir John Dee byl nejen osobním astrologem královny Alžběty I. Anglické, ale je také znám jako neobyčejný historik a vědec.¹¹⁸ Byl přesvědčen, že existuje přímé spojení mezi anglickou královskou dynastií, Trojou a rodinou Danovou.

Původ Sugambrijců je nejen ve Skytii a antickém Řecku, ale zvláště také v krajině, nazývaném Arkádie.¹¹⁹ Skotský badatel rodokmenů Laurence Gardner je přesvědčen, že původní Sugambrijci pocházejí od lidu Troje.¹²⁰ Byli známi jako „skýtští Kimmeriové“ za vlády trojského krále Antenora. Město Paříž je pojmenováno podle Parise, syna trojského krále, francouzské město Troyes vděčí za své jméno Sugambrijcům. Jejich tradice i rituály jsou pozoruhodné. Tak například uctívají arkádskou bohyni Artemis, která byla později známá jako Arduina, bohyně Arden. Rovněž je pozoruhodné, že Sugambrijci i satanisté, kteří ovládli dnešní svět, obětují děti přesně tak jako dříve Asyřané.

Existuje tedy přímé spojení mezi pokolením Dan, Arkádci, Trojany, Sugambrijci a Merovejci. Kmen Dan se táhne dějinami všech těchto národů... V průběhu let tento kmen získal nesmírné bohatství a dalekosáhle ovlivňoval dějiny.

Dnes mají pomoci Dana mnohem větší vliv než kdy dříve a vlastní také všechny nezbytné prostředky k přípravě cesty pro Antikrista. Třináctou pokrevní dynastií – vytvořenou samotným Satanem – drží pečlivě v tajnosti. Předvoj Antikrista je již dávno aktivní a jeho panství se rychle blíží. Svým zlem lidstvo omráčí. Antikrist je Satanovo poslední eso v rukávě proti hříšnému lidstvu. Světová média jej budou prezentovat jako velkého hrdinu, spasitele a proroka; jeho odpůrci budou bez výjimky umlčeni. Antikrist se světu představí jako Kristus a za hlavní město své říše si zvolí Jeruzalém.

Kapitola 16

Hitler a založení státu Izrael

„Jakkoli to může znít podivně, stát Izrael je součástí Hitlerovy Třetí říše. Bez obrovského vlivu nacismu a antisemitismu by Spojené národy nikdy nesouhlasily se založením židovského státu v Palestině.“

Židovský historik profesor Bruno Blau (1951)

¹¹⁶ Francis A. Yates, *Astraea – The Imperial Theme in the Sixteenth Century*, London 1934, 131.

¹¹⁷ Fritz Springmeier, *Bloodlines of the Illuminati*, Westminster, Colorado 1999, 138.

¹¹⁸ Sir John Dee byl vynálezcem Henochovy řeči, jíž mluví pouze přední satanisté. Jde o esoterickou řeč se zvláštní abecedou, kterou v šestnáctém století zavedl ve Skotsku Sir William Sinclair. Viz Fritz Springmeier & Cisco Wheeler, *The Illuminati Formula used to create an Undetectable Total Mind Controlled Slave*, Clackamas 1996, 323.

¹¹⁹ Baigent, Michael; Leigh, Richard; Lincoln, Henry: *Holy Blood, Holy Grail*, New York 1982, 212.

¹²⁰ Laurence Gardner, *Das Vermächtnis des heiligen Grals. Die Nachfahren Jesu und die geheime Geschichte Europas*, 1999.

Jako „plod“ druhé světové války mohl být založen stát Izrael. Nás zde především zajímají představy iluminátů o roli, kterou by stát Izrael měl sehrát v globální rovině, a také jak dokázali, že byl nakonec založen. Zodpovězení těchto otázek má dalekosáhlý význam, protože nám umožňuje hlubší náhled do strategie iluminátů. Ještě před tím, než jejich strategii podrobíme kritické analýze, musíme si připomenout, že sami ilumináti vedli fanatické kampaně proti Židům. V souvislosti s nimi využívali od roku 1932 i jimi samými založených sekt. Sekty jako Svědci Jehovovi se aktivně podílely na antisemitských kampaních.¹²¹ Literatura Svědků Jehovových nejenže výrazně přispěla k šíření antisemitismu, nýbrž dala i stimul protižidovské politice Adolfa Hitlera. V té době tiskoviny Svědků obsahovaly ne jeden článek s antisemitským obsahem.

Jedním z největších problémů iluminátů byla nechuť většiny Židů k vystěhování do Palestiny. Všechny snahy o jejich přesvědčení byly bezvysledné, ba mnozí se dokonce otevřeně sionismu vzpírali. Němečtí Židé se cítili být patrioty. Většina z nich žila v Německu již po generace. Od roku 1912 měli také stejná politická práva jako všichni ostatní němečtí občané. Cítili se proto být více Němci než něčím jiným a také se nepovažovali za cizince. Tento pocit se projevoval nejen sympatiemi a pozitivním postojem ke své zemi, ale nezřídka i skutečnou nenávisť k sionismu.

V knize „Die ungelöste Judenfrage“ (Berlín 1997) mluví židovský spisovatel Isaak Deutscher o zajímavém fenoménu: „Již před vzestupem nacismu, ale i během něj a po něm odmítala většina Židů uposlechnout volání sionismu.“ Tedy i tváří v tvář vzestupu nacismu se jen málo Židů podařilo přesvědčit k odchodu do Palestiny.

Uvěříme-li oficiální historiografii, bylo s převzetím moci Hitlerem – v plném souladu s plány iluminátů – spojeno i urychlené vycestování Židů. K dosažení tohoto cíle musel být jako první vyřazen vliv židovských kruhů na politiku, hospodářství a kulturu.

Diskriminování Židů v Německu otevřelo iluminátům zcela nové možnosti pro plán jejich masového přesídlení do Palestiny. Tehdejší předseda výkonného výboru *Jewish Agency* a pozdější premiér Izraele, David Ben Gurion, vyjádřil své naděje, že pronásledování Židů posílí sionismus.¹²² Sionisté diskriminování Židů přivítali, protože to znamenalo nárůst přesídlenců do Palestiny.¹²³ A Adolf Hitler v tom hrál roli katalyzátoru.¹²⁴

Podle izraelského historika a novináře Toma Segeva několik měsíců po „převzetí moci“ Hitlerem odcestoval významný představitel sionismu do Berlína jednat o přesídlení Židů do Palestiny včetně jejich majetku.¹²⁵ Sionisté se snažili vyjednat co možná nejpriznivější podmínky pro vycestování do Palestiny. Nacističtí předáci akceptovali většinu sionistických návrhů a již v květnu 1933 mohla být podepsána hospodářská dohoda, která měla připravit v témže roce uzavřenou smlouvu Haawara.¹²⁶

---

¹²¹ Srv. Robin de Ruiter, *Die Zeugen Jehovas: Zwischen U.S.-Politik, Zionismus und Freimaurerei*, Durach 2007.

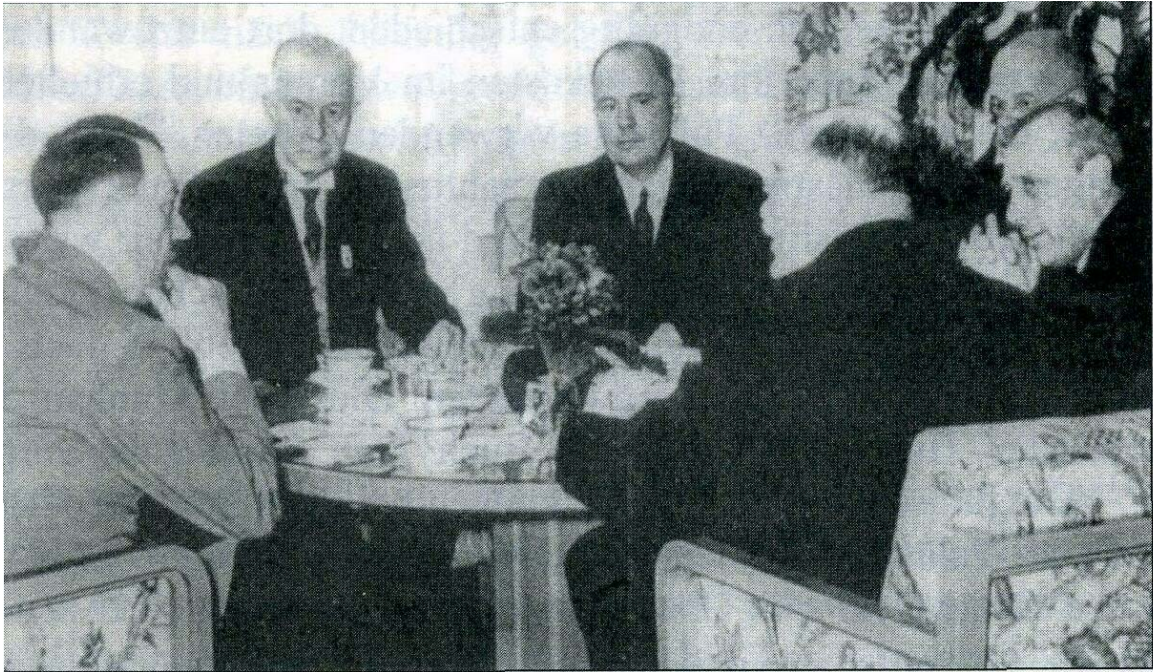
¹²² Tamtéž, 29.

¹²³ Tamtéž, 29.

¹²⁴ *Vrij Nederland*, 2. prosinec 1978.

¹²⁵ Tom Segev, *Die siebte Million – Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995, 30.

¹²⁶ Haawara je hebrejské slovo pro „přesídlení“.

Setkání Mezinárodní obchodní komory (*International Chamber of Commerce, ICC*) 12. července 1937 v Berlíně. Zleva do prava: Adolf Hitler; špičkový manažer IBM Thomas J. Watson; tlumočnick R. Schmidt; A. Frohwein; Holanďan a tehdejší předseda ICC, F. H. Fentener van Vlissingen; za ním jeden z nejvýznamnějších sionistů Sir Arthur Balfour, baron z Riverdale, syn po něm pojmenované Balfourovy deklarace. Ponechávám samotným čtenářům si domyslet, o čem všem se asi jednalo na tomto setkání s Watsonem a ostatními prominenty jako např. Balfour. Watson pro IBM vyvinul první děrnoštitkový stroj,¹²⁷ s jehož pomocí mohlo být identifikováno židovské obyvatelstvo v celé Říši.

Vzájemně se doplňující zájmy nacistické vlády i sionistického hnutí představovaly základnu pro dohodu Haawara.¹²⁸ V brožuře z roku 1972 bývalý ředitel Haawary, Werner Feilchenfeld, píše, že dohoda Haawara byla uplatňována v letech 1933 až 1941.

Dohoda Hawara německým Židům, kteří chtěli vycestovat do Palestiny, umožnila převést své peníze na zvláštní konto „soukromé banky“ v Hamburku, patřící Warburgovi. Tento fond byl v Německu využíván k nákupu zemědělských strojů, stavebního materiálu, čerpadel a podobně pro budoucí osady v Palestině. Všechny výrobky byly převezeny do Palestiny (Tel Avivu) tam sídlící společností Haawara, odkud pak se dále prodávaly.¹²⁹ Prodejní náklady byly dále přeneseny na přistěhovalé Židy. Nárok na vlastnictví výrobků se pak přesně řídil podle výše jejich vkladu u zmíněné soukromé banky.

¹²⁷ Předchůdce pozdějších computerů; pozn. překl.

¹²⁸ Světová sionistická organizace během své konference 20. 8. 1935 ve švýcarském Lucernu dohodu Haawara potvrdila. Současně také převzala veškerou správu i provedení transakce.

¹²⁹ Edwin Black, *The Transfer Agreement – The untold Story of the Secret Agreement Between the Third Reich and Jewish Palestine*, New York/London 1984, 43

Takto dohoda Haawara výrazně oživila zahraniční obchod s Palestinou. A naopak zase tím mohl sionismus krýt své potřeby na židovské přistěhovalce i na kapitál ve formě trvanlivého materiálu.

Německo mimořádně profitovalo z řečené obchodní dohody, která mu v letech 1933 až 1939 vynesla slušnou sumičku téměř 106 milionů říšských marek.¹³⁰

Warburgové v dohodě Haawara sehráli významnou roli. Během prvních let platnosti smlouvy odpovídal Max Warburg za její dodržování. Později odpovědnost předal svému bratru Felixovi, který židovské přesídlování ještě vystupňoval pomocí dividend a kreditů.

Všichni Židé, připadající v úvahu pro pozdější vystěhování do Palestiny, mohli své peníze již předem deponovat, ale prozatím ještě dál žít v Německu. Měli volný přístup ke svému majetku ve formě kreditů na židovské obce v Palestině. Mohli se však také rozhodnout pro investování svých peněz v Palestině. Dokonce si mohli i na deset let předplatit zdravotní pojištění! Dohoda Haawara také zájemcům nabízela možnost navštívit Palestinu ještě před tím, nežli se definitivně rozhodnou vycestovat nebo ne. V tom případě uhradili své cestovní náklady předem a obdrželi za to bony, splatné v celé Palestině.¹³¹ Když vycestování do Palestiny začalo, vyplatila soukromá banka zálohu ve výši 1 000 palestinských liber každému, kdo byl ochoten tam přesídlit.¹³² Přidělování palestinských peněz bylo tenkrát jinak velkou výjimkou, z níž měli prospěch výhradně němečtí Židé, přicházející do této země. Zdůrazňuje to izraelský historik Avraham Barkai ve své knize „Vom Boykott zur Entjudung“ (Od bojkotu k odžidovštění).¹³³ Židovští přistěhovalci museli po příjezdu předložit alespoň minimální příspěvek na Palestinský fond jako důkaz, že mají nezbytné prostředky k přežití a založení nové existence. Zbytek peněz je čekal na soukromých kontech, která dala k dispozici banka Haawara. Po příjezdu do Palestiny dostávali Židé nábytek i všechno ostatní k zajištění své nové existence jako stroje, nářadí atd.

Podle Toma Segeva dostávalo nadále měsíční *německou* sociální pomoc i mnoho židovských přistěhovalců, kteří byli donuceni vzdát se svých pracovních míst.

Do Palestiny začalo putovat mnoho osobních aut, celé knihovny klasické a moderní literatury i vzácný nábytek. Především se však nesmí zapomínat na značný majetek, který si Židé přinášeli do své nové domoviny. Jak dokládá židovský historik Edwin Black, bylo „*zvláště koncem třicátých let vystěhovalcům do Palestiny dovoleno převést tam plnou hodnotu svých domů a továren*“. Podle jeho výpočtů se dohodou o internacionálních bankovních transferech takto dostalo do Palestiny celkem 70 milionů dolarů. Příliv kapitálu z Německa měl nesmírný vliv na zemi, jako je Palestina, která se i v současnosti stále ještě považuje za rozvojovou.

Velké průmyslové celky byly stavěny přímo na místě, jako např. čistička vody Me-koroth a textilka Lodzia. Podle Edwina Blacka dohodou Haawara umožněný obrovský

---

¹³⁰ Tamtéž, 43.

¹³¹ Werner Feilchenfeld; Dolf Michaelis; Ludwig Pinner, *Haawara-Transfer nach Palästina und Einwanderung deutscher Juden 1933-1939* (Leo-Baeck-Institutsnummer 29), Tübingen 1972, 49.

¹³² Dohoda Haawara umožnila vycestování i méně majetným Židům. Zálohy vyšší než 1 000 palestinských liber se v tom případě financovaly příjmy z obchodní smlouvy s Palestinou. Hodnota palestinské libry tehdy odpovídala přibližně hodnotě britské libry.

¹³³ Avraham Barkai, *Vom Boykott zur Entjudung – Der wirtschaftliche Existenzkampf der Juden im Dritten Reich 1933-1943*, Frankfurt 1988, 63.

příliv hospodářského materiálu i kapitálu měl podstatný podíl na ekonomickém růstu i na samotném založení státu Izrael.¹³⁴

V brožuře z roku 1939 sama vládní strana úředně přiznala, že za založení židovského státu v Palestině vděčí transferu židovského majetku z Německa, umožněnému dohodou Haawara.¹³⁵ V publikaci dějin práva s titulem „Transfer Haawara do Palestiny a vycestování německých Židů 1933-1939“,¹³⁶ jejímž sepsáním pověřil dr. Werner Feilchenfeld vlivné členy společnosti Haawara a vydal ji Leo-Baeck-Institut, se konstatuje:

„Příliv německého kapitálu na základě dohody Haawara měl velký význam pro obnovu země jak v soukromém, tak i veřejném sektoru. V židovské Palestině bylo založeno mnoho nových průmyslových i obchodních podniků. Stavělo v ní i mnoho firem, které pro dnešní izraelské hospodářství mají životní význam. Dobrým příkladem toho je firma Mekoroth, zásobující celý Izrael pitnou vodou. V letech 1933 až 1940 se počet a velikost židovského osídlení zdvojnásobily. Bylo to možné pouze díky půjčkám, poskytnutých v rámci dohody Haawara.“¹³⁷

Vzdor příznivým podmínkám, které dohoda Haawara vytvořila pro německé Židy i pro budoucnost Palestiny, byl odpor proti ní silný. Vyjednávání za kulisami byla podle Edwina Blacka podrobně popsána v jeho knize „The Transfer Agreement“ (Dohoda o transferu). Pro Blacka je těžké pochopit a ještě těžší vysvětlit existenci dohody mezi Třetí říší a sionistickou organizací ve prospěch státu Izrael. V Palestině ovšem nešlo všechno hladce. Palestinské podniky viděly ve faktickém monopolním postavení organizace Haawara s jejím importem německých výrobků ohrožení svého postavení na trhu. Zvláště se vzpíraly vznikajícím židovským obchodním a průmyslovým firmám, zvýhodňovaným dovozem cenově příznivějších výrobků z Německa. Organizace Haawara na stížnosti reagovala ztížením podmínek importu s cílem chránit trh ve prospěch domácích výrobků (tzv. Tozeret-Haarez-Protektion).

Pro vychytralé podnikatele ovšem zůstávaly různé možnosti těžít z dohody, a to především obratným manévrováním. Tak se stávalo, že mnohé firmy sice dovážely součásti pro své stroje z Německa prostřednictvím dohody Haawara, pak však dovozní restrikce používaly ke škodě (čistě) domácích výrobků. Dohoda tedy působila negativně na poptávku po zahraničních výrobcích a současně pozitivně na obchodní bilanci organizace Haawara.

Hlavním cílem dohody Haawara s nacisty však bylo přimět Židy k vycestování do Palestiny. Židé si měli naprosto jasně uvědomit, že odchod do Palestiny je pro ně jediná šance na přežití. Bankovní vklady německých Židů, kteří dávali přednost vystěhování do sousedních zemí, byly zmrazeny! A naopak všem, kteří se hodlali vystěhovat do Palestiny, se k tomu dostalo veškeré nezbytné pomoci.

Sionistickou politiku společně podporovalo ministerstvo zahraničí včetně německého konzulátu v Palestině, ministerstvo pro Střední Evropu a Orient, i ministerstvo zahraničního obchodu. Ministerstvo vnitra bylo kompetentní pro organizování vystěhovalectví, zatímco ministerstvo hospodářství podporovalo masové vycestování a staralo se o dohodu Haawara i o její hospodářskou činnost. Americký expert a historik Francis

---

¹³⁴ Edwin Black, *The Transfer Agreement: The untold story of the Secret Agreement Between the Third Reich and Jewish Palestine*, New York 1984, 373, 379, 382.

¹³⁵ IMT, 32, 243, Dokument 3358-PS.

¹³⁶ V originále *Haawara-Transfer nach Palästina und Einwanderung deutscher Juden 1933-1939*.

¹³⁷ Ingrid Wecker, *Feuerzeichen*, Tübingen 1989, 222.

R. Nicosia ve své doktorské práci pro americkou univerzitu objasňuje na jedné straně vztahy mezi nacistickým režimem a německými sionisty, na druhé straně i šikanování Židů v období mezi nástupem Hitlera k moci a vypuknutím druhé světové války. Jak Nicosia uvádí, německá vláda a zvláště SS podporovaly odchod Židů do Palestiny poskytováním praktické rozvojové pomoci v nejrůznějších oblastech. SS cvičily mladé Židy ve speciálních vojenských zařízeních. SS se od počátku aktivně podílely na ovlivňování německých Židů ve smyslu sionistické politiky. SS všemi prostředky podporovaly masové vysídlování a šly dokonce tak daleko, že vykonávaly tlak v tom směru i na Židy, kteří se sami považovali za Němce. Ve státních, SS vedených školách se jim připomínal jejich židovský původ a identita. Také židovské společenské a kulturní instituce nejrůznějšího druhu byly zapojeny za tím účelem. Teprve budou-li si Židé vědomi svého původu a identity, stanou se ochotnějšími k odchodu do Palestiny.¹³⁸ Všechna opatření na podporu vystěhovalectví německých Židů spadala do kompetence SS a gestapa včetně speciálních vojenských a výcvikových zařízení. Během let se propojení mezi nacisty a sionisty prohlubovalo. Sionisté byli přesvědčeni, že přeškolovací opatření pozitivně zapůsobí na odchod Židů do Palestiny a proto plánovali rozsáhlou síť školicích center, jež měla být financována a zřízena SS, které také k tomu daly většinu potřebných pozemků. Přeškolovací programy byly v první řadě zaměřeny na mladé Židy, kteří ještě neměli svá životní povolání. Mělo se jim tam dostat všech znalostí a dovedností, jež by potřebovali později v Palestině. Po celé Německé říši se prostírala obrovská síť takových školicích center, v nichž sionističtí učitelé připravovali Židy na budoucí život v Palestině.¹³⁹ Bude to znít podivně, ale bylo to skutečně gestapo, na něž se mnoho Židů obracelo s prosbou o pomoc, cítili-li se ohroženi státními úřady nebo se nějak jinak dostali do nebezpečí. Poté, co byla budova židovských vystěhovaleckých úřadů v berlínské Meinekenstraße značně poškozena během tzv. křišťálové noci v listopadu 1938, byly to znovu SS, kdo použil veškeré své moci k tomu, aby se židovské úřady co možná nejdříve zase mohly chopit své práce. Důstojníci SS zabezpečovali přednostní pomoc sionistům, liberálním a loajálním Židům na rozdíl od antisionistů. Ti byli naopak zatýkáni a propouštěni teprve poté, když souhlasili s vystěhováním do Palestiny.

Po anšlusu Rakouska Hitlerem r. 1938 se Adolf Eichmann stal předsedou Ústředny pro židovské vystěhovalectví ve Vídni. Jako takový se Eichmann se svým štábem pravidelně scházel s předními sionisty jako např. Davidem Ben Gurionem v jednom křídle Rothschildova paláce.¹⁴⁰

Jedním z důsledků tajného spojení nacistů se sionisty byly pravidelné návštěvy důstojníků jako třeba Eichmann v Palestině. Uvádí se, že tam měly existovat také regionální svazy nacistické strany.¹⁴¹ Podle Francise Nicosii došly věci tak daleko, že roku 1937 německá vláda nechala přes ministerstvo zahraniční prohlásit, že nacistům je v Palestině zakázáno šířit antisemitskou propagandu. Protižidovské nálady palestin-

¹³⁸ *Lagebericht* (Situační zpráva), Mai/Juni 1934, 106.

¹³⁹ Byly to školy v místech Lobitten, okres Královec, Flensburg, Altona, Hamburk, Štětín, Berlín, Hannover, Caputh, Magdeburk, Neuendorf, Gut Winkel, Schniebinchen, Bomsdorf, okres Bitterfeld, Lipsko, Vratislav, Grusen/Frankenberk, Konstadt, Drážďany, Klein Silsterwitz, Kolín, Preisktretsch, Guttentag, Charlottetal, Bonn, Beuthen, Stuttgart, Augsburg, Mnichov, Fischach a Gut Winkelhof.

¹⁴⁰ Tom Segev, *Die siebte Million – Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995, 47.

¹⁴¹ Francis Nicosia, *Hitler und der Zionismus*, Leoni am Starnberger See 1990, 88-110.

ských Arabů nemají být podněcovány, protože by to mohlo mít vliv na německý přístup k emigraci Židů. Navíc by to vedlo ke znepokojení a zmatení Židů, ochotných odejít do Palestiny.

Po anšlusu Rakouska byla i tam zřízena školicí centra pod dohledem samotného Eichmanna. K boji s ilegálním vystěhovalectvím se spojil s gestapem. Větší skupiny vystěhovalců dostávaly na cestě do Rakouska ochranný doprovod SS.

Hanna Arendtová ve své knize „Eichmann v Jeruzalémě“ píše, že během svého procesu v Jeruzalémě vypověděl, že zachránil životy sta tisíc Židů.¹⁴²

Se svolením nacistů mohlo židovské mládežnické sdružení Betar pokračovat ve své práci v Rakousku. Jako dříve se dál pořádala setkání, turistika, letní tábory, sportovní závody a podobně. Na programu byly také zemědělské kurzy. Členům sdružení bylo dovoleno nadále nosit svou uniformu, ba dokonce – v plném souladu s duchem doby – rozdávat letáky s fašistickým obsahem. Když jistá jednotka SS přepadla mládežnický tábor Betaru, jeho vedoucí se ihned spojil s gestapem, které přijalo odvetná opatření. Později gestapo oznámilo potrestání dotyčné jednotky SS!

Dohoda Haawara byla nacisty podporována od samého začátku, ovšem od roku 1935 sílila kritika vystěhovalcké politiky i samotného užívání dohody. Tajná služba SS se obávala, že by se židovský stát mohl stát pevnou baštou pro Židy, z níž by mohli napadat Třetí říši. Od roku 1937 se většina členů vládního i stranického směru začala od smlouvy Haawara odvracet, ale již 1938 za to **byli pokáráni osobním Hitlerovým výnosem!** Smlouva Haawara musela být za každou cenu zrealizována! Hitler ignoroval všechny rady svých hospodářských expertů, protože byl názoru, že vystěhování Židů převáží významem všechny hospodářsko-politické úvahy. Dr. Jehuda Bauer se domnívá, že dohoda Haawara sice na jedné straně byla významným zdrojem peněz pro založení Izraele, na druhé straně však pro Třetí říši znamenala ztrátový obchod. Ve své knize „Freikauf von Juden?“ (Výkupné za Židy?) píše: „Obnosy to jsou skutečně působivé; bezpochyby až ony umožnily zřízení židovského státu.“

Izraelský politik a antisionista Uri Avnery v knize „Izrael bez sionistů“ prokazuje, že přední sionisté během války nepodnikli prakticky nic na pomoc evropským Židům.¹⁴³ Z jejich pohledu by filantropické pokusy v Evropě, ba pouze v samotném Německu, jen uškodily státu v Palestině. A protože většina z nich si s sebou do Palestiny nepřinášela nic kromě přistěhovalckých papírů, byli považováni za „nežádoucí lidský materiál“. – Sionističtí vůdci přistěhovalckých úřadů byli v tomto ohledu zajedno: „S ohledem na Palestinu je 90 % těchto Židů nepoužitelných.“¹⁴⁴

Zpráva „Záchraného výboru“, uložená v jeruzalémském archivu sionistů, dokládá následující velice zajímavou úvahu: „Koho je vlastně třeba zachránit? Máme principiálně zachránit všechny, kteří jsou v tísní? Nebo máme všechno přeměnit na sionistickou akci a zachránit jen takové, jež jsou upotřebitelní pro výstavbu země Izrael a Židovstva?“¹⁴⁵ Pokud můžeme ještě zachránit nějaké tisíce namísto milionu lidí, měli

¹⁴² Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem: Ein Bericht von der Banalität des Bösen*, München 1965, 90-91.

¹⁴³ Uri Avnery, *Israel ohne Zionisten*, Gütersloh 1969, 94.

¹⁴⁴ Tom Segev, *Die siebte Million – Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995, 53.

¹⁴⁵ Britská vláda přenesla na sionistickou organizaci právo vystavovat imigrační povolení podle pevných kritérií.

bychom zachránit takové, které lze použít na obnovu židovského národa vzdor všem prosbám a výtkám ostatních? Je důležité zachránit mladé a dobře vyškolené průkopníky, kteří jsou schopni budovatelské sionistické práce.“¹⁴⁶

Zpráva používá výraz „nejlepší materiál“ na označení těch, které považuje za hodné záchrany.

Jinými slovy, všichni sionističtí vůdci sledovali nežidovskou politiku. Sám Chaim Weizmann, jeden z nejdůležitějších vůdců sionismu, neměl před očima nic jiného než osídlení Palestiny. „Raději bych chtěl zažít zánik německých Židů, nežli zánik státu Izrael.“¹⁴⁷ Sionistům ležel na srdci jen zájem Izraele. Záchranu evropských Židů nepovažovali za svou úlohu. Ta podle Ben Guriona v poselství Jewish Agency spočívala ve výstavbě izraelského státu.¹⁴⁸ „Dokonce i kdybych měl jistotu, že život všech židovských dětí může být zachráněn jejich dopravením do Anglie, ale jen poloviny z nich přesídlením do Palestiny, přesto bych volil druhou možnost.“ Na zasedání ústředního výboru 7. prosince 1938 vyjádřil Ben Gurion **obavu**, že „lidské svědomí“ přiměje mnoho států po Křišťálové noci otevřít své hranice židovským uprchlíkům z Německa. Spatřoval v tom ohrožení a varoval: „Sionismus je v nebezpečí.“

Nezapomínejme, že antisemitismus za nacistického režimu brzy nabyl ostrých forem. Čím více se životní podmínky německých Židů zhoršovaly, tím rychleji přibývalo žádostí o vystěhování do Palestiny. Teprve když britská vláda roku 1939 imigraci omezila, židovský exodus do Palestiny začal váznout.

Je ostudnou kapitolou dějin, že několik lodí s uprchlíky, kterým se podařilo dostat poblíž pobřeží, Angličané odtamtud odehnali. V důsledku toho před břehy Palestiny utonulo 600 Židů.

Po léta jsme byli krmeni lživými povídkami o pasažérech dopravních lodí Patria a Struma. Říkalo se nám, že raději zvolili hrob na dně Středozemního moře na protest proti odmítnutí britské mandátní správy pustit je do Palestiny. Takové falešné vyličení tehdejších událostí dodnes bez příčiny pohoršuje nálady veřejnosti.

V druhé polovině listopadu 1940 dorazila k palestinským břehům řada lodí, mezi nimi Patria a Milos, se židovskými uprchlíky z Evropy na palubě. Byli to naneštěstí utečenci, neregistrovaní u židovské přistěhovalecké agentury, většinou staří lidé a děti. Přestože měla agentura 29 000 vstupních víz, která pro ně mohla použít, neuznala je toho hodnými a kategoricky odmítla jejich žádost o vylodění v palestinských přístavech.¹⁴⁹ Vzhledem k odmítavému postoji židovské agentury začali Britové shromažďovat pasažéry obou lodí na dalším plavidle, na Patrii v přístavu Haifa, se záměrem dopravit je pak na ostrov Mauritius. Židovská agentura však měla jiné plány: Rozhodla se životy přistěhovalců použít jako sázku do politické loterie. Aktivisté teroristické židovské organizace Haganah dopravili tajně na palubu lodi nálože a spolu s 1 783 pasažéry na palubě ji vyhodili do vzduchu.¹⁵⁰

---

¹⁴⁶ Tom Segev, *Die siebte Million – Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995, 139.

¹⁴⁷ J. G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Oldendorf 1972, 5.

¹⁴⁸ Tom Segev, *Die siebte Million – Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995, 115.

¹⁴⁹ Vyjádření britského ministra kolonií Olivera Stanleje ze 3. února 1943.

¹⁵⁰ Viz Naeim Giladi, *Ben-Gurion's Scandals. How the Haganah and the Mossad eliminated Jews* (Skandály Ben Guriona. Jak Haganah a Mossad zabíjely Židy), Tempe (Arizona) 2003, 75-79.

Další lodí, jejíž pasažéři utonuli, byla Struma. Počátkem února 1942 přistála se 769 evropskými vystěhovalci na palubě v Istanbulu. Cestu organizoval Abrahám Stoufer. Od místních židovských obcí shromáždil peníze ve formě fondu, aby mohl pronajmout lodě pro všechny, kteří chtěli uprchnout z nacistického Německa. Jeho přístup byl zcela jiný než sionistů, kteří se rozhodli pro selekci přistěhovalců a vpouštěli do země jen takové, kteří se jim zdáli být schopní ke kolonizační práci v osadách. Naneštěstí Stoufer nepatřil k týmu židovských emisarů, vyslaných sionistickým hnutím do Evropy a neměl tedy od Eichmanna povolení pro to, co dělal.¹⁵¹

Struma se potopila. Otázka je prostá: Byl její zánik obyčejným námořním neštěstím, nebo šlo o cílený teroristický čin, jak tomu již bylo v případě Patrie? Ať už byla příčina potopení lodi jakákoli, sionisté z toho vytěžili soucit a podporu světové veřejnosti k otevření bran Palestiny. Jak to komentoval náměstek izraelského premiéra, Moše Šaret, „jiná cesta nebyla“.

Je rovněž smutné, že také Spojené státy dělaly všechno, co bylo v jejich silách, na omezení přesídlování Židů z Německa... Židovský vliv v USA byl sice dostatečný k prosazení Roosevelta za prezidenta, ale zdánlivě již ne dost silný na prosazení pomoci německým Židům!

Nechme však zatím stranou hlubší pohnutky Angličanů, Američanů a sionistů, a podívejme se na citát z knihy židovského autora J. G. Burga „Vina a osud“: „Čím více příkoří musejí Židé ve světě zažívat, čím více jsou pronásledováni, tím lepší jsou šance sionistů.“¹⁵² Kdyby šly věci podle nacistické vlády, bylo by z Německa vycestovalo podstatně víc Židů! Britská vláda a zvláště oficiální sionistické hnutí se však všemi prostředky snažily zdržet nežádoucí Židy od přesídlení do Palestiny pod britskou mandátní správou.

Dohoda Haawara platila až do poloviny druhé světové války. Přesto byly i poté navázány další nitky mezi nacisty a sionisty – jejich spojení se nikdy úplně nepřerušilo. Přední badatel holocaustu a historik ústavu Jad Vashem, prof. Jehuda Bauer, ve své knize „Výkupné za Židy?“ píše o závěrečném setkání ve Švédsku emisarů Himmlera a Norberta Masura, představitele Světového židovského kongresu. Došlo k němu v dubnu 1945 těsně před zánikem Třetí říše.

Dr. Nahum Goldmann, který vystřídal prof. Chaima Weizmanna ve funkci předsedy světové sionistické organizace, ve své autobiografii „Staatsmann ohne Staat“ (Státník bez státu, Berlín 1970) dohodu Haawara obhajuje: „Umožnila vycestovat do Palestiny 80 000 německých Židů, kteří tam vykonali významnou práci a patřili k nejvíce tvůrčím silám, podílejícími se na výstavbě země.“

Dohoda Haawara byla nápomocná židovské Palestině v tom smyslu, že země byla po válce schopná přijmout statisíce Židů z celého světa a stát se nezávislým státním útvarem. Prof. Bruno Blau k tomu roku 1951 poznamenal: „Jakkoli to může znít po-
divně, stát Izrael je součástí Hitlerovy Třetí říše. Bez obrovského vlivu nacismu a anti-semitismu by Spojené národy nikdy nesouhlasily se založením židovského státu v Palestině.“ A basilejský historik Heiko Hauptmann jej doplnil slovy: „Byly to ‚šoa‘ a ‚Osvětim‘, které Židy semkly a vyvolaly nutnost založení státu Izrael.“

---

¹⁵¹ Tamtéž, 75-79.

¹⁵² J. G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Oldendorf 1972, 32.

Ještě dnes vychází záplava publikací, líčících noční útěky německých Židů s ranečkem v ruce přes zelenou hranici proti Hitlerově vůli. **Skutečností však je, že německá vláda dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby Židům pomohla k legálnímu vystěhování.** Odchod Židů z Německa byl předem naplánován a realizován pod silicím tlakem. Nešlo o žádný útěk, nýbrž o provádění přesně vypracovaného plánu.

Jak můžeme zjistit podle srovnatelných událostí historie, byly to tytéž mocné síly, které financovaly sionistické organizace, vzestup nacionálního socialismu a dodávaly k tomu Hitlerovi nezbytné prostředky. Za oslabením a trvalým rozbitím Evropy stojí ilumináti stejně tak, jako za založením státu Izrael. Je však jen málo historiků, kteří by otevřeně přiznali, že Hitler byl účinným nástrojem v ruce malé elity, která z jeho skutečného poslání dodnes dělá jen těžko rozpoznatelné, dobře strážené tajemství.

Na Blízkém Východě vytvořila druhá světová válka novou politickou situaci. V listopadu 1947 rozhodly Spojené národy o rozdělení Palestiny na dva státy, na židovský a arabský. Sionistům to samozřejmě nestačilo – chtěli být pány celé Palestiny!

Svět dostal potřebnou lekci z pronásledování Židů nacisty: sionismus se dočkal nových příznivců a podporovatelů; jejich penězům židovský národ z nemalé části děkuje, že sionistický sen o založení státu Izrael dostal roku 1948 konečnou podobu. Nestalo se tak ovšem jen prostředky diplomacie, nýbrž i terorem!

Sionisté dobyli Palestinu moderními zbraněmi, bombami, granáty a stíhačkami. **Ilumináti, kteří pomohli k moci a financovali obě skupiny, sionisty i nacisty, stojí u kolébky dnešního státu Izrael!** Založení židovského státu v Palestině v daný čas bylo podstatným prvkem iluminátského programu. Tato fáze je dnes již zcela uzavřená. Světovládci si jí mj. vytvořili možnost přenést ve vhodný čas své sídlo do Jeruzaléma.

Kapitola 17

Nový antisemitismus

Nejnovějším jazykovým novotvarem iluminátů je „nový antisemitismus“, což v praxi znamená, že každá kritika Izraele je antisemitská. Kanadský ministr spravedlnosti Irwin Coder ve své knize „Human right and the new Anti-Jewishness“ (Lidská práva a nový antijudaismus) z roku 2004 prohlašuje: „Zatímco klasický antisemitismus měl své kořeny v diskriminaci židovského náboženství, tkví nový antisemitismus v diskriminaci Izraelem reprezentovaného židovského národa.“

Profesorka Phyllis Cheslerová ve své knize „The New Anti-Semitism – The current crisis and what we must do about it“ (Nový antisemitismus – Dnešní krize a jak s ní musíme zacházet) píše: „Izrael je světové Židovstvo.“

Židovský spisovatel Norman Finkelstein říká, že klasický antisemitismus, týkající se židovského národa, již dávno nepředstavuje žádný akutní potenciál ohrožení; byl naopak nahrazen „novým antisemitismem“. ¹⁵³ **Stát Izrael nyní zaujal místo židovského národa!** Hlavní roli při tom hraje teze, že jakýkoli útok na židovský národ, tedy každá kritika Izraele, se považuje za „antisemitskou“.

¹⁵³ Srv. Norman Finkelstein, *Dogreden van het antisemitisme. Israel, de VS en hat misbruik van de geschiedenis*, Amsterdam 2006, 38.

Podle Rafaela Pataie nejsou pravidelné masivní kampaně zaměřeny na boj proti antisemitismu, nýbrž na využívání historických příkoří vůči Židům k podezírání a odsuzování každého, kdo se opováží kritizovat Izrael. „Kdykoli mezinárodní společenství vyzve Izrael stáhnout se z okupovaných území a vrátit je arabským sousedům, vytáhne se z pytle obušek ‚nového antisemitismu‘.“¹⁵⁴

Jakákoli seriózní a důvodná kritika sionismu je odmítána jako „antisemitská“. Na celém světě jsou kritici démonizováni jako antisemiti. Dodnes bohužel mnozí zaměňují antisionismus s antisemitismem. Oba výrazy však mají velice rozdílný význam; přesto jsou všeobecně užívány, jako by byly vzájemně zaměnitelné.

Je pravda, že židovský národ mnoho vytrpěl.¹⁵⁵ Dějiny židovského národa to jasně dosvědčují. To však ještě neznamená, že jisté židovské organizace jsou povznesené nad každou kritiku. Přesto bychom také neměli zapomínat, že ve všech organizacích i společenských hnutích jsou lidé dobré vůle, upřímně dbající o dobro svých bližních.

Sionismus je nevyhnutelně spojen s antisemitismem. Rabín Weiss to vyjádřil následovně: „Bez antisemitismu by sionismus nemohl existovat. Sionisté ustavičně tvrdí, že se antisemitismu obávají, přestože jsou to právě oni, kdo jej nechávají znovu ožít. Kdyby antisemitismus skončil, udělal by totéž i sionismus. Sionismus žije z krve, prolévané Židy.“ Proto rabín Nežidy varuje jít ve stopách sionistů a svůj hněv promítat na Židy. Podle Weisse by to jen podpořilo věc sionismu. „Sionisté jsou v absolutně vyhrávajícím postavení,“ říká rabín. Když dostanou, co chtěli, vyhráli. Pokud toho nemožou dosáhnout, změní svou strategii a rozdmýchávají antisemitismus. Ten jim pak přináší podporu každého, kdo nechce být označen za antisemitu.“ V každém případě je pojem „antisemitismus“ sionistickou propagandou používán k ospravedlňování státu Izrael, konstatuje newyorský rabín závěrem.

Sionisté se stále znovu snaží odmítat jim činěné výtky z antisemitismu. Na druhé straně sami početní Židé obviňují sionisty ze závažných zločinů. Zakladatelé sionismu ve svých knihách zcela otevřeně popisují, jak by chtěli svůj vlastní stát založit: Budou sionismus podporovat tak dlouho, až Židům nezůstane jiná volba než uprchnout do Palestiny.

Například Theodor Herzl tvrdil: „Antisemitismus však Židům neuškodí; považují jej za užitečné hnutí pro výchovu židovského charakteru.“¹⁵⁶ Herzl spolupracoval se známými sionisty nejrůznějších odstínů. Tak například vyjednával s ruským ministrem vnitra Vjačeslavem von Plehwe, který organizoval pogrom Židů v Kišiněvu 6. dubna 1903. Již 19. května 1903, tedy pouze 33 dní po skončení zmíněného pogromu, zaslal von Plehwemu dopis, v němž ohlašuje svou cestu do Ruska. V té době bylo již všeobecně známo, že Vjačeslav Plehwe patří k největším tajemstvím v dějinách sionismu. Co asi tak mohlo spojovat bijce Židů Plehweho se sionistickým vůdcem Herzlem? Ten

¹⁵⁴ Cit. podle Rafaela Pataie, in: *Encyclopaedia Britannica*, díl I, 1960, 84.

¹⁵⁵ Zde je třeba dodat, že zmíněné utrpení Židů jako kupř. pogromy a podobně, byly obvykle jen důsledkem strašných zločinů Židů, které sami na národech napáchali! Židé, tvrdošíjně odmítající uznat Krista za skutečného Spasitele, již před mnoha staletími začali skrytě a pokrytecky tu nejstrašnější, nejtotálnější a nejkrvavější válku, a přitom byli vždy ještě tak cyničtí, že spouštěli hrozný pokřik a kvílení vždy, kdy se jim náboženství a národy legitimně bránily, Židy za prokázané zločiny trestaly a omezovaly jejich svobodu ve snaze zamezit jim páchat ještě větší škody; pozn. editora.

¹⁵⁶ Theodor Herzl, *Tagebücher* (Deníky,) Berlin 1922.

nám na to ve svém „Deníku“ odpovídá: „Antisemité budou našimi spolehlivými přáteli a antisemitské země našimi spojenci.“¹⁵⁷

V knize „Der Judenhaß und die Juden“ (Nenávist k Židům a Židé, 1918) dr. Leo Wertheimer píše: „Antisemitismus je anděl spásy pro Židy, který se horlivě stará o to, aby zůstávali Židy. ... Antisemité vytvořili židovské vědomí v mnoha Židech, kteří jimi nechtěli být.“¹⁵⁸

Připomeňme si, co již zde zmiňovaný J. G. Burg ve své knize „Vina a osud“ k tomu píše: „Čím více příkoří musejí Židé ve světě zažívat, čím více jsou pronásledováni, tím lepší jsou šance sionistů.“¹⁵⁹

Josua Goldmann je autorem věty: „Největší nebezpečí pro Židovstvo a židovskou jednotu představuje chybějící antisemitismus.“¹⁶⁰

Dr. Arthur Ruppín soudí: „Nelze sice tvrdit, že pouze antisemitismus vyvolal sionismus, ale přinejmenším v Západní Evropě je antisemitismus nejlepším agitátorem pro sionistickou věc, a zánik antisemitismu by měl za následek zánik sionismu.“¹⁶¹

Již začátkem 20. Laurie Magnus psal o sionistech: „Jsou otcové moderního antisemitismu, i když předstírají, že s ním bojují.“

Podle rabína Yoisroela D. Weisse jsou v mnoha zemích přijaty protirasistické zákony, které obecně slouží k umlčení kritiků sionismu. „Sionisté se rádi skrývají za židovský národ a holocaust, a tím jsou sami nenapadnutelní.“¹⁶²

Nezapomínejme však, že i v sionistických kruzích jsou lidé, věřící, že mohou konat dobro. Proto musíme odolat pokušení házet je do jednoho pytle. Vzájemné city bližních jsou stanoveny pouze Bohem; v jeho očích jsme si všichni jako lidé rovni bez ohledu na to, kdo a odkud jsme. Rasový antisemitismus nemá v pravém náboženství místo. Musíme se učit potlačovat v sobě negativní pocity jako nenávist a opovržení, a soustřeďovat se na pozitivní pocity jako je láska a naděje. Láska ke *všem* lidem a odpor ke *všemu* zlu má být základem našeho myšlení i jednání. Každý nespravedlivý předpoklad k nějaké skupině nebo politické straně je nesprávný, každý zločin, bezpráví nebo lež jsou zavrženíhodné.

Závěrem je třeba ještě dodat, že pouze Hitler a sionisté vždy definovali Židy jako rasu. Bez toho by stát Izrael nikdy nemohl být zřízen!

Raphael Patai v „Britské encyklopedii“ z roku 1973 psal: „Poznatky antropologie ukazují, že navzdory rozšířenému mínění židovská rasa neexistuje. Antropometrická měření židovských skupin na mnoha místech světa prokázala, že se ve všech důležitých fyzických charakteristikách vzájemně velice liší.“

V rámci konference v Tripolisu nadhodil G. J. Neuberger otázku po židovské rase: „Kdo je Žid?“ a sám si odpověděl: „Ti (jsou Židy), kteří v souladu se židovským náboženským zákonem halacha přistoupili k židovství.“ Většina dnešních Židů není potomky Judy, nýbrž pouze přijali židovské náboženství. Díla všech proslulých židovských

¹⁵⁷ Cit. podle Franze Scheidla, *Israel. Traum und Wirklichkeit*, Wien 1962, 18.

¹⁵⁸ J. G. Burg, 32.

¹⁵⁹ Během 26. shromáždění Světového sionistického kongresu 30. 12. 1964 v Izraeli; cit. podle Franze Scheidla, 28.

¹⁶⁰ Laurie Magnus, *Aspects of the Jewish Question*, London 1902, 24.

¹⁶¹ Arthur Ruppín, *Die Juden der Gegenwart* (Židé současnosti) Köln 1911, 278.

¹⁶² Rabín Yisroel David Weiss v teologické přednášce na mezinárodní konferenci o autentickém zkoumání dějin a svobody projevu (International Conference on Authentic Research and Freedom of Search) v červnu 2002 ve Washingtonu.

spisovatelů a historiků se shodují v tom, že Židé nepředstavují žádnou zvláštní rasu. Ani biologicky, geneticky, etnologicky nebo antropologicky netvoří jednotu. Nejsou žádné indicie, že by se u nich jednalo o potomky kmene Juda.

Ve vědecké studii proslulého genetika na madridské univerzitě Complutense a autora knihy „O původu Palestinců a jejich genetické souvislosti s ostatními středomořskými populacemi“, španělský profesor Arnaiz-Villena, rovněž potvrzuje, že Židé netvoří samostatnou rasu. Podle jeho studie neexistuje ohledně genetického původu žádný rozdíl mezi palestinským a židovským lidem; mají stejné předky. Mezi oběma národy stávající rivalita má příčinu v „kulturních a religiózní, ne genetických rozdílech“. Vydavatelka časopisu však nakonec podlehla nátlaku sionistické lobby, která označila článek za politicky tendenční a obvinila ji, že šíří „nevhodné názory“ ve věci palestinsko-izraelského konfliktu. Arnaiz-Villena na základě své studie o genetických rozdílech mezi národy Blízkého Východu odmítl celou ideologii sionismu. Jádrem problému skutečně je, že studie zpochybňuje představy o Židech jako rase, což muselo mít nežádoucí důsledky pro sionismus.

Vydavatelka časopisu později přiznala, že jí bylo vyhrožováno pro případ, že článek nestáhne. Akademičtí abonenti časopisu byli žádáni, aby sporné stránky z časopisu vytrhli a zničili. V dopisech všem knihovnám světa byl vznesen požadavek na fyzické odstranění článku z fondů. Po těchto událostech byl prof. Arnaiz-Villena vyloučen ze svazu spisovatelů. Na takové útoky někteří vědci, jako např. britský genetik sir Walter Bodmer a dr. Mazin Qumsiyeh z univerzity Yale vyjádřili Arnaiz-Villenovi svou podporu a protestovali proti brutální cenzuře vědecké práce. Jeden z jeho vědeckých kolegů věc komentoval následovně: „Je to opravdu velice smutné!“

Skuteční potomci kmene Juda přestali existovat již před mnoha stoletími. Žid je osoba, příslušník židovské víry, judaismu. Nositel ceny Německého knižního obchodu (2007, Saul Friedländer, prohlásil: „Každý se může konverzí stát Židem. Je to osobní rozhodnutí.“¹⁶³

Kapitola 18

Adolf Hitler: Rodinná záležitost

„Muž bez smyslu pro dějiny je jako člověk bez uší a očí.“

Adolf Hitler

Jak se mohlo podařit stát se německým říšským kancléřem muži, který neměl vyšší vzdělání a v první světové válce to nedotáhl ani na poručíka?

Od Hanse Franka, Hitlerova osobního právníka, který byl později odsouzen k smrti, se nám dochovalo tvrzení, že Hitler byl pod vlivem Patricka Hitlera, syna svého nevlastního bratra Aloise. Ten měl údajně napsat, že by Adolf Hitler měl ve vlastním zájmu pomlčet o jistých okolnostech z rodinné historie. Podle Hanse Franka by se totiž mohlo přijít na jeho možný židovský původ. Hans Frank měl údajně od Hitlera dostat za úkol věc ověřit. Frank zjistil, že Hitlerova babička, Anna Schicklgruberová, praco-

¹⁶³ *Frankfurter Allgemeine Zeitung* ze 14. října 2007.

vala jako služka v bohaté rodině židovských bankéřů. Podle Franka měl být tehdy devatenáctiletý syn bankéře Hitlerovým dědečkem.

Početné další prameny zmiňují barona Rothschilda z Vídně jako Hitlerova dědečka, jako např. spisovatel a psychoanalytik Walter Langer, který ve své knize „The Secret Wartime Report – The Mind of Adolf Hitler“ (Tajný válečný protokol. Mysl Adolfa Hitlera, New York 1972) zmiňuje řadu pozoruhodných skutečností, jež zmíněnou tezi potvrzují. Langer se při tom opírá o důvěrnou zprávu americké *Office of Strategic Service* (OSS). Podle ní rakouský ministr Dollfuß roku 1934 přikázal tajné policii prozkoumat Hitlerův původ. Policie zjistila, že Hitlerova babička, Maria Anna Schicklgruberová, pracovala jako služka v rodině barona Rothschilda.

V roce 1837 otěhotněla. Poté, co to Rothschildové zjistili, poslali ji porodit do nemocnice v jejím rodném městě Strones. Po anexi Rakouska Hitlerem 13. března 1938 mělo být ve spisech jméno změněno na „Frankenberger“! Protože však neexistovaly žádné informace o muži jménem Frankenberger, bylo pátrání později zastaveno.

Ve Strones poté Anna Schicklgruberová porodila syna, jemuž dala jméno Alois. Odmítla však úřadům sdělit jméno otce. V letech 1837 až 1851 pak měla od Rothschildů dostávat alimenty. Kromě toho také měla mít po léta písemný styk s Rothschildy.¹⁶⁴

Maria Anna Schicklgruberová se později provdala za mlynáře jménem Johann Georg Hiedler. O několik let později se matka a nevlastní otec rozhodli nechat změnit Aloisovo příjmení na „Hiedler“. Zjevně písemnou chybou faráře se tak 6. června 1876 poprvé objevuje jméno „Hitler“.

Otec Adolfa Hitlera byl třikrát ženatý. Adolfova matka, Klara Pözlzlová, byla o 23 let mladší než Alois, jehož byla třetí ženou. Adolfův mladší bratr Edmund (pojmenovaný po Edmundu Rothschildovi?) zemřel, když prvním bylo jedenáct let.

Hitlerova matka zemřela 21. prosince 1907 a byla pochována na Štědrý den. Mladý Adolf nesl její smrt velmi těžce a zůstal stát u jejího hrobu ještě dlouho po odchodu ostatních příbuzných. Svět se mu zhroutil. Počátkem roku 1908 odjel do Vídně. Tam se jeho stopa na dlouhou dobu ztrácí. Víme jen tolik, že v říjnu téhož roku, tedy deset měsíců po matčině smrti, nebyl přijat na Uměleckou akademii a odmítla jej také Škola architektury.

Hitler tehdy žil v židovském mužském útulku. Většina jeho přátel byli Židé. Židovský přítel Reinhold Hanisch mu pomáhal s prodejem jeho obrázků. Hanisch ve své knize „I was Hitler's Buddy“ (Byl jsem Hitlerovým kamarádem) píše, že Hitler Židy v žádném případě nenáviděl.¹⁶⁵ Hanisch si Hitlera často dobíral pro jeho velká chodidla a židovské vzezření: „Hitler tehdy vypadal hodně židovsky, takže jsem mu žertem říkal, že musí mít židovskou krev. Takový hustý vous by jen sotva mohl růst na tvářích křesťana. Kromě toho měl chodidla velká jako pouštní nomádi.“¹⁶⁶

Jak již řečeno, po příchodu do Vídně se Hitler na delší dobu ztratil z obzoru. Události prvních deseti měsíců jeho pobytu ve Vídni jsou zahaleny neproniknutelným tajemstvím, do něž oficiální historiografie dodnes nedokázala vnést jasno.¹⁶⁷

Bylo by zajímavé vědět, s kým a z čeho oněch prvních deset vídeňských měsíců žil. Víme pouze, že při odchodu z Lince měl jen velice málo peněz; rozhodně ne dost na to,

¹⁶⁴ Walter Langer, *The Secret Wartime Report – The Mind of Adolf Hitler*, New York 1972, 131.

¹⁶⁵ Tamtéž, 131.

¹⁶⁶ Tamtéž, 132.

¹⁶⁷ Tamtéž, 204.

aby z nich mohl žít téměř celý rok, aniž by si něco přivydělal nebo byl někým podporován. Není žádný důkaz, že by během té doby pracoval. Jak to tedy bylo možné?

Ilumináti nezdědka falšují údaje a určité události zatajují.

Tak např. v letech 1912-13 žil Hitler osm měsíců v Anglii a v Irsku. Proč všichni historici tuto důležitou okolnost zamlčují? Co tam měl tenkrát Hitler co pohledávat? Bridget Hitlerová ve své knize „The Memoirs of Bridget Hitler“ potvrzuje, že Hitler v letech 1912 a 1913 skutečně v Anglii a Irsku žil. Podle Grega Halletta byl Hitler tehdy školen v *British Military Psych-Ops War School* v britském Devonu a v Irsku. Bridget Hitlerová tvrdí, že se Hitler po celý čas zabýval studiem jistých písemností. Hallett píše, že šlo o speciální cvičení. Podle toho byl již tehdy připravován na svou roli!

V Hitlerově případě se dozvídáme, že podle padělaných údajů zemřela jeho matka až v prosinci 1908, tedy o rok později, než se obecně má za to. Oficiálně se uvádí, že Hitler až do té doby žil doma. Zmatek kolem úmrtního dne jeho matky není náhodný: jak se zdá, Hitlerovi židovští prarodiče, kteří tenkrát ve Vídni žili, ho k sobě vzali a podporovali jej.

Na podporu této teze existuje indicie: Podle tajné zprávy tajné služby OSS neměl Hitler po odmítnutí Uměleckou akademií úspěch při hledání trvalejšího zaměstnání.

Při pozorné četbě Hanischovy knihy vidíme, že Hitler by si býval mohl s nevelkou námahou zajistit poměrně slušný příjem a svou životní situaci zlepšit malováním akvarelů. Ale to nechtěl. Místo toho stále sestupoval po společenském žebříčku, až byl nakonec nucen žít mezi lidskou spodinou. Jak Hanisch píše, Hitler byl znám nejen svým obdivem k Rothschildům. Když se jemu a Hitlerovi vedlo mimořádně špatně, šli spolu za bohatým Židem, kterého Hitler nazýval svým otcem. Velmi pravděpodobně zde Hanisch zaměnil „otce“ s „dědečkem“.¹⁶⁸ Byla by to jistá indicie, že Hitler byl ve styku se svými židovskými prarodiči.

Hitler si byl podle všeho dobře vědom, že má židovského dědečka. Svůj původ však vždy pečlivě tajil. „*Moji političtí odpůrci se nesmějí nic dovědět o mém původu ani o historii mé rodiny,*“ řekl roku 1930.

V roce 1938 nechal Hitler rodné městečko svého otce (Strones) přeměnit na vojenské cvičiště (Allensteig). Nařídil rovněž zlikvidovat svého židovského přítele Hanische! Ten byl zatčen a zemřel pravděpodobně na infarkt.

Počátkem září 1945, tedy krátce po válce, v novinách „Neues Deutschland“, redigovaných pod americkým dozorem, vyšel článek, podepsaný Müllerem, prvním Hitlerovým životopiscem. Hitler jej svého času pověřil sepsáním Vůdcovy biografie. Při zkoumání materiálů také on objevil, že Hitler pocházel od Rothschildů. Hitler mu poté zakázal v biografii rodinnou historii zmínit. Po válce pak životopisec tuto velice zajímavou informaci o historii Hitlerovy rodiny zveřejnil v novinách „Neues Deutschland“ (září 1945).

S pomocí komunistů

Jen málokdo ví, že se Hitler nedostal k moci na základě skvělého volebního výsledku NSDAP, nýbrž s pomocí komunistů a sociálních demokratů.

---

¹⁶⁸ V němčině je taková záměna při ledabylé výslovnosti vysvětlitelná podobností slov „Vater“ (otec) a „Großvater“ (dědeček); pozn. překl.

STRANY	MANDÁTY
nacionální socialisté	196
sociální demokraté (SPD)	121
komunisté (KPD)	100
centristé	70
Strana německo-národní	52
ostatní strany	45
mandáty	584

Podíváme-li se kriticky na uvedená čísla, musíme si hned položit otázku, proč marxistické strany SPD a KPD nezabránily Hitlerovu vzestupu k moci. Obě měly nakonec podporu 12 milionů voličů. Většinou to byli dělníci, kteří vědomě volili komunisty a socialisty; od nich by se nejspíše čekalo, že se budou starat o své politické záležitosti. Kde zůstala Rudá fronta (Rotfront), úhlavní nepřítel nacionálních socialistů? Plných 14 let se po celém Německu cvičila v protestních shromážděních a pouličních nepokojích. V roce 1920 se jí dokonce podařilo zmařit první Hitlerův pokus dostat se k moci. Co se asi stalo, že nejmocnější marxistické strany veškerou moc najednou přenechaly Hitlerovi zcela dobrovolně a bez boje?¹⁶⁹

29. ledna 1933 říšský prezident Paul von Hindenburg odstoupil z úřadu a den poté jmenoval Hitlera svým nástupcem. Na věci je udivující skutečnost, že se tak nestalo většinou pravicových stran, nýbrž že to bylo možné teprve prostřednictvím KPD a SPD, které nyní bez boje složily zbraně. Vezmeme-li v úvahu fakt, že žádná z těchto politických stran nebyla ve vlastním smyslu slova demokratická, přímo se nám vnucuje jediné možné vysvětlení: Marxistické strany selhaly, protože k takovému jednání byly přidrženy naší „světovou elitou“. Hitler měl mít volnou ruku!¹⁷⁰

S pomocí Chamberlaina a Daladiera

Jak si vysvětlit záhadný vztah Hitlera a jeho protivníků? Při pozornějším zkoumání totiž můžeme odhalit jedinečné schéma v sledu událostí: pokaždé, když se Hitler dostal do obtíží, přišla mu zvenčí nejen podpora; v jistém smyslu mu jeho protivníci dokonce ukazovali východisko! Je-li na Hitlerovi něco opravdu tajemného, pak je to jistě toto zvláštní schéma událostí. Samotné události mluví pro to, že zde byl generální plán, který se pak projevoval i ve druhé světové válce.

Ivan Majskij byl v letech 1932 až 1943 sovětským velvyslancem v Londýně. Podle jeho slov to nebyl nikdo jiný, než anglický premiér Neville Chamberlain a jeho francouzský kolega Edouard Daladier, kdo podporovali Hitlera a jeho reakcionářskou politiku.¹⁷¹ Ve své knize „Kdo pomáhal Hitlerovi?“ Majskij píše: „Mnohé skupiny se chtěly postavit na odpor agresí Německa a Itálie, ale moc byla v rukou politického centra reakční buržoazie. Nereakčnější skupina byla známa jako *clivende* (synonymum za *ilumináty*) a scházela se v salonu Lady Astorové.¹⁷² Skupina *clivende* pranýřovala blo-

¹⁶⁹ Srv. Dieter Rüggeberg, „Anmerkungen und Ergänzungen“, in: Ivan Maisky, *Wer half Hitler?* (Kdo pomohl Hitlerovi?), Wuppertal 1992, 233-249.

¹⁷⁰ Emil Aretz, *Hexeneinmaleins einer Lüge*, Pähl 1970, 122

¹⁷¹ Ivan Majskij, *Wer half Hitler?*, Wuppertal 1992, 222.

¹⁷² Rodina Astorů je jedním z předních iluminátských rodinných seskupení.

kádu Německa a Itálie.“ Podle Majského nabyt tento postoj na vlivu a dosáhl vrcholu roku 1937, kdy se Chamberlain stal premiérem a Lord Halifax tajemníkem v ministerstvu zahraničí. Tehdejší insider Majskij pokračuje: „Skupinou clivende převzaté postavení pak vedlo k britské a francouzské podpoře Hitlerovy politiky. Později se k nim přidaly i jisté kruhy v Americe, Rakousku, Španělsku a Československu.“

V důsledku silícího tlaku britského obyvatelstva i zemí, ohrožených anexí Hitlerem nebo Mussolinim, byli ilumináty kontrolovaní politici nuceni zachovávat alespoň zdání. Čistě navenek dělali k uhájení míru všechno, co bylo v jejich silách.

Spojenectví mezi Sovětským svazem, Anglií a Francií na obranu proti možné agresii ze strany fašistických států Německa a Itálie selhalo jako už tolik dřívějších dohod mezi těmito zeměmi, protože bylo poznovu ilumináty sabotováno. Chamberlainova britská vláda měla stejně tak málo jako Daladierova francouzská v úmyslu takového spojenectví se účastnit a naopak všemi prostředky se pokoušely mu zabránit. V důsledku postojů těchto dvou zemí bylo vyjednávání v srpnu 1939 ukončeno. **Zde je klíčový důkaz systematického spiknutí, které pak vedlo ke strašlivé válce.**

Tehdy existovalo více než 50 mírových iniciativ z neutrální nebo mezinárodní strany s cílem zabránit světové válce.¹⁷³ Na jejich základě bylo ještě možné propuknutí hrozná války zabránit. Mocnosti za kulisami v Berlíně, Washingtonu a Londýně však rozhodly jinak! Válce šlo zabránit, kdyby se proti fašistickým zemím postavila rychle a efektivně jednající fronta. Kdo jí však stál v cestě? Není pochyb o tom, že jediná realistická dopověď na otázku zní: „ilumináti“.

S pomocí naší globální elity

Mohl Hitler sázet na podporu iluminátů? Byl součástí jejich podrobného plánu? Školili jej, podporovali a starali se o něj již od jeho mladých let ve Vídni tak, aby se mohl jednou stát německým kancléřem?

Jak jsme si již řekli, Hitler se po příchodu do Vídne na velmi dlouhou dobu ztrácí z obzoru – a nebylo to poprvé!

Oficiálně zůstal Hitler v letech 1910 až 1913 ve Vídni. Ať je tomu konečně jakkoli, jisté je tolik, že v čase od ledna 1911 do 24. května 1913 o něm nejsou žádné informace. Je to také jediné období v Hitlerově životě, kdy nebyl fotografován a nejsou ani žádní očití svědci, kteří by mohli potvrdit, že byl ve Vídni nebo někde jinde v Rakousku. Zde se jedná o chybějící roky v jeho životě, představující tajemství pro všechny historiky. Kde byl Hitler v době, kdy mu bylo 21 až 23 let? V knize Brigid Hitlerové „My Brother in Law Hitler“ (Můj švagr Hitler) čteme: „V listopadu 1912 přijel Hitler vlakem do Liverpoolu a zůstal u nás do dubna 1913.“ Hitler tam však nepřišel z Vídne. Když dorazil, byl oblečený a vybavený pouze na krátkou cestu, ne na delší pobyt. Brigid Hitlerová: „Hitler byl naprosto vyčerpaný. V obličeji měl špatnou barvu a podivný výraz v očích. Jeho bledost a únava byly tak výrazné, až jsem se obávala, že je nemocný, a hned po večeři se také stáhl do ústraní. Hitler byl nejen slabý a bezmocný, ale měl i mnohé psychologické problémy.“ Během pobytu u nevlastního bratra Aloise a své švagrové studoval brožury o psychologickém vedení války, tištěné v němčině britskými a irskými válečnými školami. Tento materiál žárlivě střežil a do nekonečna jej pečlivě studoval. Celý Hitlerův zjev i jeho jednání byly symptomy chátrání (přeměna

¹⁷³ Hans Meier, *Gescheiterte Friedensinitiativen 1939-1945*, Tübingen 2004, 33.

podvědomí člověka). Působil dojmem, jako by rázem opustil prvních dvacet let své ideologie a byl nahrazen tajným mistrem.

Ve své knize „Hitler was a British Agent“ (Hitler byl britský agent) Greg Hallett tvrdí, že od února do listopadu 1912, tedy předtím, než navštívil svou rodinu v Liverpoolu, strávil Hitler devět měsíců školením v Anglii a v Irsku, kde byl cvičen na roli německého kancléře.

Historici příběh Hitlerovy cesty do Irska a velké Británie zpochybňují. Oficiálně žil jako tulák ve Vídni. Nakonec, ať je tomu jak chce, neexistuje pro to v danou dobu jediný spolehlivý svědek. Knihy Brigid Hitlerové, Grega Halletta i dalších, jako např. Davida Gardnera „The Last of the Hitlers“ (BMM, 2001) nedokazují pouze, že je zde překvapivě chybějící časové období v životě Hitlera, ale také odhalují, že strávil 22 měsíců cestováním po Anglii a Irsku.¹⁷⁴

Jak jsme již v prvním dílu viděli, byl iluminátskými rodinami vytvořen předpoklad pro Hitlerův vzestup k moci.

Griffin v knize „Wer regiert die Welt“ (Kdo vládne světu?) píše: „Z detailních výpovědí Kilgoreho výboru amerického senátu 1945 během slyšení o likvidaci německých válečných zdrojů vyplývá, že když nacisté přišli 1933 k moci, mohli již konstatovat, že od roku 1918 došlo k mimořádnému pokroku v hospodářských i průmyslových přípravách Německa na válku. Vydatné příspěvky amerického kapitálu, které v souladu s Dawesovým plánem od roku 1924 plynuly do Německa, vytvořily základnu, na níž byla postavena Hitlerova válečná mašinerie.¹⁷⁵ Již za Brüningovy vlády kancléřský úřad odhalil, že značné finanční částky plynuly ze zahraničí na zdánlivě nepodezřelá Hitlerova konta u Bayerische Veriensbank.“¹⁷⁶

Nechceme zde opominout ani zmínku o tom, že Hitler byl zčásti podporován také německými průmyslníky a různými organizacemi. Tyto peníze pocházely většinou z fondů na potírání teroru, a kromě toho z pojistných prostředků, které se nyní používaly k zakoupení si Hitlerovy přízně. Od roku 1932 ostatně finanční pomoc nešla přímo ani na Hitlera, ani na jeho hospodářské správce, nýbrž na *Deutschnationale Volkspartei* (DNVP) a na *Deutsche Nationalpartei* (DNP). Německý spisovatel a historik Walter Görlitz prokazuje, že Hitler do roku 1928 nedostal žádné peníze od německého ocelářského průmyslu. Tvrdí se, že dostával finanční podporu od nejvyšší finanční instituce Francie. A tou nejvyšší finanční institucí byl tehdy přesně jeden muž: baron Rothschild! Otto Rudolf Braun ve své knize „Hinter den Kulissen des Dritten Reiches“ (Za kulisami Třetí říše, 1987) uvádí následující: „Hitler byl podporován německým hospodářstvím v mnohem menším rozsahu nežli se všeobecně tvrdilo a tvrdí; Hitler byl však zahraničními penězi podporován mnohem a mnohem víc, než se dnes přiznává.“

Jak ještě dále uvidíme, byli to převážně němečtí průmyslníci, kteří Hitlera financovali, přesněji řečeno ředitelé iluminátských kartelů, začleněných do amerických společností, pokud sami nebyli přímo nebo zčásti jejich vlastníky. Anthony C. Sutton ve své knize „Wall Street and the Rise of Hitler“ (Wall Street a Hitlerův vzestup) uvádí,

¹⁷⁴ V oficiální literatuře se uvádí, že Hitler rozuměl nejen hollywoodským filmům bez titulků, ale i diplomatickým rozhovorům bez tlumočnicka. Kde se tak dobře naučil anglicky? – Pozn. editora.

¹⁷⁵ Dawesův plán pochází hlavně od J. P. Morgana.

¹⁷⁶ Vhodným doplňkem tématu jsou „Rakovského protokoly“ v dodatku knihy Ulricha Fleischhauera, *Pravé Protokoly sionských mudrců*; pozn. editora.

že Hitlerovými sponzory naprosto nebyly čistě německé firmy ani německé obchodnické rodiny. S výjimkou Thyssena a Kirdorfa se ve většině případů jednalo o multinárodní koncerny se sídlem v Německu.¹⁷⁷ *I. G. Farben*, *AEG* (Allegemeine Elektrizitätsgesellschaft) a *DAPAG* (Deutsch-amerikanische Petroleum AG) byly od 20. let vybudovány s pomocí amerických kreditů. Ještě na počátku 30. let byli řediteli těchto koncernů do jednoho Američané a rozhodující podíly byly v rukou amerických podnikatelů.

Hitlerův přítel a důvěrník Alfred Rosenberg dvakrát, 1931 a 1933, prostřednictvím předsedy správní rady *Royal Dutch Shell*, Sira Henry Deterdinga, obdržel příspěvek od domu Rothschildů. Gigantický podnik anglicko-holandského obchodníka Henry Deterdinga je dodnes společným vlastnictvím Rothschildů a holandské královské rodiny. Společnost měla rozhodující podíl na Hitlerově vzestupu.

Vícekrát se prokázalo, že Deterding již roku 1921 osobně podpořil Hitlera. Tak např. v biografii Glyna Robertse „The Most Powerful Man in the World“ (Nejmocnější muž světa) čteme následující: „Jak oznamuje holandský tisk, Deterding nechal Hitlerovi poukázat ne méně než čtyři miliony guldenů v době, kdy jeho strana byla ještě v plenkách.“ Spolehlivé anglické prameny dodávají důkaz, že Sir Henry Deterding pomohl „projektu Hitler“ velkorysým finančním darem překonat kritickou fázi.¹⁷⁸ Do roku 1933, tedy v době, kdy v čele *Royal Dutch Shell* stáli Peter Montefiore Samuel a Sir Robert Waley Cohen, byl Hitler koncernem podpořen celkem přibližně 50 miliony marek. Rothschildové tím byli po Warburgovi druhým největším sponzorem Hitlera.¹⁷⁹

V článku novin „*Neue Zürcher Zeitung*“ z 20. října 1998 židovský historik Herbert Reginboin prokazuje, že *American Chase National Bank* v New Yorku byla tehdy nejdůležitější bankou pro německé podniky. Banka *Chase* svého času spolufinancovala německou válečnou mašinerii, ale také německé tajné služby v Severní i Jižní Americe. Během války banka *Chase* pokračovala v obchodech s německou okupační mocí i s gestapem v Paříži. Po válce byli američtí bankovní ředitelé sice obviněni za svou údajnou účast na válečných zločinech, ale nikdy nebyli odsouzeni! V knize *Kdo vládne světu?* naráží Griffin na roli, kterou v Hitlerově Německu sehrál americký velvyslanec William E. Dodd. Ten si 15. srpna 1936 zapsal do deníku: „V současnosti zde má víc než 100 amerických firem sesterské společnosti nebo dohody o kooperaci. *DuPont* má v Německu tři spojence, podporující zbrojní obchody. Jeho hlavním partnerem je *I. G. Farben Company*. V prosinci 1933 na ni *Standard Oil Company* (newyorská sesterská společnost v majetku Rockefellera) převedla dva miliony dolarů a každý rok dostává dalších 500 000 dolarů na produkci pohonných hmot pro případ války. *Standard Oil* může své zisky realizovat jen ve zboží, ale této možnosti se téměř nevyužívá. Každý rok sice informuje mateřskou společnost o dosažených výsledcích, ale své převody tam nezmiňuje. Jak mi sdělil šéf představenstva *International Harvest Company*, její obrat – pravděpodobně na základě růstu zbrojního průmyslu – sice ročně stoupá o 33 %, ale přesto nemá podíl na ziscích. Dokonce i naši výrobci letadel mají tajné dohody s *Kruppem*, *General Motors* a *Fordem*, mají také se zdejšími dceřinými společnostmi

---

¹⁷⁷ Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, 1999, 88.

¹⁷⁸ William Engdahl, *Mit der Ölwaffe zur Weltmacht: Der Weg zur Neuen Weltordnung*, Wiesbaden 1993, 131.

¹⁷⁹ Wolfgang Eggert, *Im Namen Gottes*, Band 3, München 2001, 47.

obrovský obrat, ale žádné zisky. Zmiňuji tyto skutečnosti, protože se věci nesmírně zkomplikovaly a nebezpečí války vzrostlo.“

Teprve chemickému kartelu *I. G. Farben* poskytnuté úvěry vynesly Adolfa Hitlera k moci. Bez zahraničního kapitálu by nebyl chemický kartel *I. G. Farben*, Hitler by se nedostal k moci a nebyla by ani druhá světová válka! Kartel *I. G. Farben* byl skrytou vrchností řízen pomocí nacionálněsocialistické kontroly myšlení, jak ji prováděl dr. Josef Mengele nejprve v berlínském Institutu císaře Viléma a poté v Osvětimi.

Dlouhá léta bádání pod vedením politoložky dr. Susanne Heimové ukázala, že Anděl smrti nebyl sám. Josef Mengele, o němž se dlouho myslelo, že představoval černou ovci mezi německými vědci za nacistického režimu, byl ve skutečnosti podporován sítí vybraných badatelů, patřících k Institutu císaře Viléma, jehož vědcům bylo propůjčeno více než dvacet Nobelových cen.¹⁸⁰ Mengeleho školitel k doktorátu byl mezinárodně uznávaný vědec Otmar von Verschuer, který proslul svým výzkumem dvojčat.¹⁸¹ Peníze pro Institut císaře Viléma pocházely hlavně z Rockefellerovy nadace a vládních ministerstev!¹⁸²

Úzkou spoluprací německého národa s generálním štábem vznikl vojensko-průmyslový mocenský konglomerát, díky němuž měla *I. G. Farben* mnohem větší podíl na zločinech nacistů než jakákoli jiná firma.

Nejpevnější spojení bylo mezi chemickým kartelem *I. G. Farben* a Rockefellerovou *Standard Oil* z New Jersey, které obdrželo kredit třiceti milionů rockefellerovských dolarů. Paul Warburg, jeho bratr Max i další klíčové figury z Rockefellerových kruhů byli členy dozorčí rady americké části kartelu *I. G. Farben*. Rockefellerova *Standard Oil* a *Chase-Bank* investovaly v Německu značné částky. *Standard Oil* spolupracoval s *I. G. Farben*. Společně provozovaly gumárnu, kde pracovali vězni z Osvětimi. Německo nemá přírodní kaučuk. Protože však byl wehrmacht na gumu odkázán, byla světová válka možná pouze díky výrobě syntetického kaučuku v provozech *I. G. Farben*.

Standard Oil kromě toho dodával olovnané kapaliny jako přídavné antidetonátory do leteckých i automobilových pohonných hmot, jimiž se zvyšoval výkon benzínových motorů. Bez toho by bylo tehdejší mobilní vedení války nemyslitelné.

Dceřiná společnost *Standard Oil, Deutsch-Amerikanische Petroleum AG* (DAPAG), měla pobočky v celém Německu.¹⁸³ Koncern *Standard Oil* byl v „internacionálních kruzích“ nacistů zastoupen Karlem Lindemannem, ředitelem DAPAG.¹⁸⁴ Nejvýznamnější z těchto kruhů vznikl z Hitlerova příkazu. Zpočátku byl nazýván „Kepplerkreis“ (Kepplerův kroužek), později „Kreis der Himmlerfreunde“ (Kroužek Himmlerových přátel). Vynikajícími členy kroužku byli Adolf Hitler, Hermann Göring, Josef

¹⁸⁰ *Network of top scientists helped ‚Angel of Death‘ Mengele*, in: *The Guardian*, 22. březen 2005.

¹⁸¹ Susanne Heim, *Die reine Luft der wissenschaftlichen Forschung – Zum Selbstverständnis der Wissenschaftler der Kaiser-Wilhelm-Gesellschaft*, Göttingen 2002.

¹⁸² Susanne Heim, *Research for Autarky: The Contribution of Scientists to Nazi Rule in Germany*, Berlin 2001, 23. Také Kristie Macrakis, *Wissenschaftsförderung durch die Rockefeller-Stiftung im Dritten Reich – Die Entscheidung, das Kaiser-Wilhelm-Institut für Physik finanziell zu unterstützen 1934-1939*, in: *Geschichte und Gesellschaft*, 12, 1986, 348-379.

¹⁸³ DAPAG patřila z 94 % koncernu Standard Oil v New Jersey.

¹⁸⁴ Karl Lindemann nebyl pouze předsedou Německé internacionální obchodní komory, ale také ředitelem několika prvořadých bank a početných korporací jako např. HAPAG (Hamburg-Amerika-Linie).

Goebbels a Heinrich Himmler. Ten také kroužek organizoval a jemu vděčí za to, že v jeho řadách byli i vážení obchodníci.

Multinárodní koncern s hlavním sídlem ve Spojených státech, *General Electric Company*, spolu se svým zahraničním partnerem *AEG* (Allgemeine Elektrizitätsgesellschaft) a *Osram* nejenže ve dvacátých letech elektrifikoval Sovětský svaz, ale přes své prostředníky financoval i Hitlera. *AEG* i *Osram* byly zcela v amerických rukou.¹⁸⁵

Když druhá světová válka skončila, byl spojenci vytvořen vyšetřovací výbor, známý pod jménem FIAT, který měl fotografovat a registrovat poškození bombami na továrních budovách německého elektroprůmyslu. K všeobecnému překvapení se ukázalo, že objekty ve vlastnictví iluminátů jako např. *AEG* zůstaly prakticky nepoškozené. Potvrdila to *German Electrical Equipment Industry Report* (Zpráva o německém elektrotechnickém průmyslu) z ledna 1947. Jiná zpráva ohledně *AEG* z 13. března 1947 dochází k následujícímu závěru: „Tato továrna může neprodleně začít s výrobou jemných kovových součástí i s jejich montáží.“¹⁸⁶ *General Electric* je tedy známa nejen svým financováním Hitlera, ale koncern se také zasloužil o zbrojní produkci a navíc se mu podařilo ve druhé světové válce uchránit před bombardováním své průmyslové objekty!¹⁸⁷

Roku 1999 přišly „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ (FAZ) se zajímavou novinkou. Konzervativní noviny, považované za politicky nezávislé, pod titulkem „Nafta pro Hitlera“ sdělily, že Rockefellerova *Standard Oil* zásobovala až do roku 1942 Hitlerovo východní tažení pohonnými hmotami (ropou), bez níž by ani jediný tank nemohl jet „pro vítězství“. Bílý dům naprosto jasně věděl, že obrovské množství nafty je dodáváno do Německa přes španělské přístavy!¹⁸⁸

Rovněž rodina DuPont dodávala Německu zbraně. Ve dvacátých letech byli členové této rodiny známi jako fanatičtí podporovatelé Hitlera. V Americe založili *American Liberty League* (Americkou ligu svobody), nacistickou organizaci, šířící antisemitskou propagandu. DuPontové také pomáhali kartelu *I. G. Farben* s produkcí zbraní.¹⁸⁹ Rodina DuPont kontrolovala *General Motors* a přes tento koncern investovala velké částky do *General Aniline & Film*, sesterské společnosti *I. G. Farben*. DuPontové rovněž přispívali velkými dary na NSDAP s cílem přimět Hitlera, aby jako protislužbu nezestátnil *General Motors* v Německu. Před vypuknutím války byl tento podnik největším výrobcem pancéřových vozidel i další mobilní výzbroje.¹⁹⁰ Nejvýznamnější roli sehrál *General Motors* jako dodavatel vojenských kamionů, jimiž Němci přepravovali své jednotky po celé Evropě.

---

¹⁸⁵ United States Senate, *Hearings before a Subcommittee of the Committee on Military Affairs, Scientific and Technical Mobilization*, 78th Congress Session, Part 16, Washington D.C.: Government Printing Office, 1944, 939.

¹⁸⁶ *U.S. Strategic Bombing Survey, AEG-Ostlandwerke GmbH*, by Whitworth Ferguson, 31 May 1945.

¹⁸⁷ Srv. Anthony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, 1999, 71.

¹⁸⁸ Robin de Ruiter, *O Anticristo – Poder oculto detrás da nova ordem mundial*, São Paulo 2005, 54.

¹⁸⁹ *I. G. Farben* byla přesto v roce 1945 zcela vyvlastněna. Roku 1952 byl koncern rozdělen, mimo jiné mezi *Badische Anilin- und Sodafrabrik (BASF)*, tiskárenskou továrnu *Hoechst AB* a továrnu na barviva *Bayer AG*.

¹⁹⁰ *Neue Zürcher Zeitung*, 20. října 1998.

Skupina J. P. Morgan měla zase těsné kontakty s firmou *Opel*, vyrábějící tanky a jiná pancéřová vozidla.¹⁹¹ Kromě toho mohla tato firma nabídnout odborné znalosti ohledně autopilotů, stavby letadel, leteckých přístrojů a diesellových motorů.

Internacionální koncerny jsou neoddělitelně zapleteny do iluminátských zločinů! V poslední době vychází najevo stále více podrobností o machinacích multinationálních firem během nacistické éry. Tak např. *Shell* vybavil čerpacími stanicemi Hitlerovy dálnice v celém Německu. Také firmy jako *Coca Cola* a *IBM* patří k obrovskému počtu internacionálních podniků, které profitovaly z Hitlerova válečného tažení. Ve své knize „*IBM a Holocaust*“ židovský autor Edwin Black dokazuje, že *IBM* přes řadu dceřiných společností jako *Deutsche Hollerith-Maschinengesellschaft* obchodovala s nacisty mnohem více, než bylo dosud známo. Postačí jediný příklad: Děroštitkové počítače na zpracovávání dat firmy *IBM-Hollerith* nacisté používali k identifikování všeho židovského obyvatelstva v celé Říši. Také registrování obyvatelstva a dozor nad koncentračními tábory prováděli nacisté pomocí strojů *IBM*.

Edwin Black ovšem zapomněl zmínit, že za aktivity *IBM* během války sice odpovídal její zakladatel a dlouholetý ředitel Thomas J. Watson, ale že to byli Rockefellerové a především Rothschildové, kdo drželi v ruce příslušné nitky!

Často se tvrdí, že rodina Bushů se prosadila až obchody s ropou. Ve skutečnosti je však tomu tak, že Bushové za svůj vzestup děkují především Hitlerovi. Mezi oběma stranami existovaly nejen finanční kontakty, ale v širším slova smyslu byly na jedné lodi. Byl to dědeček George W. Bushe, kdo rozmnožil majetek i vážnost rodiny obchody s nacistickým Německem a při tom profitoval z nucené práce v Osvětimi! Prescott Bush byl od dvacátých let až do poválečného období ve čtyřicátých letech členem dozorčí rady *Brown Brother Harriman Company* a předsedou jednoho z nejvýznamnějších finančních institutů na Wall Streetu, *Union Banking Corporation* (UBC). Spolu se svým tchánem, George Herbertem Walkerem a také s Warburgy kontroloval paroplavební společnost *Hamburg-Amerika*, jež byla rovněž součástí *Harriman Holding Company* a kterou nacisté využívali k dopravě svých agentů do Severní Ameriky. Jiné větvi obchodní skupiny Harriman, a sice *Harrimann International Co.*, se roku 1993 podařilo dosáhnout s Hitlerem dohody o koordinaci německého exportu do Spojených států. *UBC* také mezitím realizovala různé bankovní obchody mimo Německo pro průmyslového kapitána Fritze Thyssena. Thyssen financoval nacistické hnutí od roku 1923 do převzetí moci. Zkoumání v roce 1945 ukázala, že Prescottem Bushem vedená banka měla úzké kontakty s německým ocelářským podnikem, který vedl později v Norimberku obžalovaný Flick. Tento gigantický podnik vyráběl polovinu oceli, třetinu munice i velké množství dalšího materiálu, potřebného pro válečnou mašinerii.

Prescottem a jeho tchánem George Walkerem vedené *Slezsko-americké korporaci* (SAC) patřila ocelárna v blízkosti Osvětimi, v níž pracovali táboroví vězni. Jedním z badatelů, který vztahy rodiny Bushů s nacisty blíže prozkoumal, je John Loftus, bývalý distriktní právník oddělení pro válečné zločiny amerického ministerstva spravedlnosti, spoluodpovědný za *Florida Holocaust Museum* v St. Petersburgu (USA). Loftus prohlašuje, že Bushova rodina v roce 1951, kdy byla *UBC* konečně rozpuštěna, dostala 1,5 milionu dolarů za svůj podíl. „Odtud pochází bohatství rodiny Bushů. Peníze ovšem pocházejí z Třetí říše!“ uvedl Loftus v projevu. Zjistil, že peníze – v té době úctyhodná částka – mají bezprostřední souvislost s otrockou prací vězňů v Osvětimi. V in-

---

¹⁹¹ Morganové patří k vůdčím iluminátským rodinám.

terview s novinářem Toby Rogersem bývalý distriktní právník prohlásil: „Je již dost zlé, že Bushova rodina ve dvacátých letech pomáhala Thyssenovi s financováním Hitlerova vzestupu, ale pomáhat nepříteli v čase války je čirá zemězrada. Bushova banka pomáhala Thyssenovi vyrábět ocel, s jejíž pomocí byli pobíjeni spojenečtí vojáci. Nicméně jakkoli bylo špatné financování nacistické válečné mašinérie, napomáhání k holocaustu je ještě mnohem větším zločinem. V Thyssenových uhelných dolech byli Židé nuceni k otrocké práci, zvané také opotřebovavací. Mnohé otázky právníckého i historického charakteru ohledně rodiny Bushů zůstaly dodnes nezodpovězeny.“

Jak dr. Anthony C. Sutton ve své knize „Wall Street a Hitlerův vzestup“ zdůrazňuje, nelze podíl amerického kapitalismu na válečných přípravách v Německu označit jinak než za fenomenální – byl naprosto klíčový! **Je také zcela zřejmé, že rozhodující sektor amerického hospodářství nejenže znal skutečný charakter nacistického režimu, nýbrž jej i při jeho vzestupu všemi myslitelnými způsoby podporoval s plným vědomím, že to povede k válce, do níž bude nevyhnutelně zatažena Evropa i samotná Amerika.** Vzhledem k nezpochybnitelným faktům nemůže nikdo argumentovat údajnou neznalostí skutečného stavu věci. Pečlivě zdokumentované důkazy, že instituce amerického bankovního a průmyslového sektoru měly podstatný podíl na vzniku Třetí říše, jsou již veřejně známé! Nalézají se v protokolech o slyšeních nejrozličnějších senátních a kongresových výborů z let 1928 až 1946. K nejdůležitějším z dokumentů toho druhu patří *House Subcommittee to Investigate Nazi Propaganda* (Sněmovní podvýbor ke zkoumání nacistické propagandy) z roku 1934), *House Temporary Economic Committee* (Dočasným sněmovním hospodářským výborem) publikovaná zpráva o kartelech a také *Senate Subcommittee on War Mobilization* (Podvýbor senátu pro válečnou mobilizaci) z roku 1946.

Jakákoli indicie skutečnosti, že Hitler byl podporován Západem, byla při soudních procesech spojenců k objasnění nacistických zločinů prostě ignorována. Tři němečtí členové dozorčí rady *I. G. Farben* byli norimberským tribunálem shledáni vinnými, američtí členové – Edsel Ford, C. E. Mitchell, Walter Teagle a Paul Warburg – se před tribunálem vůbec neobjevili. Pokud lze z protokolů zjistit, nebyli dokonce nikým ani dotazováni po svých vědomostech ohledně financování Hitlera v roce 1933...

Mnoho historiků nedokáže zodpovědět otázku, co Hitlera roku 1940 přimělo zastavit chystanou invazi do Anglie a nadále ji již nenapadat. Totéž platí o válce s Ruskem: k čemu tažení do Ruska, když bylo zcela zřejmé, že to bude začátek konce? Každý přece předem věděl, že půjde o ztracenou bitvu. Dnes je pro nás mimořádně obtížná představa, že by Hitler dostal rozkaz začít válku a pak by byl nechán si ji prohrát. Pouze ti, kteří pochopili, že skutečně mocní lidé Třetí říše se nacházeli v nám již mezitím dobře známé světové elitě, jsou schopni odhalit tajemství v tajemství. Všichni ostatní se budou dál ptát, kdo byl skutečně odpovědný. Bylo mnoho lidí, na které Hitler tak říkajíc slyšel: v zásadě to byli ti samí, kteří mu pomohli k moci!

Ilumináti, kteří vynesli Hitlera k moci, věděli přesně, co dělali. A jako tak často, i zde měli infiltrované své lidi jako Hitlerovy poradce a osobní strážce! Tak např. osobní strážce a současně hlídač Hitlera, Sepp Dietrich, byl iluminát. V Hitlerově nejbližším okolí byli vždy ilumináti a satanisti! Také čtyři jeho nejdůležitější poradci byli ilumináti: Rudolf Hess, Martin L. Bormann, Gustav a Alfred Krupp.

Kapitola 19

11. září 2001

„Kdo chce pokročit, musí především pochybovat, protože pochybnosti ducha vedou k objevení pravdy.“

Aristoteles

Každý, kdo věří, že muslimové byli hlavními viníky útoků na „World Trade Center“ a že jsou rovněž za některými dalšími teroristickými útoky posledních let, by svůj názor měl znovu zvážit. Útoky v New Yorku (a Washingtonu) pocházejí od skryté elity, od níž špičky americké vlády a vojenský aparát přijímaly pouze rozkazy! Teroristické úderky měly pouze dodat alibi pro dávno plánovaný útok na islámský svět i záminku k vytvoření policejních států v těch zemích, které již má elita plně pod kontrolou. Události 11. září 2001 iluminátům umožnily urychlit procesy, na jejichž konci stojí vytoužený *Nový světový řád*. Po úderech z 11. září byla upravena cesta pro vojenské intervence v ostatních částech světa s cílem dostat pod kontrolu především jejich vojenskou a průmyslovou sílu.

Námi zde vybraná fakta jasně ukazují, že nejvyšší vládní kruhy Spojených států se podílely na událostech z 11. září. George W. Bush i další funkcionáři americké vlády o úderech věděli dávno **předtím**, než k nim došlo. Americké tajné služby dostaly početná a hodnověrná upozornění, varující před chystaným útokem na americkém území. Nezasvěcení agenti FBI, CIA a dalších tajných služeb Bushovu vládu varovali před nadcházejícími teroristickými útoky. Za hlavní cíle byly označeny důležité budovy ve Washingtonu D.C. a za pravděpodobný okamžik polovina září.

Mezi lednem a červencem 2001 tajné služby informovaly George W. Bushe o nejméně 40 případech možného ohrožení teroristy. Prezident a další přední členové vlády však na to nedbali. Před 11. zářím bylo v pátrání po případných teroristech Bushovou administrativou dokonce systematicky zabraňováno! Příslušné vyhledávání bylo vládními kruhy tlumeno k nemalé nelibosti nezasvěcených agentů. Početní členové tajných služeb si stěžovali na zábrany ve své práci. V prohlášení, které přinesla tisková agentura *United Press International* (UPI), se říká: „Vláda policistům, pověřeným objasněním 11. září, zakázala veřejně nadhazovat otázku, zda varovali prezidenta nebo ostatní vládní úředníky před teroristickými úderky.“

David Schippers, který kromě jiného v době Clintonových usmiřovacích opatření pracoval jako jurista v právním výboru senátu, dva dny po atentátech oznámil, že již o šest týdnů dříve byl varován agenty CIA. Uvedli mu k tomu nejenom den, kdy má k útokům dojít, ale také jejich cíle. Prohlásil, že agenti za ním přišli proto, že hlavní stan FBI jim v jejich pátrání bránil a hrozil postihem pro případ, že by se obrátili na veřejnost se svými informacemi. Mnozí lidé ve FBI o atentátech věděli již dávno předem. Schippers byl jimi požádán uplatnit svůj vliv ve vládních kruzích s cílem útokům zabránit. Nicméně přes respekt, kterému se Schippers těšil, jeho telefonické dotazy na ministra spravedlnosti, generála Ascrofta, zůstaly bez odpovědi.¹⁹²

¹⁹² *David Schippers Goes Public: The FBI was warned* (David Schiepers se obrací na veřejnost: FBI byl varován), in: *The Indianapolis Star* ze 30. 10. 2001; kromě toho také: *Active FBI Special Agent Files Complaint Concerning Obstructed FBI Anti-Terrorist Investigation* (Aktivní zvláštní agent FBI

Lze však nejen prokázat, že někteří členové vlády sabotovaly všechny pokusy o zabránění atentátům, ale také že skutečné pachatele ještě kryli. Podezřelé osoby nebyly ani vyslýchány, ani zatčeny. Bush nereagoval na opakovaná varování ohledně existujícího plánu úderů, ale naopak nechával příslušné důkazy mizet a z nezákonných manipulací s nimi udělal oficiální metodu. FBI a CIA byly svázány ruce: jisté osoby na nejvyšší úrovni jim v jejich práci bránily...

George W. Bush se rovněž vzpíral ustavení komise k vyšetření teroristických útoků (oficiální označení: *National Commission on Terrorist Attacks*, zkr. *9/11 Commission*). Také členové jeho vlády se snažili tomu zabránit, jak dlouho to jen šlo. S vydáním příslušných dokumentů a výslechem svědků souhlasili pouze tehdy, byli-li k tomu doslova donuceni. Konečně v listopadu 2002 byl prezidentem a kongresem Spojených států zřízen příslušný výbor. Když pak předložil výsledky své práce, Bush i lidé jeho vlády si mohli s ulehčením oddychnout. 567 stran sbírky výsledků vyšetřování nezávislého výboru nese titul *The 9/11 Commission Report: Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks Upon the United States* (Zpráva komise 11. září: Závěrečná zpráva národní komise k prozkoumání teroristických útoků na Spojené státy). Veřejnosti byla předložena 22. července 2004. Přestože se v ní Bushova činnost i práce tajných a policejních služeb rozvláčně kritizovala, byla neschopnost země včas zasáhnout vysvětlena chybějící kompetencí a špatným managementem. Komise stále znovu mnohmluvně ujišťovala, že tajné služby i Bushova administrativa měly ty nejlepší úmysly a jednaly podle svých nejlepších sil. Pokud jde o politiku Bushovy vlády, chválila se tam invaze do Afghánistánu a pád Talibanu. Zpráva na druhé straně uvádí nápadně málo důvodů pro válku v Iráku.

Dalo se téměř s jistotou očekávat, že zkoumání „nezávislé“ komise nepovede ke skutečnému výsledku. Slovo „nezávislé“ je již samo dostatečně podezřelé! V komisi totiž seděla řada horlivých obhájců amerického imperialismu. Všech deset členů komise podporuje požadavek americké světovlády, a mnozí z nich jsou i členy vlivných „Think-Tanks“ (myšlenkových trustů), které udávají tón politice USA.

Pro práci komise byly určující dva motivy: Jednak se snažila brát pod ochranu nejvýznamnější státní místa jako je prezident, ministerstvo obrany a tajné služby, jednak hleděla udržet v tajnosti co možná nejvíc informací o skutečném pozadí. Dělalala to dílem pro vyvolání dojmu hodnověrnosti, dílem k uspokojení veřejnosti a pozůstalých obětí.

Je zajímavé, že komise vůbec nepoložila otázku: „Komu to prospívá?“ Z katastrofy 11. září 2001 profitovala nejen Bushova administrativa a její globální mocenská politika, ale také nadnárodní koncerny, zbrojní průmysl a ropné společnosti!

Je vůbec myslitelné, že by rozhodující lidé ve Washingtonu tak hrůzný čin naplánovali a byli při tom podporováni Bushem a jeho spojenci, kteří potřebovali záminku pro své války ve Střední Asii a na Blízkém východě, které již dávno chystali? Vysocí bezpečnostní úředníci z Bushovy a Clintonovy administrativy potvrdili, že před 11. zářím 2001 bylo v americké veřejnosti jen velmi málo podpory pro vojenské zásahy na Blízkém východě a ve Střední Asii. Teprve po útocích z 11. září se takové akce daly politicky prosadit. Ptáme se tedy: byly teroristické útoky naplánovány s cílem vytvořit podmínky, které by vládcům dovolily uskutečnit své cíle, vést válku proti Afgháni-

---

si stěžuje na překážky v pátrání FBI při objasňování teroristických útoků), in: *Judical Watch* ze 14. 11. 2001.

stánu a Iráku a násilně prosadit nadvládu Spojených států v oblasti Perského zálivu s největšími světovými ložisky ropy? Je myslitelné, že teroristické útoky z 11. září byly vedeny s pomocí a podporou Bushovy administrativy?

Prakticky je prokázána okolnost, že se u tzv. teroristů jednalo o dvojité agenty. Politolog a stejně tak úspěšný právník, Stanley Hilton, byl šéfem štábu republikánského senátora Boba Dole. V interview z 10. září 2004 Hilton tvrdil, že „devatenáct arabských teroristů figurovalo na výplatní listině FBI a CIA. Jejich hlavní úlohou bylo krýt skutečně odpovědné pachatele a nasměrovat falešnou stopu do světa islámu“.

Velitelské ústředí ve WTC-7

Budova *World Trade Center Nr. 7* (krátce WTC-7, zvaná také *Bulding Salomon-Brothers*) stála 100 metrů od severní věže Světového obchodního centra. Krátce před 11. zářím 2001 bylo její 23. patro renovováno a změněno na pancéřovanou velitelskou centrálu (OEM-bunker). Poschodí bylo vybaveno vlastním nezávislým zdrojem vody i vzduchu a natolik odolné vůči vlivům počasí, že by vydrželo bouře o síle větru až do 160 mil v hodině. Ve WTC-7 byly umístěny kanceláře ministerstva obrany, CIA i dalších tajných služeb.

WTC-7 se zřítila v 17:20 místního času, přibližně 6,5 hodiny po jižní věži. *National Institute for Standards and technology* (NIST) zpočátku tvrdil, že zhroucení několika pilířů v dolních poschodích vedlo k dalším zlomům ve vyšších etážích a ke zřícení východní části, následované novými zlomy ve vodorovném směru, což nakonec způsobilo selhání všech 27 pilířů a pád celé budovy. Jinými slovy nám zde NIST říká, že se WTC-7 sesypala jako domek z karet.

Podle úřední zprávy *Federal Emergency Management Agency* (FEMA, Federální agentury pro pomoc při katastrofách), která je součástí vyšetřovací zprávy 9/11, neexistuje pro události kolem WTC-7 žádná jasně vysvětlitelná příčina: „Příčina pádu budovy je záhadou.“¹⁹³ Zpráva FEMA nakonec přičítá zřícení budovy hlavně požáru, přestože to vůbec není pravděpodobné.

„Pokud bychom měli věřit oficiální verzi, podle níž se WTC-7 zřítila v důsledku požáru, pak by to byl první případ v dějinách, kdy se při požáru zcela zhroutila budova s ocelovou konstrukcí. A nestála by tak neobvyklá okolnost právě z hlediska bezpečnosti budovy a boje s požáry za obšírné projednávání v médiích? Je to neuvěřitelné, ale v mediálních zprávách o útocích z 11. září je WTC-7 v novinách, časopisech nebo rozhlasu jen sotva zmiňována!“

Jak jsme si již řekli, zřítila se WTC-7 nečekaně zhruba v 17:20 hodin místního času. Pro každého překvapivě s výjimkou vojáků s cizím přízvukem, kteří se zdržovali v blízkosti WTC-7 a televizní týmy varovali: „Žádné nahrávání – budova se hned zřítí!“ a zakrývali jim objektivy kamer.

To nebyla jediná výjimka: 25 minut před zhroucením již o něm referoval BBC v živém vysílání! Také korespondentka Jane Standleyová hlásila v přímém přenosu do New Yorku v rámci patnáctiminutové dokumentace o zřícení WTC-7. Zatímco mluvila o další katastrofě, byla v pozadí zcela zřetelně vidět naprosto neporušená WTC-7.

---

¹⁹³ 11. 9. 2001 bylo požární poplašné zařízení od 6:47:03 hod. na osm hodin v testovacím režimu. Normálně se něco takové dělá, když systém vyžaduje údržbu nebo otestování. Všechny signály, které by jinak musely vyvolat požární alarm, jsou v takových případech ignorovány.

Pět minut před skutečným pádem budovy bylo náhle vysílání přerušeno. Někdo si nepochybně povšiml, že budova ještě stojí, a chtěl zabránit, aby diváci mohli vidět její zhroucení v živém přenosu.

Bezpochyby již existoval „scénář“ pro události, ale některé stanice byly tak trochu ukvapené se svým zpravodajstvím a přinášely všechno na způsob televizní show.

O pět let později vydalo tiskové oddělení BBC World ohledně řečených událostí následující prohlášení: „Fáma, že by se BBC podílel na spiknutí, je prostě směšná. Referovali jsme o událostech tak autenticky, jak to jen bylo možné s použitím všech dostupných informací. Pokud jde o čas události, nechceme se k němu zavazovat – teprve nyní jsme byli upozorněni na jisté rozpory a ostatně jde o věc starou již pět let. Pokud naše korespondentka v chaosu a zmatku toho dne skutečně o tom referovala před zřícením této budovy, musela se asi zmýlit.“¹⁹⁴

Evakuace okolí WTC-7 začala kolem 16:00 hodin a skončila teprve několik málo minut před zhroucením budovy v 17:20 hod. Na obrazových a zvukových záběrech tucty varovných hlášení o zřícení budovy jednoznačně dokládají, že se s ním najisto počítalo.

Mezitím již byla otázka po příčině zřícení zodpovězena. Larry Silverstein, vlastník WTC-7, v rámci zvláštního vysílání PBS *America Rebuilds* přiznal následující: „Vzpomínám si na telefonát velitele místních hasičů, v němž mi sdělil, že si není jistý, zda bude schopen požáru zabránit, a já jsem řekl: *„Již jsme ztratili tolik lidských životů, že by snad bylo nejlepší udělat jediné možné a budovou strhnout.“* Oni se pak rozhodli pro stržení („pull it“) a my jsme přihlíželi, jak se hrouť.“

Mnozí jsou názoru, že Silverstein výrazem „pull it“ myslel stažení hasičů z budovy. Není zde však žádných pochyb, v jakém smyslu Silverstein slovo „pull“ použil. Výraz „To pull“ v odborném žargonu znamená srovnání budovy se zemí pomocí odstřelu. Při kontrolovaných demolicích – jako v případě WTC-7 – se budovy sesunou svisele do sebe.

Řízená destrukce velkých struktur je předmětem vyspělé vědy a techniky. Odstranění výškové budovy z městské oblasti bez poškození okolních budov – mistrovský kus inženýrského umění – je úlohou, na níž se specializovala hrstka demoličních firem.

Jeden z nej přednějších střelmistrů světa, Danny Jowenko, komentuje video o zřícení WTC-7 bez okolků: „Je to nejlepší řízená demolice, jakou jsem kdy viděl – prvotřídní! Bylo to poprvé, kdy se použily termitové nálože.“¹⁹⁵

Praktické přípravy řízeného odstřelu budovy vyžadují týdny, mnohdy i měsíce času. Je naprosto nemožné to dokázat za 8,5 hodiny! Nálože musely být ve WTC-7 umístěny již dávno **před** teroristickým útokem. U newyorských hasičů navíc nejsou žádní specialisté na demolice budov, a jen takoví zde přicházejí v úvahu. Musíme tedy mít za to, že WTC-7 byla záměrně odstřelena a že nálože byly v budově umístěny již před 11. zářím. To zase jen podporuje oprávněnou domněnku, že také obě věže WTC se nezřítily v důsledku „teroristických útoků“. Při jejich demolici byly podle všeho použity jiné výbušniny a zápalné slože. Na několika videozáznamech je jasně vidět, že nálože

---

¹⁹⁴ Osobní dopis autorovi.

¹⁹⁵ Hanisch Danny Jowenko patří ke skupině několika stovek vysoce kvalifikovaných demoličních expertů na světě. Žádný z této skupiny nepochybně Jowenkovy výroky ohledně WTC-7, které – jako při pokusu naslepo – pronesl, aniž by věděl, že jde o jednu z budov WTC!

neexplodovaly současně, nýbrž postupně – jako při dálkovém odpalování. Bylo to nutné, aby se při pádu věží zabránilo poškození nebo dokonce zničení sousedních budov, jako např. burzy. Na videových snímcích je tedy zcela zřetelné, že zřícení jižní věže bylo naplánováno a zvenčí řízeno.

Existuje přímá souvislost mezi WTC-7 a lety 011 a 175, které skončily ve věžích WTC. Teze, že 23. poschodí WTC-7 sloužilo za velitelské stanoviště, z nějž byly oba letouny navedeny na WTC a na dálku se řídilo odstřelení dvojčat, si získává stále více stoupenců. Budova WTC-7 byla krátce předtím renovovaná a nově vybavená tak, aby odolala poletujícím troskám z hroutících se sousedních věží. Odstřelením WTC-7 pak byly jedním rázem dokonale zamety všechny stopy...

Kapitola 20

Stínová vláda George W. Bushe

„Demokratický nový světový řád jistě není konečným cílem. Byl by to jasný protimluv.“

Tilman Evers, Deutsche Evangelische Arbeitsgemeinschaft für Erwachsenenbildung

V právním státě se zásadně vychází z nevinu obžalovaného, pokud není jeho vina prokázána, a samotná okolnost, že jistá skupina lidí určitou osobu podezřívá, zdaleka nestačí k jejímu preventivnímu zatčení. Spojené státy mají pěknou ústavu, podle níž má každý občan právo na štěstí podle vlastního uvážení. Amerika je také hrdá, že je zemí svobody projevu. 11. září však v tomto ohledu přineslo zásadní změny: s opovrnutím aktem Habeas Corpus i Ženevskou konvencí zavedl Bush mučení a tajné soudní procesy, odsoudil veškeré kritiky jako neamerické a byl odpovědný za smrt více než milionu iráckých civilistů.

Bez ohledu na to, zda jde o záležitost většího nebo menšího významu, je nyní všechno projednáváno v rovině velmi vysokého bezpečnostního stupně. Jde to dokonce tak daleko, že jsou porušována občanská, ba i lidská práva jednotlivce. Po 11. září 2001 George W. Bush z nevolených státních úředníků sestavil stínovou vládu, aniž by se ptal veřejně zvolených reprezentantů (demokratů a republikánů). Jednal výhradně s podporou armády. Ani jediný představitel zákonodárné (legislativní) nebo soudní (judiciální) moci nebyl o zřízení stínového kabinetu informován! V říjnu 2001 nechal Bush na hornatém východě Spojených států zřídit provizorní vládní ústředí jako svůj nový, tajný hlavní stan. Poté byl nový stínový hlavní stan každé tři měsíce obsazován jinými vysokými státními úředníky, podřízenými členům kabinetu. K této pochybné tajné vládě patřilo 75 až 100 zaměstnanců zákonodárné moci (legislativy). Jsou známy právní dokumenty, které dokazují, že na ně byly přeneseny současně právní i výkonné plné moci. Takový postup je v příkrém rozporu s ústavní dělbou moci. Členové tajné vlády mají oprávnění rozkazovat armádě i policejním složkám. Zřízení řečené „nové vlády“ znamená, že jak orgány lidem uznané zákonodárné moci, tak i orgány soudní moci jsou odsunuty stranou a zneváženy. Otázka zní: zaslouží si takový systém jiné jméno než „diktatura“?

Bushova vláda vede „boj s terorismem“ nejen jako prostředek k prosazení svých zahraničních cílů, ale také k zásadní přeměně domácích politických poměrů. Zatímco navenek se sleduje téměř pravicově radikální kurz, jsou Bushem ve vlastní zemi demokratická práva bezohledně pošlapávána. Největší ohrožení amerického lidu nepřichází zvenku, od terorismu nebo islámských fundamentalistů, **nýbrž zevnitř!** Má své kořeny v tajných plánech samotné americké vlády. „Teroristické útoky“ posloužily pouze jako záminka ke zřízení stínové vlády, která se zmocnila kompetencí zákonodárné moci. Válka proti terorismu se stala základním kamenem, na němž sama Bushova administrativa krok za krokem staví budovu vojenské a policejní diktatury. Vskrytu působící klika anonymních osob pak řídí stínovou vládu z přísně utajených míst.

Nesmí se ovšem ani přehlížet, že Spojené státy cestou k jediné světové vládě mají přijít o svou suverenitu. Ti, kteří věřili, že Bushova čím dál neúspěšnější válka proti terorismu je pouze důsledkem chybných odhadů tohoto Texasana, by již měli konečně pochopit, že všechno bylo naplánováno dávno předem! Platí to také o snímcích mučených zajatců na základně Guantanamo Bay, ukazovaných celému světu a dokazujících, že se jimi snaží zdůvodnit morální převahu, s níž hrají roli světového četníka. Zveřejnění nahrávek sloužilo také k rozbití obrazu „lepších lidí“, které o sobě Američané měli.

Podíváme-li se blíže na Bushovo ospravedlňování irácké války, objevíme také zde dvě strany jedné mince: za prvé musí být ukazování amerických chyb a přehmatů nahlíženo jako součást plánu, který má v konečném důsledku rozložit a zničit americký národní stát. Za druhé byla válka součástí strategie, mající zhroucení Ameriky urychlit i zvenčí: čím více válek Spojené státy vedou, tím více nepřátel se proti ní pozdvihne!

USA se nepochybně v dohledné době zhroutí. To je ostatně, jak jsme si řekli, také tak zamýšleno: rovněž Spojené státy mají a musejí být připraveny na zřízení nového světového řádu!

Bylo by chybou si myslet, že se na tom něco změní skončením prezidentského mandátu George W. Bushe v lednu 2009, a že snad Barack Obama obrátí kolo dějin zpět. V interview listu „Independent“ z 23. ledna 2007 je kalifornský guvernér Arnold Schwarzenegger citován následovně: „Demokrati i republikáni vyjadřují svá stanoviska jen v rozdílných formulacích, ale mají stejné cíle.“

Barack Obama pochází z aristokracie iluminátů. Jeho vynoření se „odnikud“ i následný raketový vzestup na politické výsluní nejsou náhodné. Ať tomu věříte nebo ne, Obama je spřízněn jak s exprezidentem Bushem, tak s viceprezidentem Dickem Cheneyem. Barack Obama je členem Rady pro zahraniční vztahy (Council of Foreign Relations, CFR) a zednářem 32 stupně lóže Prince-Hall (do níž jsou přijímáni jen černoši).¹⁹⁶

28. června 2006 přednesl Obama projev, v němž se vysmíval Ježíšovu horskému kázání i dalším pasážím Bible. Přesto se sám označuje za křesťana: „Jsem křesťan. Mám hlubokou víru. Na druhé straně jsem se narodil na Havaji, kde jsou zjevně silné východní vlivy. Ve věku mezi šesti a deseti lety jsem žil v Indonésii, největší muslimské zemi světa. Můj otec pochází z Keni a přestože se označoval za přísného agnostika, byl jeho otec muslim. A já bych nejspíše řekl, **že jsem stejně tak silně ovlivněn ju-**

---

¹⁹⁶ Jistě také ne náhodou se Obamova žena hlásí k judaismu; pozn. editora.

daismem jako každou jinou vírou. Kořením tedy v křesťanské tradici. **Věřím, že je mnoho cest ke stejnému místu, a že je to víra ve vyšší sílu, jež nás lidi spojuje.**

Jsou hodnoty, stojící nad rasou a kulturou, které nás povznášejí. Všichni, individuálně i společně, musíme převzít povinnost tyto hodnoty oživovat a podporovat. A já se po celý život snažím žít podle hodnot, kterým věřím.

Moje matka, o níž jsem přesvědčen, že na utváření mých hodnot měla stejný vliv jako kdokoli jiný, nikdy své náboženství nevystavovala na odív. O velikonocích jsme chodívali do kostela. **Nebyla ženou církve. Byla však spirituální osobou a mnoho času věnovala hovorům o hodnotách, dávala mi knihy o světových náboženstvích a rozmlouvala se mnou o nich.**“

Kapitola 21

Evropa

Vstup do Evropy znamená vyčlenění se z demokracie. Nová evropská ustanovení omezila přístup k dokumentům EU a všechna evropská rozhodnutí o obraně a bezpečnosti drží v tajnosti. Nikdo již nemůže kontrolovat, co se děje za kulisami.

Hospodářská krize v Evropě stojí doslova za dveřmi. Každá země, tvořící část Evropské unie (EU), se vzdává nejen své nezávislosti a autentičnosti, ale bude také ve velmi krátké době redukována na silně zchudlou společnost.

Přistoupení k EU znamená pro každou zemi souhlas s jednotnou měnou, eurem. Všechny majetky i dluhy budou házeny na jednu hromadu. Pokladny bohatých zemí budou vyrabovány a část z toho rozdělena mezi chudší země EU. Pro Holandsko přistoupení k euru a ke sjednocení Evropy znamená, že všechno, co se v této zemi vytvoří, v nejbližší době kamsi zmizí. V Holandsku se nikdo vážně Holanďanů neptal na jejich mínění ohledně zavedení eura, a přesto byl náš gulden – vedle švýcarského franku svého času nejsilnější měna světa – zaměněn za euro. Zadlužení a úroky budou ustavičně stoupat, budeme muset bojovat s mimořádně silnou inflací a rezervy na důchody budou podle libosti mizet.¹⁹⁷

Od 11. září 2001 se s mimořádnou rychlostí pracuje na začlenění celého lidstva do nového světového řádu. K tomu účelu se nejen v Americe, ale také v Evropě odbourávají základní demokratická práva.

Každý, kdo se jen trochu zabývá způsobem vytváření rozhodnutí – de facto diktátů – Evropské unie, musí postřehnout, že se EU již nekonečně vzdálila od demokratické státní formy. EU ignoruje nejzákladnější pravidla parlamentní demokracie. Nové evropské zákony a ustanovení omezily přístup k příslušným dokumentům EU a tají zásadní rozhodnutí o bezpečnosti a obraně. Zmíněné dokumenty se nepublikují a také nemohou být nikým vyžádány k nahlédnutí. Soudní žaloby nejsou v tom směru možné. Moc v Evropě není v rukou Evropského parlamentu, nýbrž především v rukou nadnárodních podniků mocenské elity. Jeden demokratický pakt stíhá druhý; jejich obrovský počet již není ani pro samotné členy Evropského parlamentu přehledný. Lucemburský premiér Jean-Claude Juncker roku 1999 vyličil svým kolegům v EU evropskou demo-

¹⁹⁷ Třeba jen dodat, že podle libovůle světových židovských financí; pozn. editora.

kracii takto: „Přijímáme rozhodnutí, publikujeme je, a čekáme, co se stane. Pokud se neobjeví žádný za zmínku stojící odpor, protože lidé nerozumějí, oč tam jde, postupujeme krok za krokem tak dlouho, až není cesta zpět.“¹⁹⁸

Za zavřenými dveřmi se domlouvají věci, do nichž nemají občané náhled, přestože jejich důsledky na sobě pociťují! Tak například většina lidí Evropy nikdy nebyla tázána po mínění k důležitým aspektům Maastrichtské dohody, jako je zavedení eura nebo evropského zatykače!¹⁹⁹

Evropská ústava kromě jiného díky odporu holandského a francouzského obyvatelstva zatím dočasně znovu zmizela v šuplíku naší mocenské elity. Musíme ovšem počítat s tím, že zmíněná ústava bude záhy dodatečně uvedena zadními vrátky. Plánovaná evropská ústava má katastrofální následky pro obyvatelstvo! Upevňuje totalitu namísto prosté demokracie a individuální svobody. Demokratická ústava chrání před zřízením diktatury na jedné straně rozdělením moci, na druhé straně dohledem na pravomoci, jež nemají být v rukou těch, kteří moc vykonávají.

Na rozdíl od toho evropská ústava stanoví, že zákonodárná, výkonná a soudní moc má spočívat v týchž rukou. Takový systém nelze označit jinak než za otevřenou diktaturu!

Evropská ústava organizuje stav věcí tak, že bezmocný parlament (má výhradně poradní roli a velice omezené možnosti k přímému zasahování) se musí podřídít mocenským instancím, které disponují veškerou mocí a kompetencemi. Zákonodárná, výkonná a soudní moc je tedy ve stejných rukou! Ty pak mají nejen exkluzivní práva ohledně výkladu práva, nýbrž mohou i samy rozhodovat, zda tyto zákony jsou příslušně dodržovány a také podle libosti trestat!

Evropská ústava určuje, že veškerá moc je v rukou Rady evropské unie a samozvaných evropských komisařů. Navíc jsou zde různé organizace, mající klíčová postavení a zaměstnávající osoby, které nikdy nebyly obyvatelstvem zvoleny, jako např. Ústřední evropská banka a Evropský soudní dvůr.

Pro evropské obyvatelstvo bude mimořádně těžké se zorganizovat a vystoupit proti přijatým rozhodnutím. V části II Charty základních práv nacházíme v každém článku nadpis, zdánlivě slibující grandiózní práva, ale ta jsou bezprostředně poté obrácena v pravý opak doplňujícími poznámkami závěrečného aktu, nebo lépe řečeno tzv. *prováděcími směrnici*.²⁰⁰ Ty představují podstatnou část nového zákonodárství! Články samotné smlouvy nikde a nikdy neodkazují na zmíněné texty závěrečného aktu, jinak řečeno o *prováděcích předpisech* se na žádný způsob nemluví!

Vyhnutím se početným důležitým aspektům, vypuštěním důležitých detailů a zanedbáním odkazů na prováděcí směrnice v hlavním textu dohody se pod zdáním, že jde o správný text, otvírají naplno dveře ke zneužívání a manipulaci.

Evropská ústava podrývá každé zákonodárství v oblasti sociální solidarity a společenského i pracovního práva v té formě, v jaké dosud v zemích EU existuje. Zatímco

---

¹⁹⁸ *Der Spiegel* 52/1999.

¹⁹⁹ Takové sjednocení Evropy je důležitou součástí dosažení světovlády.

²⁰⁰ Tvůrci evropské ústavy měli ostatně pro svou práci zářné vzory. Ústavy tzv. socialistických zemí také v preambulích hýřily libozvučnými slovy o právech a blahu občanů, ale ve skutečnosti se vládlo podzákonnými prováděcími normami, které výše řečené stavěly doslova na hlavu. Není to nijak udivující, protože tvůrci komunistických i tzv. demokratických ústav sledovali a sledují zcela stejný cíl, zotročení nežidovského a především křesťanského světa; pozn. editora.

na jedné straně gigantické firmy dostanou zákonný nástroj, který jim přiznává rozsáhlou svobodu jednání, budou na druhé straně jednotlivcům upřena nespočetná práva, jako třeba právo stávkovat nebo demonstrovat. Zmíněná dohoda tedy jasně umožňuje diktaturu velkých firem a velkého kapitálu.

Ostatní důležité aspekty dohody:

- V závěrečném aktu (titul I, čl. 2, č.) je explicitně dán souhlas s použitím trestu smrti ve zvláštních situacích, mj. k potlačení vzpoury nebo revolty. To znamená, že se smí střílet na demonstranty, aniž by musely být dány předpoklady nutné obřany. (Představme si, co by se mohlo stát při demonstracích jako v Janově roku 2006...). Tentýž závěrečný akt (titul II., čl. 6) umožňuje prakticky libovolné zatýkání početných osob jako např. nezletilých nebo uznaných za duševně choré.
- Nadto ústava dovoluje držet v předběžné vyšetřovací vazbě na devět měsíců lidi bez vznesené obžaloby nebo prokázaného trestného činu.
- Dalším příkladem ústavy, která se nám díky Maastrichtské dohodě ukládá, je omezení práva na svobodné informace i projevení názoru (č. II-71) pomocí toho, co je stanoveno v závěrečném aktu (titul II, čl. 11, dodatek).
- **Evropská ústava zavazuje vlády všech členských států přijímat kredity od soukromých bank, samozřejmě za lichvářské ceny, které budou muset být zaplacený občany.**
- Výsledkem čl. III-209 a III-210 (č. 2, § b) bude stále nižší minimální mzda.
- Článkem II-94, závěrečným aktem (titul IV, čl. 34, dodatek) se EU chrání před jakoukoli povinností v oblasti sociální podpory!
- Navzdory článku II-91 bude díky prováděcí směrnici 93/104 z roku 1993 nebo její novější verzi možné prodlužovat pracovní dobu zaměstnanců na 65 hodin týdně nebo dokonce i víc.
- I přes článek s označením „Zákaz dětské práce a ochrana mladistvých na pracovišti“ se ve skutečnosti s pomocí závěrečného aktu (titul IV, čl. 32, dodatek) a prováděcí směrnice 94/33 přiznává právo zaměstnávat děti od věku třinácti let, za jistých předpokladů i mladší.
- Článek I-II, § 3 určuje, že vláda EU může zasáhnout, má-li pocit, že obchod některého členského státu „není dostatečný“. To znamená, že vláda EU tím má možnost vždy zasahovat v libovolné oblasti.²⁰¹

Plány nového světového řádu jsou již dávno připravené v trezorech našich vlád... V mnoha zemích se jen čeká na vhodný okamžik k jejich vnucení vlastním obyvatelstvu – naši politici k tomu potřebují pouze a jedině přijatelný důvod. V Holandsku se po zavraždění Theo van Gogha 2. listopadu 2004 ze všech stran hlasitě volalo po větší bezpečnosti. Více bezpečnosti však znamená také více kontroly!²⁰² A skutečně netrva-

---

²⁰¹ Zde musím vyslovit poděkování Philiorovi za rozsáhlé informace a jeho pomoc při mé práci na toto téma. Internetová stránka: www.thebiggestsecret.org.

²⁰² Je na místě hned dodat, že více *iluzorní* bezpečnosti znamená vždy jen více *reálné* kontroly obyvatelstva; pozn. editora.

lo dlouho, než vláda – jako reakci na vraždu filmového režiséra – předložila obsáhlý soubor opatření k potírání tzv. terorismu a radikalismu.

Dříve, než to lidé vůbec postřehli, jim byla sebrána všechny jejich práva. Jsme již na nejlepší cestě přijít o takovou společnost, jakou jsme znali. Budoucí inkvizitoři společenských inkvizicí budou mít neomezený prostor: děsivá noční můra – totalitní policejní stát – je již zde!

Evropská unii je však dopřán jen krátký život. Na cestě k novému světovému řádu Evropská unie stejně jako Spojené státy přestanou v současné podobě existovat.

Kapitola 22

Manipulace počasí

„Někteří se již specializují na jistý druh ekologického terorismu, k němuž patří manipulace klimatu i dálkově řízené vyvolávání zemětřesení a sopečných erupcí pomocí elektromagnetických vln.“

William S. Cohen, ministr obrany Spojených států, duben 1997

Hlavní cíl iluminátů spočívá v dosažení kontroly nad veškerým světovým obyvatelstvem. K tomu účelu již investovali miliardy. K dobytí světovlády realizují tajné projekty v duchovní, fyzické i hospodářské oblasti. Jeden z těchto projektů realizuje vojenská základna v aljašské pustině u Gakony, asi 280 km severně od města Anchorage. Má oficiální jméno *High-frequency Active Auroral Research Program* (HAARP, Výzkumný program aktivní vysokofrekvenční polární záře). Podle oficiální internetové sítě se má u projektu jednat o vědecký výzkum vlastností a chování ionosféry. Ústřední roli má v tom hrát ověřování civilních i vojenských komunikačních a pozorovacích systémů.²⁰³ V úředním patentovém popisu je však udán zcela jiný předmět bádání: „Metody a prostředky k regionálním změnám atmosféry, ionosféry a magnetosféry.“

Projekt HAARP je jedním z největších zločinů, páchaných proti lidstvu; není pro něj žádné morální ospravedlnění stejně, jako neexistuje pro vývoj jaderných, biologických nebo chemických zbraní!

Technická zařízení zahrnují zásadně rozdílné oblasti použití. Nejzajímavější z nich je asi *Ionospheric Research Instrument* (Zařízení ke zkoumání ionosféry), sloužící ve skutečnosti k jejímu ovlivňování. Přístroj, nazývaný v žargonu „topič“, je nejsilnější vysokofrekvenční vysílač, jaký byl kdy postaven. Označení „topič“ naráží na nejdůležitější vlastnost tohoto zařízení: obrovským množstvím elektromagnetické energie ozařuje ionosféru tak dlouho, až se její horní vrstva začne ohřívat. Jako důsledek tak velkého elektrického náboje může dokonce dojít ke vzniku uměle vytvořené polární záře (aurory).

Největší efekt záření je pozorovatelný ve vrstvě F ionosféry ve výšce asi 200 km. Část vyslané elektromagnetické energie se absorbuje, další část ve formě elektromag-

²⁰³ Oficiální domovská stránka v síti: www.haarp.alaska.edu.

netického záření v oblasti mimořádně nízkých frekvencí (Extreme Low Frequencis ELF) je pak vyzařována zpátky na zem. Záření může pronikat také živými bytostmi i neživými předměty. Pomocí takového záření a dalších psychologicky účinných toků energie je HAARP schopen ovlivňovat vědomí velké části světového obyvatelstva.

Pomocí soustavy HAARP už byly úspěšně podniknuty experimenty v následujících oblastech:

- změny stavu mysli člověka
- zhoršení zdravotního stavu člověka
- narušení nervového stavu člověka
- umělé změny zemské atmosféry

Dále existuje možnost otrávení atmosféry chemickými kondenzačními pásy i pomocí ionosférických čoček a zrcadel, a dodatečnými látkami jako jsou sloučeniny baria rušit v určitých oblastech komunikace i funkci elektrických přístrojů nebo je dokonce zcela vyřadit z provozu.

Experimenty projektu HAARP působí také na migrační chování zvířat. Velryby, delfini, lvouni a ostatní mořští savci v posledních letech masově hynou. Skutečnou příčinou jejich hromadného vymírání však nemohou být ani geofyzikální změny, ani znečištění moří. **Bůh stvořil Zemi i všechny na ní žijící tvory v absolutní dokonalosti, a pouze samotní vazalové d'ábla mohou tuto dokonalost významně narušit!** Mořští savci mají perfektní echolotový systém a právě ten je zařízeními HAARP vysílaným zářením intenzivně narušován!

Ví se, že projekt HAARP je také sledovací systém, jistý druh celosvětového radaru. V rámci tohoto projektu byly rovněž vyvinuty nové zbraně hromadného ničení, destrukční silou sice účinkující jako atomová bomba, ale nezamořující postiženou oblast radioaktivitou.

Komplex HAARP je nejmocnější zbraní v rukou iluminátů. Má sloužit nejen k manipulování lidským vědomím, ke kontrolovanému vyvolávání a šíření epidemických chorob a manipulování geofyzikálním nebo ekologickým systémem, ale také ke kontrole světového klima! Zamyslíme-li se nad ohříváním naší planety, nemůžeme nechat bez povšimnutí tajné experimenty neviditelné elity. Nelze popřít, že masové projevy silného neklidu a strachu, oční záněty, žaludeční i střevní potíže, bolesti hlavy, migrény a deprese jsou typickými průvodními jevy takových manipulací.

Velmi často slyšíme, že globální oteplování je vědecky prokázanou skutečností. Americký ministr zahraničí Al Gore objíždí země a namlouvá lidem, že svět již brzy zanikne. Úplatky od elitářské továrny na myšlení (American Enterprise Institute) se kupuje mlčení ekonomů a vědců.²⁰⁴ Mezi členy výboru OSN pro klima by se sotva našli skuteční vědci, a těch málo, kteří ve výboru zasedají, je náležitě upláceno, aby pravdu zakrývali a říkali nám jen to, co si elita přeje, abychom slyšeli. Tak se nám např. zamlčuje, že ledovce na pólech se v žádném případě nerozpouštějí a že teplota v Antarktidě dál klesá. Ale také se nám neříká, že obrovité vlny v Severním moři, vlna rekordních moskevských veder (35° C) na jaře 2007 i sněžení v Riu má na svědomí činnost systému HAARP.²⁰⁵ A také skutečnost, že podél teplého Golfského proudu ležící oblasti jako Miami byly náhle zasaženy sněžením a extrémním chladem, se ve zprá-

²⁰⁴ Srv. *The Guardian* z 2. 2. 2007.

²⁰⁵ Srv. *Monsterwaves in the North Sea* (Obludné vlny v Severním moři), in: *Spits*, vyd. z 5. 4. 2007.

vách až příliš ráda zamlčuje. Vytvářejí se však katastrofické scénáře s cílem vyvolávat v nás bojácnost a poddajnost. Ve skutečnosti jsou „změny klimatu“ důsledkem zahřívání ionosféry gigantickými anténními systémy HAARP.

A proč chce elita kontrolovat počasí? Projekt HAARP vyvíjí „pro případ války použitelné technologie k ovlivňování počasí, jejichž pomocí by bylo možné vyvolávat bouře, hurikány a zemětřesení“.²⁰⁶ Ví se o armádních dokumentech s požadavky na finanční podporu projektu využití ionosféry k účelům obrany. 26. ledna 2007 vyšel v některých novinách krátký článek o záměru armády využívat náledí proti nepřátelským vozidlům. Jak holandské noviny „Spits“ téhož dne oznámily, byla výzkumným střediskem amerického ministerstva obrany *Darpa* chemicky vyvinuta nová varianta ledu, který lze použít i v suchých a teplých oblastech jako je Irák nebo Afghánistán. Nová chemická varianta ledu? Nebudeme daleko od pravdy předpokladem, že ta byla rovněž vyvinuta v rámci projektu HAARP. Jeho pomocí již byl před nějakým časem v Indii uměle vyvolán déšť, ale také sníh a náledí, ba dokonce silné vrstvy ledu v Jordánsku a Iráku!

O meteorologickém vedení války, zvláště manipulováním klimatickými modely pro vojenské účely, se dříve nikdy nemluvilo. Americké vojenské dokumenty však dokazují, že hlavním předmětem projektu HAARP je „zkoumání ionosféry pro účely ministerstva obrany“. Kanadský profesor a specialista v hospodářských otázkách, Michel Chossudovsky, tvrdí: „Manipulování počasí je jasně zbraň preventivního úderu. Může být použita nejen proti nepřátelskému národu, ale také proti ‚spřáteleným‘ národům bez jejich vědomí. Meteorologické vedení války je jen skrytou formou agresivní války. Manipulace počasí může vést k destabilizaci hospodářství i zemědělství nepřátelské země (jako např. v Jižní Koreji nebo na Kubě). Není snad třeba ani zmiňovat, že se tím mohou vyvolávat krize na trzích kapitálu i zboží a rovněž že mohou být jako potenciální nástroj ‚insiderských obchodů‘ využity k jejich vlastnímu obohacení. V postižené zemi nebo oblasti manipulace počasí destabilizuje nejrůznější zařízení a instituce. Výpadky v hospodářství ji pak uvádějí do závislosti na dodávkách potravin a jejich dovozu z USA i dalších západních zemí.“²⁰⁷

V červnu 1996 plukovník Tamzy J. House z US Air Force (vojenského letectva) a dva jeho spolupracovníci ze Strategického výboru velení letectva přednášeli na téma *Weather as a Force multiplier: Owning the weather in 2025* (Počasí jako zbraň: Ovládnutí počasí do r. 2025!), kde se hned v úvodu říkalo: „Ve Spojených státech se modifikace počasí pravděpodobně stane součástí národní bezpečnostní politiky jak na národní, tak i mezinárodní úrovni. Naše vláda se bude touto politikou, odpovídající jejím zájmům, řídit v různých rovinách. Ty se budou týkat jednostranných aktivit, účastí na bezpečnostních systémech jako NATO, členství v mezinárodních organizacích jako Spojené národy i v koaliciích. Pokud naše národní bezpečnostní strategie bude v roce 2025 zahrnovat i modifikaci počasí, bude se jí naše národní vojenská strategie samo-

²⁰⁶ Schneider v přednášce z konce května 1995: „Spolková vláda nechala vyvíjet aparaturu k vyvolávání zemětřesení. Jsem geolog a vím, o čem mluvím. Při zemětřesení v japonském Kobe nebyly zaznamenány žádné impulzní vlny, jak je tomu vždy při zemětřesení. Naprosto žádné! Roku 1989 bylo zemětřesení v San Franciscu. Také zde nebyly zjištěny žádné impulzní vlny.“ Někjaký čas po zmíněné přednášce byl Phil Schneider nalezen mrtvý ve svém bytě s klavírní strunou kolem hrdla.

²⁰⁷ Michael Chossudovsky, *The Ultimate Weapon of Mass Destruction – Owning the Weather for Military Use* (Nejstrašnější zbraň hromadného ničení – Ovládnutí počasí pro vojenské účely), 24. 9. 2004.

zřejmě řídit. Vedle značné výhody rozšíření možnosti jednání je vlastní obrana i odstrašování případného nepřítele závažným důvodem k úsilí po modifikování počasí. V této studii ukážeme, že přiměřené použití změn počasí přinese strategickou výhodu dosud neznámých rozměrů. Podniky tohoto druhu dodají nové aspekty k utváření a kontrolování oblasti bojů. Technologie je již zde a čeká pouze na použití; v roce 2025 nám může počasí patřit.²⁰⁸

Zařízení HAARP není ostatně jediné, jímž může být ionosféra zahřívána. Téměř na každém kontinentu již existují v jedné nebo více zemích (např. Norsku, Rusku) podobná gigantická vysílací zařízení. Jsou zahrnována pod jménem internacionální organizace EISCAT (European Incoherent Scatter Scientific Association). Tato zařízení jsou vzájemně propojena a mohou pokračovat v práci i při výpadku jednoho z nich. Navíc má každá stanice vlastní zdroje elektřiny a je tím zcela nezávislá na vnějších podmínkách.²⁰⁹

Space and Research Center (SSRC) v Orlandu na Floridě je přední nezávislé výzkumné středisko v USA a pravděpodobně i ve světě, které se zabývá budoucími změnami klimatu. Pro středisko SSRC pracují někteří světově proslulí vědci i experti na nadcházející změny počasí v oblasti solární fyziky. Tisková zpráva SSRC nedávno potvrdila publikované hlášení NASA, že na povrchu slunce došlo k historicky nejvýznamnějším změnám, které budou mít za následek novou změnu počasí a dlouholetou chladnou periodu. Blíží se dlouhé období tuhé zimy na celé planetě! Už nám zbývá jen několik málo let připravit se na periodu 20 – 30 let trvalé a pravděpodobně i nebezpečné zimy. Vzhledem k důležitosti nadcházející změny klimatu byl ředitel SSRC, John Casey, dotázán, kde je o něm vláda informována: „Ano, jakmile naši vědci rozpoznali zmíněný solární cyklus a nadcházející chladnou periodu, informoval jsem všechny důležité úřady Bushovy vlády včetně obou stran v senátu, vědecké komise kongresu i velké národní mediální společnosti. Bohužel je tok informací velice zpomalený vzhledem k odstupu mezi internacionálními skupinami znalců o změnách klimatu Spojených národů (IPCC, Intergovernmental Panel on Climate Change) a lidmi vyvolaném ohříváním Země. Změny na slunci již začaly a jsou nezadržitelné. Tím, že konečně prolomíme mlčení o blížící se změně klimatu, budeme možná mít ještě šanci se připravit. Spolu s NASA a dalšími institucemi, které rozpoznají blížící se změnu počasí, uděláme všechno podle svých sil k rozšíření této zprávy. Myslím, že se již brzy projeví nejdůležitější klimatická záležitost tohoto století.“²¹⁰

---

²⁰⁸ *Waether as a Force Multiplier: Owning the Weather in 2025*, August by Col. Tamzy J. House, Lt. Col. James B. Near, Jr., LTC William B. Shields, Maj. Ronald J. Celentano, Maj. David M. Husband, Maj. Ann E. Mercer, Maj. James E. Pugh. Zdroj: <http://www.au.af.mil/au/2025/volume 3/chap15/v3c15-1.htm>.

²⁰⁹ Generál Gordon R. Sullivan, *Moving into the 21st Century: America's Army and Modernization: Military Review*, červenec 1993, cit. in: Mary Seagraves/Richard Szymer, *Weather a Force Multiplier: Military Review*, listopad/prosinec 1995, 75.

²¹⁰ Tisková zpráva: SSRC 1-2008, *Changes in the Sun's Surface to Bring Next Climate Change*, leden 2008.

Kapitola 23

Může nás zachránit jen víra

Všechno, co učí Bible o konci času, již kolem nás dostává zřetelnou podobu. Mnozí ovšem zavírají oči před snadno rozeznatelným znamením, že si Satanova synagoga nárokuje veškerou otevřenou moc a autoritu. Na druhé straně má bohužel jen málo lidí jasno v tom, že moc nad tímto světem je již pevně v rukou ďábla, který pomalu, ale jistě získává kontrolu nad zcela stádním a manipulovatelným lidstvem.

Nechybí snahy přesvědčovat bližní o Boží dobrotivosti, ale pokaždé to vede k smutné zkušenosti, že se podle všeho mnoho lidí obává si pravdu připustit. Styl jejich života jim jistým způsobem brání věřit ve spravedlivého Boha. Bez jistoty, kterou víra v Boha dává, může představa satanistického spiknutí nahánět mimořádný strach. Pouze ve světle božské pravdy je srozumitelný celosvětový kulturní i morální úpadek. – Opravdově věřící vědí, že Bůh dopouští všechno, co se na světové scéně odehrává.

Apatie širokých vrstev obyvatelstva je stále markantnější. Lidé žijí ve svém malém světě, který opouštějí jen s nechutí, mají-li si rozšířit horizont. Raději by se přidali k říši Antikrista, než aby se otevřeli skutečnosti. Ta je jedinou pravdou, kterou nelze popřít. Všechno ukazuje na to, že již brzy nastanou časy donucování a násilí. K jejich zavedení budou původci využívat všech moderních technologií naší doby.

Před nějakými lety bezpečnostní poradce amerického prezidenta Cartera, Zbigniew Brzezinski, řekl následující: „Brzy bude možné každého občana nepřetržitě sledovat a jeho uložená osobní data si volně stahovat.“

Josua Cooper Ramo prohlásil: „V nepříliš vzdálené budoucnosti budou lidé u sebe nosit své peníze v podobě podkožního čipu.“²¹¹

Již dnes jsou všechny možné informace o nás uloženy v počítačových systémech. V dohledné době půjdou světovládci ještě o krok dál a budou moci sledovat naši veškerou činnost. Současný stav techniky již umožňuje kontrolovat celý svět z jediné centrály. Elektronický dozor nad obyvatelstvem dávno přestal být čirou teorií. Po atentátech z 11. září 2001 již mnoho občanů na sobě pocítilo sílicí kontrolu. Ponižující tělesné prohlídky na letištích i všudypřítomné sledovací kamery na ulicích se již staly zcela běžným jevem. Momentálně se nacházíme v pokusném stádiu iluminátského projektu. Ilumináti mají k dispozici supercomputery a satelity, s jejichž pomocí kontrolují činnost veškerého obyvatelstva prakticky nepřetržitě.²¹²

Technika satelitních kamer pokročila natolik, že i ze vzdálenosti několika stovek kilometrů rozpoznají tenisové míčky na trávníku.

GPS (*Global Positioning System*) využívá 24 satelitů pro navigaci na zemi i nad ní. Tytéž satelity se užívají také k odposlechu telefonních hovorů a ke kontrole výměny elektronických dat. S pomocí pasů, kreditních karet a osobních průkazů se zabudovanými čipy je možné majitele kontrolovat a sledovat jeho polohu na celém světě. Zanedlouho nebude již žádné místo, kam by se někdo mohl nepozorovaně stáhnout. Po léta se nám namlouvalo, že čip slouží výhradně naší bezpečnosti a především k potírání terorismu, čímž se i obezřetné občany podařilo svést k ztrátě bdělosti.

²¹¹ *Time* z 27. dubna 1998.

²¹² Do 90% všech osobních počítačů nainstalovaný operační systém Windows je vybaven „zadními vrátky“, jimiž nám ilumináti mohou bez problému tak říkajíc nahlížet přes rameno.

666 v pozadí zasedání OSN

„I působila (šelma) k tomu, aby všichni, malí i velicí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, a aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo číslo jména jejího. Tu jest moudrost na místě. Kdo má rozum, sečti číslo šelmy, neboť jest to číslo člověka, a číslo jeho jest šest set šedesát šest“ (Zj, 13,16-18).

Kdo však vlastně rozhoduje o tom, kdo je terorista? Ve zmíněném čipu jsou uložena všechna naše osobní data, což z nás dělá členy jedné jediné, celosvětově kontrolované „obce“. Tato forma státního dozoru zdaleka přesahuje hororové vize George Orwella.

Nicholas Rockefeller přiznal, že konečným cílem elity v tomto směru je vybavit veškerou populaci mikročipy.²¹³ Jako první budou Holanďané od roku 2012 zákonem nuceni nechat si vsadit čip jakožto identifikační a platební prostředek. Již existující supercomputer byl naprogramován na zpracování informací, uložených v čipech... Mikročipy na celém světě budou nepřetržitě moci být čteny senzory přes satelit, což umožní určit místo pobytu libovolné osoby. Na mnoha místech světa byl již mikročip otestován, např. v Singapuru, hlavním městě Malajsie, kde se experimentu zúčastnilo deset tisíc osob. Vlády nám předkládají spoustu zdánlivých argumentů pro implantování čipu všem. Konečným cílem zde je, aby byl čipem vybaven každý novorozenec okamžitě po porodu!

Každý, kdo čip odmítne, bude eliminován společensky, politicky, religiózně i finančně. Dotyčný nebude mít v tom případě přístup k elektronickému platebnímu systému

---

²¹³ Filmový dokumentarista Aaron Russo v *Alex Jones Show* prozradil, že Nicholas Rockefeller mu osobně potvrdil, že konečným cílem je „vybavit čipy veškeré obyvatelstvo, aby je bylo možné ovládnout a tím bankéřům a elitě umožnit světovládu. Rockefeller měl dokonce dokumentaristu ujistit, že pokud se přidá k elitě, bude jeho čip zvláštním způsobem označen, čímž se vyhne nadměrnému dozoru ze strany vládců.

a nebude schopen kupovat nebo prodávat. Na druhé straně těm, kteří čip zavádějí do praxe, umožní totální kontrolu světového obyvatelstva.

Tato kniha (díl 1 a 2) by mohla v mnohém čtenáři vyvolat obavy a strach. Mnozí se obávají budoucnosti. Co nás může strachu zbavit? Co nám pomůže překonat obavy a znovu získat pokoj v srdci? Jak můžeme s důvěrou hledět do budoucnosti? Jako skuteční křesťané nemusíme mít strach, naopak se můžeme v Bohu těšit, že ďáblovi ponechal jen omezenou volnost. Proto můžeme důvěřovat, že Pán také Satanovi omezil možnosti ovlivňování křesťanů. Nejsilnější ďáblová zbraň, pokušení, je Pánem zdržena (srv. **1 Korintským 10,13**). Pokud se Bohu podřídíme a odoláme ďáblovi, ten od nás prchne (srv. **Jakub 4,7**). Budeme-li pevní ve víře, dokážeme ďáblovi odolat (srv. **1 Petr 5,9**). Křesťané by se měli odít plnou Boží zbrojí (srv. **Efeským 6,11**). Boží zbroj tvoří meč slova Božího, štít víry, opasek pravdy a škorň hotovostí pro evangelium pokoje. Štítem víry můžeme uhasit všechny ohnivé šípy nešlechtníkovy (srv. **Efeským 6,16**). Pouze spásnou láskou Boží dokážeme odolat pokušením a protivenstvím, která nám Satan připravuje.

V Janově evangeliu (12,31) Ježíš ujišťuje, že ďábel bude jednou provždy „vyvržen z tohoto světa“. Na více místech se tam píše, že panování ďábla nad národy země potrvá přesně 42 měsíce. Pak se však náš Spasitel Ježíš Kristus vrátí a „syn zla“ se svým doprovodem bude zničen. To je příslib, kterému můžeme plně důvěřovat.

Mnozí věřící již vzkříšení Krista a jeho návratu upírají ústřední postavení v křesťanské víře i jeho závažnosti pro křesťanský život. Početní „křesťanští“ kněží mluví o společenském evangeliu, podle nějž by mělo být království Boží zřízeno ustavičnou angažovaností křesťanů. Naproti tomu narážejí na kritiku ti křesťané, kteří spíše zastávají tradiční, na Bibli orientovaný náhled, podle nějž Antikrist na sebe strhne panství nad celým světem, až bude nakonec poražen nebeským vojskem Kristovým. Avšak každé křesťanské sdružení, které tento náhled již předem odmítá a snaží se jej zamlčet, musí být považováno za společenství, jež se neopírá o slovo pravého a živého Boha. Konec konců se bude muset každý rozhodnout, zda bude hájit Bibli a vzpírat se bludům, nebo se dá cestami tohoto světa.

Pro věřícího není žádný důvod být bojácný a zmatený, protože bitva mezi dobrým Bohem a zlem je již dávno vybojována. Bohužel toto poselství neproniklo do vědomí vládcům tohoto světa, kteří spolu se svými přísluhovači zaslepeně budují svou světovou říši, po níž tak silně touží. Aniž by si toho byli vědomi, vede jejich úsilí po světové říši nezadržitelně i k jejich vlastní zkáze. Vazalové Satana věří, že vybudováním světové říše dostanou celou zem do své moci. V žalmu 2 (verš 4) čteme, že se Bůh takovým lidem vysmívá. Jednou však spiklenci proti Bohu svou moc ztratí. Tato jistota naplňuje všechny věřící důvěrou.

Znat pravdu ohledně pozadí světového dění rozhodně není děsivé, ba právě naopak: je to osvobozující, protože věřící může vycházet z toho, že se mu v těžkých situacích také dostane zvláštní milosti. Za to máme Bohu děkovat a jako ovoce těchto důků bychom měli i my přispívat k tomu, aby se co možná nejvíce lidí dozvědělo o skutečně osvobozující pravdě. Každý to může dělat na svůj způsob.

Ježíš nám jmenuje znamení, podle nichž se pozná konec času, a vyzývá nás k pokání a modlitbě. V souladu s tím nás svatý Petr nabádá brát působení Satana vážně a bdít: „Střízliví buďte a bděte, neboť protivník váš ďábel obchází jako lev řvoucí hledaje, koho by pohltit. Jemu odpírejte silní ve víře, věduce, že totéž utrpení se děje bratrstvu

vašemu na světě“ (**1 Petr 5,8-9**). Být bdělý především znamená vyhýbat se masmédiím, stojícím téměř výhradně ve službách Satana. Nesmíme mít za bernou minci všechno, co se nám říká! Naopak bychom se měli sami zamýšlet a posuzovat. Ve světle víry i toho, co nás Bible učí ohledně znamení „konce času“, se musíme připravit na dobu pronásledování i možného mučednictví. „Bůh pak všelike milosti, jenž vás povolal k věčné slávě své v Kristu Ježíši, po krátkém utrpení sám vás zdokonalí, utvrdí a upevní. Jemu buď sláva a panování na věky věků, amen!“ (**1 Petr 5,10-11**).

* * *

Bibliografie

- Abeele, Andries van de: *De Kindern van Hiram*, Brüssel 1991
- Agnoli, Carlo Alberto: *Der Europäische Haftbefehl: Kürzester Weg in die Tyrannei*, Durach 2005
- Allen, Gary: *None Dare call it Conspiracy*, Concord Press 1972
- Anonymus: *334 % Lüge: Die Offenbarung des Hohen Meister vom Stuhl*, Frankfurt 2002
- Arendt, Hannah: *Eichmann in Jerusalem: Ein Bericht von der Banalität des Bösen*, München 1965.
- Aretz, Emil: *Hexeneinmaleins einer Lüge*, Pähl 1970
- Avnery, Uri: *Israel ohne Zionisten*, Gütersloh 1969
- Baaren, J. I. van: *Het Geheimnis der Wetteloze*, Amsterdam 1984
- Baaren, J. I. van: *De Identiteit van Israël*, Hilversum 1992
- Bacque, James: *Otherr Losses: An Investigation into the Mass Deaths of German Prisoners at the hands of the French and the Americans after World War II*, Toronto 1989
- Baigent, Michael; Leigh, Richard; Lincoln, Henry: *Holy Blood, Holy Grail*, New York 1982
- Bailey, Alice: *Externalization of the Hierarchy*, New York 1982
- Barkai, Avraham: *Vom Boykott zur Entjudung: Der Wirtschaftliche Existenzkampf der Juden im Dritten Reich 1933-1943*, Frankfurt 1988
- Bedarrides, Marc: *L'Ordre Maçonnique de Misraim*, Paris 1845
- Bernstein, Jack: *Das Leben eines amerikanischen Juden im rassistischen, marxistischen Israel*, Steinkirchen 1985
- Black, Edwin: *The Transfer Agreement: The untold story of the Secret Agreement Between the Third Reich and Jewish Palestine*, New York 1984
- Bonewits, Isaac: *Witchcraft*, Green Egg 1976
- Bowart, Walther A.: *Operation Mind Control*, New York 1994
- Brown, Tony: *What killed Max Robinson?*, Tri State 1988
- Burg, Josef G.: *Schuld und Schicksal*, Oldenburg 1972
- Carmin, E. R.: *Das Schwarze Reich: Geheimgesellschaften und Politik im 20. Jahrhundert*, Sphinx 1999
- Carr, William Guy: *Pawns in the Game*, Oregon 1958
- Chavkin, Samuel: *The Mind Stealers: Psychosurgery and Mind Control*, Westport 1978
- Clopton, Robert; Tsuin-Chen Ou: *John Dewey Lectures in China 1919-1920*, Honolulu 1973
- Collon, Michael: *Bluf Poker: De Grootmachten, Joegoslavië en de komende oorlogen*, Berchem 20001
- Coleman, John: *Conspirators Hierarchy: The Story of the Committee of 300*, London 1992
- Coleman, John: *One World Order: Socialist Dictatorship*, New York 1995
- Coleman, John: *Tavistock Institute of Human Relations: Shaping the Moral, Spiritual, Cultural and Economic Decline of The United States of America*, Omni Publications 1999

- Coston, Henry: *Les Financiers qui Mènent le Monde*, Paris 1996
- Crétineau, Jean: *L'Église Romaine en Face de la Révolution*, Paris 1858
- Dall, Curtis B.: *Amerikas Kriegspolitik: Roosevelt und seine Hintermänner*, Tübingen 1975
- Daytot, Armand: *L'Invasion, le Siège 1870, la Commune 1871*, Paris 1901
- Decker, Ed; Hunt, David: *Los Fabricantes de Dioses*, Minneapolis 1993
- De Metrano, Julian: *La Silva Curiosa*, Toledo 1583; nové vyd. Paříž 1608
- Deutscher, Isaac: *Die Ungelöste Judenfrage*, Berlin 1977
- Donald, Heidi Gurcke: *We were not the Enemy: remembering the United States Latin-American Civilian Internment Program of World War II*, Lincoln 2008
- Eggert, Wolfgang: *Im Namen Gottes*, Band 3, München 2001
- Elsom, John: *Lightning over the Treasury Building*, Hawthorne 1941
- Engdahl, William, *Mit der Ölwanne zur Weltmacht: Der Weg zur Neuen Weltordnung*, Wiesbaden 1993
- Estrada, Jenny: *Segunda Guerra Mundial: Lista Negra en Ecuador*, Guayaquil 2008
- Eveland, Crane, Wilbur: *Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East*, Norton 1980
- Fahey, Denis: *Money Manipulation and Social Order*, Palmdale 1992
- Fara: *La Masoneria y su Obra*, Madrid 1935
- Farrer, David, *The Warburgs*, New York 1975
- Feilchenfeld, Werner; Michaelis, Dolf; Pinner, Ludwig: *Haavara-Transfer nach Palästina und Einwanderung deutscher Juden 1933-1939*, Schriftenreihe wissenschaftlicher Abhandlungen des Leo-Baeck-Instituts, Tübingen 1972
- Foster, Waves, *Designer Diseases: Who murdered Africa?*, Clayton 1986
- Free Joseph P.: *Archeology and Bible History*, New York 1950
- Freedman, Benjamin: *Facts are Facts*, New York 1954
- Friedman, Isaiah: *The Question of Palestine: British-Jewish-Arab Relations 1914-1918*, London 2002
- Frigerio, Alejandro, *Scientology en Moderne Definities van Religie in de Sociale Wetenschappen*, Buenos Aires 1999
- Fröhling, Ulla: *Vater unser in der Hölle*, Hamburg 1996
- Gardner, Laurence: *De erfopvolgers van de graal: De verborgen genealogie van Jezus en zijn Koninklijke Nazaten*, Baar 1998
- Gebhard, Manfred: *Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1973
- Gehring, Heiner: *Versklavte Gehirne: Bewußtseinkontrolle und Verhaltensbeeinflussung*, Rottenburg 2004
- Gervai, Sean: *Waarom is de NATO in Joegoslavië*, Amsterdam 1999
- Gibson, Donald: *Battling Wall Street: The Kennedy Presidency*, New York 1994
- Gilad, Naeim: *Ben-Gurion's Scandals: How the Haganah and the Mossad Eliminated Jews*, Tempe 2003
- Gilbert, Martin: *Jewish History Atlas*, Collier Books 1976
- Goettman, Carole; Greves, George B.; Croons, Philip M.: *Multiple Personality and Dissociation 1791-1992*, Lutherville 1994
- Graf von Krockow, Christian: *Hitler und seine Deutschen*, München 2001

- Gresch, Hans: *Unsichtbare Ketten: Der Mißbrauch der Hypnose und anderer Trance-Techniken durch Kriminelle, Sekten und Geheimdienste*, Hrsg. 2003
- Griffin, Des: *Die Abstieger: Planet der Sklaven?*, Hrsg. 1989
- Griffin, Des: *Fourth Reich of the Rich*, Clackamas 1994
- Griffin, Des: *Wer regiert die Welt*, Düsseldorf 1996
- Gomez, Manuel Guerra: *Los Nuevos Movimientos Religiosos*, Pamplona 1993
- Grossman, David: *On Killing*, Boston 1996
- Güdemann, D. R.: *Nationaljudentum*, Wennen/Leipzig 1897
- Hallett, Greg: *Hitler was a British Agent*, Auckland 2006, 31
- Hanisch, Reinhold: *I was Hitler's Buddy*, Hrsg. 1939
- Hartwig, Renate: *Scientology: Ich klage an*, Augsburg 1994
- Heim, Susane: *Research for Autarky: The Contribution of Scientists to Nazi Rule in Germany*, Berlin 2001
- Hertzberg, Arthur: *Wer ist Jude? Wesen und Prägung eines Volkes*, München 2000
- Herzl, Theodor: *Tagebücher*, Berlin 1922
- Herzog, Herman: *Deutschland: Schrift für Neue Ordnung*, München 1996
- House, Edward Mandell: *The Intimate Papers of Colonel House*, Boston 1926-1929
- Huber, Michaela: *Multiple Persönlichkeiten: Überlebene extremer Gewalt*, Frankfurt am Main 1995
- Independant Committee of Eminent Persons, *Report on Dormant Accounts of Voctims of Nazi Persecution in Swiss Banks*, Bern 1999
- Iserbyt, Charlotte Thomson: *The Deliberate Dumbing Down of America: A Chronological Paper Trail*, Ravenna 2000
- Jacobs, Arthur D.: *The Prison Called Hohenasperg: An American boy betrayed by his Government during World War II*, Universal Publisher 1999
- Jéhouda, Josué: *La Vocation d'Israël*, Boudry-Neuchâtel 1948
- Jordan, Philip: *Cecil Rhodes: His Private Life*, London 1910
- Josepson, Emanuel: *Roosevelt's Communist Manifesto*, New York 1955
- Judge, John, *The Black Hole of Guyana: The Untold Story of the Jonestown Massacre*, Portland 1993
- Kashima Tetsuden: *Judgment without Trial: Japanese American Imprisonment during World War II*, Seattle 2003
- Klimenta, Harald: *Was Börsen-Gurus verwschweigen: Zwölf Illusionen über die Finanzwelt*, Aktual. Auflage München 2002
- Kloss, George: *Geschichte der Freimaurerei in Frankreich: Aus echten Urkunden dargestellt (1725-1830)*, Darmstadt 1853
- Koestler, Arthur: *Der dreizehnte Stamm: Das Reich der Khasaren und sein Erbe*, Her-sching 1991
- Krehl, Eberhard: *Erinnerungen eines 85 Jahre alten Mannes*, Kappel-Grafenhausen 2008
- Krupey, G. J.: *AIDS: Act of God or the Pentagon*, Portland 1993
- Landmann, Salcia: *Die Juden als Rasse*, München 1991
- LaRouche, Lyndon: *Children of Satan*, Virginia 2004
- Laurent, Eric: *Der Strick wird mitgeliefert*, Stuttgart 1986
- Lazare, Bernard: *L'Antisémitisme: Son histoire et ses causes*, Ligugé 1969

- Lederer, Robert: „*Precedents for AIDS? Chemical-Biological Warfare; Medical Experiments and Population Control*“ in: *Covert Action Information, Bulletin Nr. 28* (1987)
- Ledré, Charles: *La Masoneria*, Andorra 1985
- Lina, Jüri: *Under the Sign of the Scorpion: The Rise and Fall of the Soviet Empire*, Stockholm 1998
- Lindenberg, Christoph: *Die Technik des Bösen: Zur Geschichte und Vorgeschichte des Nationalsozialismus*, Stuttgart 1978
- Lindsey, Hal: *Planet Aade 2000 AD*, Apeldoorn 1995
- Lockheed, Graig: *Other Altars: Roots and realities of Cultic and Satanic Ritual Abuse & Multiple Personality Disorder*, Minneapolis 1992
- Magnus, Laurie: *Aspects of the Jewish Question*, London 1902
- Maguire, John: *Hold Hands and Die*, Dale Books 1978
- Maisky, Ivan: *Wer half Hitler?*, Wuppertal 1992
- Marks, John: *The Saerch for the Manchurian Candidate: The CIA and Mind Control*, New York 1991
- Martínez, Mary Ball: *Die Unterminierung der katholischen Kirche*, Durach 1992
- Massey, Gerald: *A Book of the Beginning*, New York 1974
- McBeam, Eleonor: *The Poisoned Needle*, Sandpoint 1990
- McGinn, Bernard: *De Antichrist: De Geschiedenis van Tweeduizend jaar aardse verdorvenheid*, Baarn 1994
- Meiser, Hans: *Gescheiterte Friedensinitiativen 1939-1945*, Tübingen 2004
- Menen, Aubrey: *Londense Stadsgids*, London 1976
- Miers, Horst E.: *Das Lexikon des Geheimwissens*, Freiburg 1970
- Moore, George: *Saxons East and West*, London 1926
- Mullins, Eustace: *Murder by Injection: The Story of Medical Conspiracy Against America*, La Porte 1990
- Nafeez, M. Ahmed: *Geheimsache 09/11: Hintergründe über den 11. September und die Logik amerikanischer Machtpolitik*, München 2002
- Naipaul, Shiwa: *Journey to Nowhere*, Schuster 1981
- Nair, Kunhanadan; Operskalski, Michael: *De CIA moorden in de Derde Wereld*, Weesp 1989
- Nevins, Allan: *Henry White: Thirty Years of American Diplomacy*, New York 1930
- Nicosia, Francis: *Hitler und der Zionismus*, Leoni am Starnberger See 1990
- Nitoglia, Curzio: *Per Padre il Diavolo: Un Introduzione al Problema Ebraico, Secondo la Tradizione Cattolica*, Mailand 2002
- Nugent, John Peer: *White Night*, Wade 1979
- O'Brien, Cathy: *Trans Formation of America: The True Story of a CIA Slave*, Nashville 1995
- Papus, *Die Kabbala*, Wiesbaden 1985
- Patai, Rafael: *Encyclopaedia Britannica*, Part I, 1960
- Pepitone, Lena: *Marilyn Monroe: Confidential and Intimate Personal Account*, New York 1979
- Perkins, John, *Bekanntnisse Eines Economic Hit Man: Unterwegs im Dienst der Wirtschaftsmafia*, München 2005
- Ponting, Clive: *Churchill*, London 1994

Queensborough, Lady: *Occult Theocracy*, Kalifornien 1931

Reed, Terry: *Compromised: Clinton, Bush & the CIA*, Lincoln 1994

Ricciotti, Joseph: *Das Leben Jesu*, Basel 1952

Robinson, John: *Proofs of a Conspiracy Against all the Religions and Governments of Europe*, London 1798

Rodríguez, Pepe: *El Poder de las Sectas*, Barcelona 1989

Roches, George: *Pie XII avant l'Histoire*, Paris 1972

Ruppin, Arthur: *Die Juden der Gegenwart*, Köln 1911

Russell, Bertrand: *The Scientific Outlook*, New York 1931

Russell, Bertrand: *Impact of Science upon Society*, New York 1953

Russell, Bertrand: *The Autobiography of Bertrand Russell*, London 1968

Sachem, David; Devine, Susan: *Out of Darkness: Exploring Satanism and Ritual Abuse*, New York 1992

Sampson, Anthony: *The Money Lenders*, Middlesex 1985

Scheidl, Franz: *Israel, Traum und Wirklichkeit*, Wien 1962

Schneider, Inge: *Countdown Apokalypse: Hintergründe der Sektendramen*, Bern 1995

Schnoebelen, Wiliam; Spencer, James R.: *Mormonism's Temple of Doom*, Idaho Falls 1987

Scott-Smith, Gilles: *Networks of Empire: The U.S. State Department's Foreign Leader Program in the Netherlands, France and Britain 1950-1970*, Brüssel 2008

Segev, Tom: *Die siebte Million: Der Holocaust und Israels Politik der Erinnerung*, Hamburg 1995

Shahak, Israel: *Jewish History: Jewish Religion, The weight of tree thousand years*, London 1995

Spencer, Judith: *Jenny. Das Martyrium eines Kindes*, Frankfurt am Main 1995

Sorensen, Theodore: *Kennedy*, New York 1965

Springmeier, Fritz: *Be Wise as Serpents (special pre-publication)*, Lincoln 1991

Springmeier, Fritz: *The Top 13 Illuminaten Bloodlines*, Lincoln 1994

Springmeier, Fritz: *Bloodlines of the Illumination*, Westminster, Colorado 1999

Springmeier, Fritz; Wheeler, Cisco: *The Illuminaten Formula Used to Create an Undetectable Total Mind Controlled Slave*, Clackamas 1996

Stratford, Laurens: *In Satans Griff. Von Kinderpornographie und Satanskult zu Jesus Christus*, Erzhausen 1994

Sun, Youzhong: „*The Trans-Pacific Experience of John Dewey*“ in: *The Japanese Journal of American Studies* No. 18 (2007)

Taylor, Samuel: *Rocky Mountain Empire: The Later Day Saints Today*, New York 1978

Thorwald, Jürgen: *Die Saga der Juden in Amerika*, Locarno 1978

Toland, John: *Adolf Hitler*, Amsterdam 1977

Weckert, Ingrid: *Feuerzeichen*, Tübingen 1989

Weiß, John: *Ideology of Death*, New York 1997

White, John: *Psychic Warfare: Facts or Fiction*, Willingborough 1990

Yates, Francis A.: *Astraea: The Imperial Theme in the Sixteenth Century*, London 1934

Média

Agence France Press (AFP), Air Force Magazine, Al-Arab, Albuquerque Journal, Al-Ginhuria, Baltimore Sun, Chiesa Viva, Executive Intelligence Review 1975, Le Figaro, Financial Times Deutschland, The Guardian, The Independent, International Press Services, Junge Welt, Linksrück, Netzeitung, Neue Solidarität, Neue Zürcher Zeitung, The New American Magazine, Newsletter From The Wilderness, The New York Times,, Pittsburgh Post-Magazine, Politische Hintergrundinformationen, Rivarol, Revista 110, San Antonio Express-News, Der Spiegel, Süddeutsche Zeitung, The Oil & Gas Journal, United Press International, Universal, Washington Insider, Weekend Sunday (NPR), Die Welt, WochenZeitung (WoZ)

Všechny citáty z Pisma sv. podle:

Dr. Jan Hejčl, BIBLE ČESKÁ, KNIHY STARÉHO ZÁKONA, Praha 1930

Dr. Jan Lad. Sýkora, NOVÝ ZÁKON PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA, Praha 1946